

ALF LUNDBECK

DAGE MED MARTINUS

1928-1932

l s t e B o g

- o -

ALF LUNDBECK

DAGE MED MARTINUS

1928-1932

1ste K a p i t e l

I efteraaret 1928 fik min moder indbydelse af en af sine veninder - frk. Gregersen - til at komme en nærmere bestemt aften, jeg husker nu desværre ikke hvilken, sammen med min søster og jeg for at se nogle mærkelige lysbilleder "over aandelige ting som endnu ikke nogensinde havde været kendt paa jorden før". Personlig var jeg en smule nysgerrig, efter det jeg hørte, troede jeg nærmest at det drejede sig om en slags aandefotografier eller lignende.-

Naa, aftenen kom, og vi mødte op i frk. Gregersens hjem Lykkesholmsalle 7 A. Vi kom i god tid, som ~~det forøvrigt altid er~~ vor vane, og der var som følge heraf kun kommet et par stykker af de indbudte. Vi blev præsenteret for herr Martinus, som manden hed, der skulde forevise og forklare lysbillederne. Da vi hilste paa hinanden, anede jeg intet om den rolle hans ting fra denne aften kom til at spille for mig, og den rolle jeg kom til at spille for ham. Jeg hjalp ham at stille hans lysbilledapparat op. Vi anbragte det paa en kasse ovenpaa spisestuebordet, og anbragte nogle Bøger under det, saaledes at lyset blev projekteret hen paa den modstaaende væg. Her ^{SADT} ~~slog~~ jeg saa en af frk. Gregersens duge fast med ^{BORD} store tegnestifter, og saa var lærredet i orden. Dugen var vel ca. 2 meter i tværmaal og lysbillederne var ca. 1½ meter. Afstanden fra Apparat til lærred var ikke 4 meter. Under disse beskedne former og forhold vistes Martinus' symboler dengang. Saa placerede vi alle

de forhaandenværende stole samt en chaiselongue der, hvor de bedst kunde staa, og afventede derefter de øvrige indbudte. Vi blev efterhaanden en 15 - 20 mennesker^{alt}, og der blev derfor ikke siddepladser til os alle. ^{JEG KENDTE ANKEN AF DEM DET VAR MDR ANTROPOSOFI}
^{ALTA TILHÆNGEN AF STEINERS LÆRE}
^{RVD}

② Saa begyndte Martinus sit foredrag.

Det var ~~set~~ den "De store kosmiske verdensanalyser", der blev fremvist og forklaret. Det var den første - og paa daværende tidspunkt - den eneste serie som Martinus havde færdig.

Foredraget tog vel en halvanden times tid. Det er vanskeligt for mig nu at beskrive mine følelser under foredraget. Hele min koncentrationsevne, alle mine sanser var rettet mod de lysende symboler. Jeg hverken hørte, følte eller saa andet. Jeg var som en sluseport, hvorigennem en umaadelig, tidligere absolut uanet, ^{LOGISK} viden, i en ustandselig strøm gled ind i et kaotisk virvar. Denne umaadelige viden, som man paa een gang prøvede at konsumere, virkede næsten lammende paa hjernen. Billederne eller symbolerne ligesom brændte sig ind i min bevidsthed. Jeg var ikke den ringeste tvivl underkastet, om disse tings rigtighed og sandhed, jeg oplevede dem øjeblikkelig som fakta. Selve foredraget var vist ikke, som helhed taget, inspireret, ^{M. VAR INDET NERVOUS} men jeg lagde ikke mærke til ordene eller disses form, jeg hæftede mig kun til meningen og betydningen af dem.

Da foredraget var færdigt sagde Martinus, at hvis nogle af de tilstedeværende havde spørgsmaal at stille ham, vilde han gerne svare dem. Jeg husker, at en af de tilstedeværende antroposoffer begyndte med at spørge "Har dyr nogen sjæl?" og fortsatte derefter med forskellige andre spørgsmaal, forøvrig fremsat i en temmelig ^{OG BEDRE VI DELTE} overlegen tone. Lidt henne i samtalen spurgte min moder ^M ham: "er De saa ^{LÆRER} dem^{OPLYSE} der skal komme og lære menneskene?" Man kunde se hvorledes det lyste op i Martinus' ansigt, og han svarede "Ja, det er

VI VENTER

mig". Senere hen, da vi kom til at kende ham nærmere, fortalte han os, at min moders spørgsmaal gav ham en saadan stimulans, at han havde haft lyst til at gøre hele foredraget om, ^{Først} ~~idet~~ de indbudte antroposoffer ^{HAVDE} ved deres ^{FAKTIK NOGEN UVENLIGE} halvt fjentlige og meget overlegne holdning, havde ^{BEVÆGET} Martinus i at udfolde sig, som han gerne vilde, og som følge deraf var foredraget i høj grad blevet svækket. ^{ANSTRENGT} Martinus havde paa dette tidspunkt næsten opgivet at finde sangbund for sine ting hos de forsamlede. Da Martinus og de andre imidlertid fortsatte deres ^{DISKUTION} samtale, og ikke gjorde mine til at holde op, skønt klokken ^{EFTERHÅNDEN} var mange, tog vi lige saa stille af sted ved 11 $\frac{1}{2}$ tiden, for ikke at komme forsent til den sidste spurvogn.

Vi var alle tre meget betagne af det vi nu havde oplevet, og min moder sagde flere gange "Tænke sig, at vi allerede nu har set og hørt den nye verdenslærer, og forstaaet det var ham, endnu inden han var kendt af offentligheden. Jeg har vidst at han vilde komme her i landet, og jeg har altid ønsket at jeg maatte faa ham at se, men jeg havde dog ikke ventet, at jeg skulde være saa heldig, at jeg skulde komme ham paa saa nært hold saa tidlig.

Jeg maa sige, at i de følgende dage svævede jeg nærmest rundt som paa et andet og højere plan, jeg kunde knapt finde mig selv mere. Jeg saa verden og livet ud fra ^{ET HELT ANDET PERSPEKTIV} ~~andre synspunkter~~ end ^{FØR} jeg ~~før havde set dem,~~ og nu saa jeg at der var orden i verdensplanen. Det jeg havde oplevet den aften, syntes mig ganske æventyrligt og næsten ganske uvirkeligt, langt over hvad jeg i mine vildeste fantasier, kunde have udmalt mig før. Jeg vilde, før den aften, have forsvoret at jeg paa een gang kunde forvandles i den grad som tilfældet var.-

Da vi, som naturlig var, meget gerne vilde træffe Martinus igen, inviterede frk. Gregersen ham nogle dage senere til frokost

og inviterede ligeledes min moder. Som samtalen gik, kom de ogsaa ind paa Martinus' økonomiske tilstand, og Martinus forklarede da, at han, siden han havde haft sin indvielse, hvorved han blev i stand til at anvende sine kosmiske sanser, skete i 1920, var blevet understøttet af sin ven, ^{KALDET LASSE - SENERE NIBELVANG} L.P. Larsen der var musiker. Denne havde imidlertid grundet paa de daarlige tider, ikke mere kunnet faa tilstrækkelig beskæftigelse ved sit fag, og kunde derfor ikke mere støtte Martinus. Derefter havde ~~Lassens~~ venner tandlæge Iverts og hans hustru i Hillerød, der ogsaa gennem ~~Lassen~~ var blevet kendt med Martinus, traadt til hjælp. Disse havde imidlertid ogsaa nu set sig nødsaget til at ophøre med det kontante tilskud, saaledes at Martinus for øjeblikket stod uden spor af penge eller udsigt til at faa nogle. Da Martinus paa forhaand havde været klar over, at hans ^{ANALYSER} ting ikke kunde vedblive, kun at være kendt af nogle ganske enkelte mennesker, havde han, forøvrigt under energisk modstand fra ~~Lassen~~, anskaffet sig et fotografiapparat, lysbilledapparat o.s.v. for derved at være i stand til at forevise sine symboler for en forsamling, saaledes at han derigennem kunde faa folk ^{VAR} der interesserede sig i aandelige spørgsmaal i tale. Dette var ganske nødvendigt bl. andet ogsaa for ^{DEN} sagens økonomiske side. Martinus havde derefter følt sig tilskyndet til at skrive et Brev til direktør Vett, der var kendt som værende meget interesseret i aandsvidenskab, og denne havde efter modtagelsen af dette henvist Martinus til B. Løw, der var formand for den danske afdeling af Antroposofferne. For kort tid siden havde Martinus saa vist sin lysbilledserie i Løws private hjem for første gang. Der havde da været en del mennesker tilstede dels Løw's famillie og dels en del antroposoffer. Løw og dennes hustru var øjeblikkelig blevet vældigt interesserede i Martinus' ting, og anerkendte ham som den

Løw gav Martinus et guldur - meget værdifuldt, og det frelste Martinus mange gange, når pengene var for små, idet det fik en tur hos pantelåneren.

han var, allerede fra første gang, men desmere kølig blev han modtaget af de øvrige tilstedeværende. En af disse ved navn Hjort, havde slet ikke kunnet beherske sig, formodentlig fordi han i Martinus øjnede en farlig konkurrent, han mente selv at det var antroposofien der skulde bringe den nye verdensimpuls frem, og det var dens opgave at omvende ærkeenglene (?). Han var blevet saa rasende at "Det hvide i hans øjne var blevet ganske rødt" sagde Martinus, "og saa paastod han at saadanne ting som symbolerne, ingen ting betød, saadan noget havde han selv set saa mange gange". *) Løv selv havde ikke i begyndelsen været klar over Martinus' vanskelige økonomiske tilstand, saa Martinus kunde ^{ØJENSYNLIG} ikke regne med noget ^{FRA DEN KANT} derfra, og Martinus havde derfor saa smaat begyndt at tænke paa at søge noget arbejde, saaledes at han kunde tjene saa meget, at han kunde ^{ANDSVI DENSK-} existere, og saa vilde han i sin fritid arbejde videre paa sine ^Vting.

Min moder havde imidlertid øjeblikkelig fattet beslutning om at hjælpe Martinus over hans nuværende økonomiske vanskeligheder, og da jeg kom hjem om aftenen fra mit kontor, spurgte hun mig, om jeg vilde være med til at støtte Martinus indtil videre, saaledes at han derved kunde faa arbejdsro, til at arbejde videre paa sine ting. Jeg svarede øjeblikkelig ja. ^{ARBEJDE} 3) ~~Jeg brugte alligevel ikke hele min gage selv, og naar der nu tilbød sig en saadan anvendelse for mine penge, var der intet at betænke sig paa.~~ Vi blev saa enige om at tilbyde Martinus et fast månedlig beløb, tilstrækkelig til at han kunde klare sig. Min moder var forresten næsten bange for at han ikke vilde tage imod tilbudet, da han jo intet kendte til os.-

*) ^(H) Saa tog min moder ind til frk. Gregersen igen, idet hun ingen ro havde paa sig, førend hun fik meddelt Martinus vor beslutning. Hun traf Martinus derinde til frokost og meddelte ham, hvad

① "Men havde det været Forsynets mening", sagde Martinus, "at jeg skulle flytte ud på Sundholm, så kunne jeg også nok have skrevet på bogen der ude".

Nogle år efter sagde Martinus, at ligesom så snart han havde set os tre Moder, min søster og jeg, var han klar over, at vi kom til at betyde noget for sagen.

Nordisk Film

6.

STRAALEND

vi havde besluttet. Martinus blev ~~væddig~~ glad over vort tilbud og tog med tak imod det, der havde skam ikke været ^{NØDVENDIGT AT NÆRE} nogen frygt for afslaaelse ~~nødvendigt~~. Nu havde han saa faaet arbejdsro og kunde hellige sig sine ting og sit arbejde helt uden økonomiske bekymringer. Han vilde dog gerne have at vore tilskud skulde betragtes som laan, og betales tilbage naar han fik raad dertil, hvilket der utvivlsomt vilde blive, naar han i løbet af kort tid var traadt offentlig frem, idet der saa vilde komme ganske betydelige midler ind til ^{SAGEN} ham efterhaanden. Men dette syntes vi ikke var nødvendigt. Pengene skulde betragtes som gave og ikke som laan, da vi ikke ^{BETASTE} ønskede at Martinus skulde skyldes nogen noget. Martinus indvilgede saa ogsaa i dette. Siden fortalte Martinus iøvrigt, at han paa dette tidspunkt var saa langt ude i økonomisk henseende, at hvis han ikke havde faaet vor hjælp, vilde han have været nødt til at henvende sig til fattigvæsenet eller paa sundholm. ^(B) Hvilken tanke for eftertidens mennesker, en verdenslærer, en lysbringer af et saa straalende format, være nødsaget til at gaa til det offentlige og bede dette om de faa materielle smuler han behøvede til at mætte sig ved. * SWT

Da vi naturligvis gerne stadig vilde være i nær forbindelse med Martinus og følge hans arbejde efterhaanden som det skred frem, blev det ordnet saaledes, at vi der var interesserede, skulde samles om aftenen en gang ugentlig hos frk. Gregersen. Martinus vilde saa komme og fortælle os om sine ting og læse op af det materiale han havde ^{ALLEMEREDE} liggende i manuskriptform til den bog Martinus skal have skrevet og som han vil kalde "Livets bog". Dette manuskript er imidlertid ikke tilpasset til den almene menneskelige opfattelsesevnes niveau, da det er skrevet paa et saa tidligt tidspunkt af Martinus' udvikling. Det skal helt omskrives, stilen

①

Som et synligt tegn på Martinus' taknemmelighed, fordi vi havde hjulpet ham, forærede han min moder og mig hver et fotografi af ham selv umiddelbart efter, at han havde oplevet sin indvielse. Forneden havde han skrevet "Martinus 1920". Forøvrigt var det ikke nemt at fotografere Martinus, således at det tilfredsstillede ham selv. Han blev i de følgende to år fotograferet mange gange, men der var intet billede, der fuldstændigt tilfredsstillede ham.

og ordformen er heller ikke tilfredstillende for Martinus nu, han kan skrive det mere fuldkommen.

Martinus gentog fremvisningen af sine lysbilleder for os flere gange, og vi lærte stadig noget nyt hver gang. Martinus lærte ogsaa noget derigennem, idet naar han udtalte et ord galt, sagde vi det gerne til ham bagefter, hvorfor han var os meget taknemlig, da han naturligvis ikke kunde lide at der var fejl i hans sprog. Han havde jo heller ikke haft synderlig lejlighed til at faa det udrenset, da Martinus jo kun kendte ganske faa mennesker. Martinus var f. Eks. i begyndelsen slem til, naar han forklarede et symbol, at slutte med at sige "og saadan", saa kunde man selv gætte sig til resten, mente han vel. Engang kom Martinus under fremvisningen af tankeklimaerne ufrivillig til at sige "dengang vi var aber, da var der aber til". Dette lo vi alle meget af og ogsaa ham selv. Engang under oplæsning af de gamle manuskripter da Martinus læste om "Loven for tilværelse og dens forjættelse" og læste "Du skal være til glæde og velsignelse for alt o.s.v." Da var det som om hundrede knappenaaale prikkede i huden paa mig, og jeg følte en bølge af varme strømme igennem mig. Min moder og søster kunde ogsaa mærke den kraft der da strømmede ud fra Martinus. Da denne "Loven for tilværelsen og dens forjættelse" syntes os at være vidunderlig, bad vi Martinus om at skrive den af til os, hvad han ogsaa beredvillig gjorde. Hver gang naar jeg siden har læst denne afskrift føler jeg den samme varmebølge strømme igennem mig. ①

Ved disse aftenen var der som regel samlet frk. Gregersen, selv, hendes veninder fru Olufsberg, fru Nielsen og frk. Gjørlov, min moder, søster og jeg selv, senere kom der ogsaa et par af min søsters bekendte til, og Martinus' ven Larsen kom ogsaa en gang imellem. Første gang vi traf Larsen eller Lasse som vi i fremtiden

①

Den er skrevet for følelsesbetonede

NOV. 20. 1986

MANUSKRIFTET ER SENERE FORSVUNDET. DET SKULLE ØJENSYNLIGT
slet ikke OFFENTLIGGØRES:

kaldte ham Lasse, var han overstrømmende venlig imod os, fordi vi nu havde hjulpet Martinus over dennes økonomiske vanskeligheder, der jo ogsaa havde pint Lasse meget. Lasse havde kendt Martinus allerede før denne havde haft sin store aandelige indvielse i 1920, og var nu i færd med at skrive en bog, omhandlende Martinus liv i de siden da forløbne aar, om de vanskeligheder og den modgang de begge havde haft og gennemgaaet. Da vi jo var meget interesseret i alt hvad der vedrørte Martinus, fik vi bogens manuskript til laans, men blev egentlig en kende skuffede over indholdet.

SYNTES

Jeg selv mente at bogen ikke bør udkomme, da den giver -syntes det mig - en mærkelig forvrænget opfattelse af Martinus, ligesom skrevet i testamenteagtig aand. Min moder vilde ogsaa nok have en del forandret i den i ethvert tilfælde og syntes heller ikke om stilen den er skrevet i. Martinus syntes jo nok den maa udkomme men som han sagde " Da bogen slet ikke er, eller kan siges at være, skreven i min aand, vil den sikkert ikke komme ud i den form som den har nu. ^① Lasse kommer nok til at skrive den om et par gange endnu". Dette mener Lasse nu absolut ikke. "Den er skrevet under kraft af geniets inspiration" mener han "og ikke et eneste ord maa forandres". Naa, Tiden vil vise det. *)

Martinus arbejdede paa denne tid paa den næste store lysbilledserie, nemlig "Skæbnedannelse", og han fortalte os da hver uge, naar vi kom, noget nyt om dette problem. Jeg maa sige at det var nogle vidunderlige aftener, hvor vi stadig tilegnede os en ny guddommelig viden, en viden som aldrig før havde været kendt tilfulde paa jorden før. Det var store ting for os, men for Martinus var det hele den rene børneleg, han sagde selv "Jeg føler mit arbejde og min gerning, som om jeg befinder mig paa en jernbanevogn fuldt ladet med Majs, og at jeg fra tid til anden kaster nogle faa korn ud til menneskene".

I A Martinus kunne huske meget langt tilbage i sin barndomstid, ~~sk~~ endskønt hans hukommelse i andre ting som oftest var ganske elendig. For eksempel kunne Martinus huske den første gang, han skulle spise grød alene. Han kunne da ikke rigtigt endnu beregne afstanden til munden og fik derfor grøden op i øjnene, der blev helt tilklistrede, så han intet kunne se. Så hylede han, og hans moder måtte skrabe grøden af ham.

I B Ligesådan kunne han erindre, at han engang vågnede op i sin seng, og der var ingen hjemme. Han løb så tudskrålende ud af værelset i sin bare skjorte, for han syntes, at dette var frygteligt. Men han var nu også meget lille dengang.

x Da han var tolv år gammel så han for første gang en bil, det var en gårdmand, der havde den. Et vældigt højt spektakel der lignede en karét med høje hjul, høje sæder og et vældigt rat. Når det kom hestekøretøjer på vejen, måtte bilen holde og køre ind til siden, for at hestekøretøjet kunne slippe forbi med stejle heste.

I c Seks år gammel var han ude for en hændelse, der kunne være blevet farlig for ham. Der var et smalt grøftelignende tørveskær nær hans hjem, og engang, da han var ude med sin plejefar, løb han i sjov og hoppede fra den ene side til den anden. Pludselig blev det ganske sort for ham - han hørte kun en let susen. Han kunne ikke forstå, hvor han var. Han var nemlig faldet ned i grøften og var helt væk i muddet. Heldigvis havde hans plejefar set det og fik ham op, men nær døden havde han været uden at have nogen forestilling derom.

2 Den mand, der blev udlagt som hans far, var der vist ikke syndeligt ved. Når han skulle betale børnepenge, havde han som regel ingen, og så måtte han sidde pengene af i arresten. Men rygtet fortalte, at en gårdejer, der lignede Martinus meget, var hans virkelige far. Men dette bliver vel aldrig opklaret, og det er jo ganske ligegyldigt. Martinus sagde så i spøg, at han var jomfrufødt.

Martinus mente selv, at han havde lidt meget af engelsk syge i barnealderen. Naturligvis på grund af fejl ernæring. Hans moder derimod mente, at denne sygdom kom af "onde øjne" - en skøge havde set på ham, da han var lille.

2. K a p i t e l

Tit os ofte fortalte Martinus os om sit eget liv i barndommen og ungdommen, da han intet som helst vidste om sin mission.

Martinus var født ved Sindal i Nørrejylland d. 11 August 1890, og tilbragte hele sin barndom dér. Hans moder var ugift, og døde da Martinus var en halv snes aar gammel. Hans fader kendte man ikke med bestemthed. ² Han blev døbt Martinus Thomsen, men hans kælenavn var Titte. Martinus blev tidlig sat i pleje, voksede op og blev røgterdreng 5-6 aar gammel. Da Martinus var seks aar repeterede han ægteskabszonen, har han fortalt. ¹ Hans bedste legekamarat var en lille pige fra en nabogaard idet han vist nok ikke brød sig om at lege med drenge da disses lege altid var saa vilde. Martinus kom til at gaa i en almindelig landsbyskole nogle faa dage om ugen. Han gik naturligvis som alle andre bondedrenge derovre med bare fødder om sommeren, og han havde som følge heraf engang en ubehagelig oplevelse. En skønne dag da han løb hen ad en sti, kom han til at træde paa en hugorm, der laa tværs over stien. Han gav et vældig hop i sin forskrækkelse og for at komme væk i en fart, for derved at undgaa at den skulde hugge efter ham. Men da han først var i sikkerhed, kunde han ikke bare sig for at vende tilbage for at se hvor hugormen var blevet af. Den laa der sandelig endnu, hvad der iøvrigt ikke var saa helt mærkelig, den havde

1 Martinus blev konfirmeret 1904.

2 Han har vist også været meget stille som dreng. Når de andre drenge for eksempel nytårsaften slog potter på dørene eller flyttede rundt på skilte og havelåger, sørgede Martinus altid for at komme væk fra disse gerningssteder, da han ikke skulle have noget af at blive grebet i sådanne utyskestreger.

nemlig længe været død.

Hans plejeforældre havde to sønner paa en 8 - 10 Aar, og da Martinus altid har været meget lattermild, forsøgte disse paa alle maader at faa ham til at grine, naar han ikke maatte, Naar de var gaaet til sengs om aftenen - de laa alle tre i een- kunde det hælde, at de fik Martinus til at grine saadan, at hans plejefader kom med sin stok, for at faa dem til at være rolige, men da Martinus, der kun var en 6 - 7 Aar og lille og spinkel i forhold til sine plejebrodre, laa midt imellem dem, blev det brødrene der fik pryglene, idet disses større legemer ragede op paa begge sider af ham. Saa laa Martinus og grinede imedens. Forøvrigt kunde han ikke taale at nogen blev afstraffet korporligt, saa løb Martinus langt væk ud i marken.

Medens Martinus endnu var en ganske lille purk, havde han faaet fat i et lille hundehalsbaand af læder med en længe i, og dette spændte han fast omkring halsen af en lille kat de havde. Dette generede imidlertid katten i høj grad, og den forsøgte at faa det af igen. Martinus vilde saa hjælpe den, men nu blev den helt vild og balstyrig og rev og kradsede ham i ansigt og paa hænder, saa han var nødt til at slippe den. Derefter løb den bort med halsbaandet. Den vendte ikke hjem igen, og et par dage efter fandt Martinus den bag ved deres have. Her var lænken bleven hængende fast i en busk og katten var faldet ned i en grøft, og skønt der kun var nogle faa centimeter vand i denne, var den øjensynlig druknet heri. Martinus tog sig dette meget nær, det var da ogsaa den eneste gang han, omend ufrivillig, havde været skyld i et dyrs død. "Men man kan jo ikke gaa igennem en mødting uden at blive snavset og faa smuds paa sig", sagde Martinus. ① ②

Da Martinus blev voksen, blev han mejerist. I sine inder-

1

Da Martinus var på Lønstrup Mejeri, var han, Mejeriejeren, Mejersken og en ung dame fra København oppe at bese fyret. Medens de nu gik omkring oppe på den øverste platform og beundrede udsigten, tabte den unge dame sin klokke, hvad der var meget ubehageligt for hende, ~~der~~ da der var andre folk end dem selv til stede, men Martinus ler endnu, når han husker tilbage herpå.

Martinus sendte engang ikkelllem penge hjem til sin plejemoder og plejefader, der jo havde det temmelig småt. Plejefaderen var gognmand, og han havde foruden huset $4\frac{1}{2}$ tønnde land, som han holdt 4 kær på. Desuden havde han græsset på grøftekanterne. Martinus tjente selv en 30-40 kroner om måneden som mejerist og sendte som sagt en gang imellem en tier hjem. Engang havde han sendt hele 25 kroner, men så havde han fået et brev skrevet af en af plejemoderens veninder hvori der stod, at da han tjente så mange penge, syntes de, at han godt kunne sende noget mere. Dette svarede han ikke på og besluttede da at holde dem i karantæne, en metode der senere i Martinus' liv viste sig at være et udmærket middel til at få folk til at gå i dem selv igen. Lang tid efter kom der så igen et brev, men det var holdt i en anden tone, og så svarede Martinus venligt igen, og så var alt godt.

Martinus havde som sagt to stedbrødre, som han med lange mellemrum besøgte. De boede (sammen) i Frederikshavn, og sidste gang, han besøgte dem, var han så uheldig at være nødt til at besøge først den ene om formiddagen, og så den anden om eftermiddagen, og det kunne den sidste ikke tåle, så var han sur, så besluttede Martinus ikke at besøge dem foreløbig.

stestanker havde han en taaget anelse om at han skulde udrette noget for sine medmennesker, og han havde derfor engang tænkt at blive missionær, eller saadan noget i den retning, men da de gældende religionsformer, ikke tiltalte ham synderlig, blev dette ikke til noget. Om sine religiøse meninger talte han ikke til nogen. Kristusskikkelsen havde altid haft en særlig tiltrækning paa ham, og stod han overfor et af livets spørgsmaal, tænkte han altid paa hvad Kristus vilde have gjort i dette tilfælde, og saa gjorde han dette.

Martinus skiftede mange gange plads i den paafølgende tid. ^{andel} Eet ¹ Sted i Jylland, vilde mejeriejeren tydelig nok gerne have ham gift med sin datter, men da Martinus jo ingen som helst interesse havde for dette, sagde han sin plads op dér. I sin fritid tegnede han og malede og fotograferede, hvilket sidste havde hans største interesse. Disse ting kom ham jo ogsaa i allerhøjeste grad tilgode senere hen ved fremstillingen af symbolerne.

Livet var ikke lutter lagkage for Martinus, og han havde nogle ubehagelige oplevelser. I en af sine pladser havde Martinus saaledes engang forstrakt en muskel i ryggen ved at løfte en mælkejunge. Naa, dette var nu ikke saa slemt, og han gik i en 3 ugers tid uden at han mærkede noget synderlig til dette, men da han en dag skulde hjælpe med til at løfte en tung byrde op paa loftet, og derfor anspændte sine muskler, fik han paa en gang stærke smerter i ryggen, og han var nødsaget til at gaa tilsengs med det samme. Martinus kunde næsten ikke røre sig, men Mejeriejeren vilde ikke saa gerne hente læge, da dette jo kostede penge. Han sagde saa til Martinus, at det gik nok over af sig selv. Martinus blev saa liggende med store smerter i 3 dage, men da det i stedet for at blive bedre og bedre, bare blev værre og værre, og manden stadig ikke vil-

1

I denne måned fik Martinus læst mange forbryderromaner, nemlig dem, der dengang udkom i små hefter á 10 øre. "Nat Pinkerton", "Percy Stuart", "Buffalo Bill", "Texas Jack" og hvad de hed alle sammen.

Allerede da han var i sin ungdom, havde Martinus usædvanlige evner til tankelæsning og lignende, men han brød sig ikke om at anvende disse, det var ligesom noget i ham var imod det. Men det kunne hende, at når nogen påstod, at for eksempel tankeoverføring var humbug, at han så kunne vise dem lidt af sine evner. Medens han var på Hesselager mejeri på Fyn, sagde han, at han kunne styre en bil udenom forskellige forhindringer med bind for øjnene. Man fik da bundet for øjnene og satte sig ved rattet. En anden skulle naturligtvis passe motoren, for det kunne Martinus jo ikke. En tredje stod op og lod sin hånd hvile på Martinus, der ved at anvende ham som medie ganske sikkert styrede sin vogn uden om alle de ting, der var lagt i vejen. Ligeledes kunne han beskrive det, andre personer så på, ved at holde dem i hånden.

På Hesselager Mejeri havde han engang en slem forkølelse, således at gangen mellem ørerne og mundhulen var blevet tilstoppet. Som følge heraf kunne han intet høre, og hans kammerater måtte råbe højt til ham, for at han kunne forstå dem. Så cyklede han ind til Svendborg til en læge og fik dette pustet ud. Men da han kom tilbage, var hans kammerater i vane med at råbe til ham, så det var forskrækkeligt i begyndelsen.

de tilkalde lægen, saa besluttede Martinus at dette skulde være løgn, og fik efter mange besværligheder sine klæder paa, uden at manden vidste noget herom og humpede saa hen til lægen, der heldigvis boede tæt ved. Dér spurgte saa Martinus lægen om hvad der kunde være i vejen, men det vilde lægen ikke indlade sig paa at besvare før Martinus havde betalt forud for undersøgelsen. Heldigvis havde Martinus husket at tage penge med, og saa spurgte lægen om der havde været tuberkulose i Martinus familie o.s.v. Ved undersøgelsen var lægen saa klar over at det var en muskelsprængning og Martinus blev saa beordret til sengs med jodomslag. Dette hjalp ogsaa i løbet af kort tid og Martinus var snart oppe igen.

En anden gang paa et mejeri, var Martinus saa temmelig nær ved at blive skoldet ihjel. Han passede dengang mejeriets dampmaskine. I højde med gulvet beandt der sig en beholder med kogende vand, der dog sædvanligvis var dækket med et laag, men nu havde den anden medhjælper taget laaget af, uden at tænke paa faren herved, og da Martinus ingenting kunde se paa grund af den tætte damp, der var i rummet, traadte han naturligvis lige ned i beholderen. Han fik dog i sidste øjeblik fat i et rør, der gik tversover, med den ene haand, men dette rør var ogsaa skoldende varmt. Martinus fik rigtignok svunget sig op i en fart, men havde skollet sig saaledes, at han mistede huden paa benene og maatte ligge til sengs en hel maaned derefter. (1)

Martinus aftjente sin værnepligt i begyndelsen af 1914 som marinesoldat, og fungerede først som fyrbøder paa torpedobaaden "Hvalrossen", paa grund af sit kendskab til maskiner. Men da dette var for strængt for Martinus' fysik, blev han siden oppasser for officerene ombord, hvilket passede ham ulige bedre. Han havde det i øvrigt meget behagelig ombord, var vel lidt af sine overordnede

1 Da Martinus senere gik til tandlæge, formodentlig fordi han havde tandpine, spurgte denne ham om han ikke skulle tage alle tænderne nu, da der alligevel skulle tages nogle, så kunne Martinus få et dejligt nyt sæt forlorne tænder i stedet, og så fik han aldrig tandpine mere. Det sagde Martinus ja til, det var heller ikke ualmindeligt, at både piger og drenge, når de blev konfirmerede på landet, så i konfirmationsgave fik ryddet alle tænderne ud af munden, både syge og friske og fik i stedet et sæt forlorne. Martinus blev så bedøvet, og tandlægen ryddede så hans mund. Men det var ikke behageligt at gå med de kæber de efterfølgende dage.

2 Inden dette skete, var Martinus dog inde (som Marinesoldat) en kort tid, og han fortalte, hvor sjovt det gik til dengang. De fleste af officererne var jo ude på skibene, så der var mangel på befalingsmænd i land. Så for eksempel ved navneopråb havde de ingen officer til at foretage dette og måtte have menige. Disse havde jo ikke den magt overfor deres kammerater som officererne, så der var et farligt halløj. Når navnet råbtes op, var der straks to-tre stykker, der råbte halløj, så de kunne aldrig få rede på, hvem der var der eller ej. Og den menige, der foretog navneopråbet, lavede sit ansigt så ude at det var roligt på den ene side, der vendte mod den øverstbefalende men grinagtigt hem mod de andre.

I sovesalen var der altid et farligt hus, når de skulle sove. Så galede én som en hund et sted, så galede en anden, så mjavede én, så brølede én som en ko. Det var som en hel zoologisk have. Når så den vagthavende officer søgte efter middæderne i den ene ~~XXXXX~~ ende af salen, straks galede og brølede det i den anden ende. Han måtte fare frem og tilbage. Martinus lå med hovedet under tæppet, han kunne næsten ikke holde sig for grin. Det var meget morsomt.

saavel som sine kammerater, og fik da ogsaa et pænt skudsmaal, da han forlod tjenesten.

Verdenskrigen brød ud i august maaned, lige kort efter at Martinus var færdig med sin tjeneste, og han var som følge heraf mellem de første der skulde møde ved den ekstraordinære indkaldelse, men nu skete det lykkelige at paa grund af sine daarlige tænder, blev Martinus sat hele 10 aargange tilbage, og ovenikøbet blev han sat i anden klasse, saaledes at det skulde gaa meget slemt til, hvis han skulde indkaldes til krigstjeneste. ² Det gik jo heldigvis ogsaa saaledes at Martinus helt slap for mere af den art, det vilde jo ogsaa være et mærkeligt skæbnespil at se en kommende verdenslærer ansat og oplært til at slaa andre mennesker ihjel. 1

Martinus havde i lang tid følt en meget stor trang til at komme til København, og kunde derfor ikke rigtig finde sig i at blive mere ude paa landet. Efter sin soldatertjeneste søgte han derfor plads, saa nær København som muligt, og fik da ogsaa plads paa Ishøj mejeri ved Taastrup. Senere hen fik han en stilling som nattevagt ved Københavns Nattevagtselskab, og havde her det held at blive foretrukket som nattevagt paa en privat ejendom i ^{den ejendom af JENSEN, LEVIN} ~~Blad~~ ^{Levin} ~~bæk.~~ ^{PA STRANDVEJEN} Dette var under de saakaldte gyldne tider umiddelbart efter Krigens afslutning, og ejeren Levin der var mange gange millionær var altid kneben med drikkepenge. Han gik altid med 10 og 20 Kr. stykker af guld i lommen, og deraf fik tjenestefølkene og ogsaa Martinus, hver gang han mødte dem.

Denne Plads var rigtig noget der tiltalte Martinus, idet han holdt meget af at gaa i parken om natten og høre efter alle naturens lyde. Der var altid fred og ro, forresten, hvordan vilde Martinus have baaret sig ad hvis han skulde være nødt til at paa-gribe en forbryder.

1

Der var et lille hus på ejendommen, hvor han kunne gå ind og hvile ud mellem patruljeturene. Han måtte jo ikke tænde lyset, for at eventuelle indbrudstyve skulle opdage, hvor han var, men sin egen lygte, der hang på brystet, måtte han gerne have tændt, og han sad så og fordrev tiden med at læse.

Så engang midt om natten kommer han pludselig til at se op mod vinduet, og så ser han hovedet af den vagt, der engang imellem skal inspicere nattevægterne. Martinus råbte til ham: "Kom du kun ind!", men hovedet blev til ingenting, og da Martinus kiggede ud ad døren, var der intet som helst. Så var han dog klar over, at det var et fantom.

Senere viste det sig igen, og Martinus lod da sin lygte slyse skævt op i ansigtet på ham for at se, om han kunne se et eller andet, men det var ganske som i virkeligheden også knapperne i uniformen med to korslagte nøgler var i orden. Martinus mente da først, at han var virkelig, og råbte til ham at han kunne komme ind, men det forsvandt igen som røg. Martinus var jo så klar over, at da der på inspektørens rute ofte var behagelige hvilkepladser, var han nok faldet i søvn på en sådan, og i drømme havde hans vanebevidsthed fundet ruten. Martinus spurgte ham selv ~~en anden gang~~ om han havde været der, men han fik kun det svar, "at han nåede det ikke den pågældende aften".

Da Martinus viste sig at være pålidelig, fik han senere lov til at opholde sig i kælderen til villaen om natten, og han spillede violon og andet der. Engang midt om natten så han sin kusine pludselig stå i lyset, da han så op fra sin bog. Han lod som intet og læste videre, og da han lidt efter så op igen, var hun væk. Hun døde samme nat i Jylland. En anden gang fik han et helt chock. Han sad som sædvanlig og læste, da pludselig hører han et vældigt brag i villaen. Det lød, som om en masse klaverstrengene bristede, og da han atter kom til sig selv, stod han oprejst, og da han tog sig til hovedet, ~~skævede~~ strittede hans hår ud ~~ikke i alle retninger~~ i alle retninger. Lyden må have været af astral natur. Disse astrale oplevelser var ikke de første, han havde oplevet. Den første var, da han var tolv år gammel. Han var oppe i Sindahl på besøg i et andet hus, og på hjemvejen om natten ser han på en lille å, der da gik under jernbanelinjen, der gik parallelt med landevejen, en ung kvinde gå fra den ene side af den granitklædte mur til den anden tværs over vandet. Han kunne tydeligt se fietningen, der hang ned på hendes bryst. Det var klart måneskin.

①

Denne Plads fik imidlertid snart en ende. Tiderne begyndte at blive mørke igen. Handmandsbanken gik i stykker og med den mistede Levin ogsaa sin formue. Martinus havde allerede i god tid observeret at det gik ned ad bakke. Drikkepengene var i stedet for 10 og 20 Kroner gaaet ned til nogle Een Kronesedler, og derfor søgte Martinus i god tid en anden plads, idet han ikke vilde bryde sig om at blive nattevagt inde i byen.

Martinus kom aldrig til at blive arbejdsløs, naar han søgte en plads fik han den som regel i løbet af kort tid. Ogsaa nu fik han en stilling, nemlig som postbud eller rettere reservepostbud. Dette passede ham dog kun daarligt i længden. Det var en anstrengende beskæftigelse at tage en 30-40 4de sale i træk, thi Martinus gav sig aldrig tid, men tog altid trapperne i et forrygende tempo. Han fik aldrig lov til at blive i et distrikt tilstrækkelig lang tid, til at han kunde faa noget mere kendskab til beboerne. Naar han uddelte breve og han f. eks. ikke vidste hvilken sal i et hus de forskellige folk boede, maatte han tit op paa 3die Sal med et brev, saa ned i stuen, saa maaske op paa 4de sal o.s.v. Martinus var nemlig overordentlig samvittighedsfuld med hensyn til afleveringen, men blev dog alligevel nogle gange skældt ganske forskrækkeligt ud, een gang af en dame, der vistnok ikke havde faaet sin morgenavis tidligt nok, en anden gang inde i det gamle raadne kvarter ved adalgade, hvor der var afleveret et forkert brev. Det var nu et andet postbud der havde gjort sig skyldig i fejltagelsen, men Martinus fik skylden derfor. Det var ofte forfærdelige lejligheder han saa paa sine ruter i dette kvarter. Ofte helt op af trappen til loftet, derefter op af en ganske almindelig stige op til en etage ovenpaa, og derfra igen op af en stige, helt op under taget, hvor de øverste beboerne boede. "Tænke sig, at der boer mennesker et saadant sted" sagde Martinus, og rystede paa sit hoved da han fortalte os herom.

Naar Martinus saa havde været paa een rute et stykke tid og nogenlunde var blevet kendt med den og dens beboerne, blev han saa som regel flyttet hen til et andet distrikt, og kunde saa her begynde iorfra. I længden blev han snart ked af dette og søgte saa plads andetsteds.

Engang medvirkede Martinus som statist i en film, der blev taget paa nordisk film ude i valby. Han havde meldt sig efter en annonce og blev ogsaa udtaget. De scener hvøri han skulde medvirke foregik vistnok i en by i indien. Det var oprindelig meningen at han skulde have været forklædt som munk, men han bad om han ikke hellere maatte blive forklædt som indier, hvad Martinus da ogsaa fik tilladelse til. Martinus skulde medvirke i en folkehob, der betragtede en procession komme forbi. Nu fortrød Martinus at han ikke var bleven munk, da disse gik i spidsen for processionen, og som følge deraf, var de meget mere let kendelige paa filmen end Martinus der halvvejs druknede i folkehoben. Det hele var naturligvis meget morsomt og afvekslende.

Da Filmen omsider kom ud til biograferne var Martinus flere gange inde og se den, og var naturligvis meget stolt over at man kunde se hans hoved paa filmen i flere sekunder.

Nu fik Martinus plads paa Mejeriet "Enighedens" Kontor. Medens han havde denne plads oplevede Martinus sin indvielse.

Martinus' arbejde bestod her navnlig i at føre de lister over mælken, der i løbet af natten skulde fabrikeres og som skulde udleveres næste morgen. Naar Martinus talte talrækkende sammen paa disse lister, kunde han ofte gøre dette ganske ubevist, før han viste et ord af det, kunde sammentællingen være færdig, medens han havde tænkt paa helt andre ting. Naar han saa talte sammentællingen efter for en sikkerheds skyld, var der aldrig nogen fejl i den.

①

På 1ste sal med vindue ud mod rúnddelen. Først var Martinus vist meget begejstret over denne beliggenhed. Han kunne sidde bag vinduet og se på al denne færdsel og livlighed, der udfoldede sig for ham. Men snart blev han ked af det. Der var aldrig ro på nogen tid af døgnet.

Da flere af mælkekuskene, som skulde aflevere deres ordre til Martinus om aftenen, imidlertid ofte blev siddende paa værtshuse til langt ud paa natten, foraarsagede dette tit at Martinus ikke kunde tage hjem før meget sent. Martinus boede da i et lejet værelse paa Nørrebros runddel. ①

Martinus var overmaade vel lidt af dem han kom i berøring med ogsaa her, idet han altid var høflig og tjenstvillig. "Jeg var aldrig bange for at hilse først paa nogen" sagde Martinus. Direktøren havde, dengang Martinus var nødt til at trække sig tilbage fra det fysiske arbejde, sagt "Aldrig har nogen maet mage til skudsmaal fra kuskene som Thomsen". Om Martinus sandhedskærlighed kan jeg her nævne et lille træk. Engang var der en mand i telefonen, som vilde tale med direktøren, men denne vilde ikke tale med ham og sagde derfor til Martinus "Sig at jeg ikke er til stede". Dette kunde Martinus jo ikke og sagde derfor til Direktøren, "De maa undskylde mig, men jeg kan ikke lyve". Man kan vist nok tænke sig Direktørens forbavselse, saadant noget var han rigtignok ikke vant til. Men det skal dog siges til hans ros, at han ikke blev vred paa Martinus derfor, men tværtimod satte megen pris paa ham, og søgte ofte raad hos ham i moralske sager. Martinus eksempel virkede ogsaa smittende paa personalet paa kontoret, tonen var efterhaanden blevet helt forandret. Man maa her huske paa at dette skete inden Martinus viste noget som helst om sig selv og sin mission.

Efterhaanden som Martinus nu nærmede sig tidspunktet for sin indvielse, var han begyndt at føle en vaagnende interesse for aandelige problemer, og var da, gennem en af sine arbejdsfæller, kommen i forbindelse med Lasse for at laane nogle bøger der omhandlede disse emner, af ham. Efter at de havde talt sammen nogle ganske faa gange, var Lasse imidlertid bleven klar over, at Martinus

1

Han kunne nu se fuldstændig tværs gennem alle ting, og han fortalte, at ~~han~~ engang da han sad og talte med Lasse, kom pludselig hele dennes skelet til syne - det var, som om han talte med en benrad. En anden gang, da han sad i en sporvogn, sad der over for ham en mand, hvis indre organer var næsten fuldstændig ødelagte af sukkersyge, og Martinus besvimeede ved synet.

ikke var en helt almindelig ung mand, og snart var Lasse - til sin egen uhyre overraskelse og forbavselse - blevet klar over at den unge mand der saa stille og beskedent var kommen for at laane nogle bøger af ham, var en "Mahatma", og han sagde da selv til Martinus, "Snart vil det blive dig som bliver min lærer". Dette kunde Martinus slet ikke forstaa, idet han paa dette tidspunkt slet intet viste om sin fremtidige gerning eller om sin egen storhed.

Da oprandt paasken 1920² og skærtorsdag skete den store begivenhed - Martinus' indvielse og oplevelse af den store fødsel.

Det har ligefrem været en pinsel for Martinus at leve her paa jorden den første tid herefter. Det sprængte i hans hjerne, han turde næppe lukke øjnene, thi de nye sanser og opdagelsen af dem var næsten ved at bringe Martinus fra koncepterne. Prøv selv at tænke - det ene øjeblik en ung mand, der ikke paa nogen maade tror sig anderledes end andre unge mænd, - og kort tid efter, en verdensgenløser, en verdensreformator, hvis størrelse jorden endnu ikke har set mage til. Man forstaar at dette var ved at gaa Martinus paa nerverne. Han var nu blevet uhyre sensibel i sit følelsesliv. Hvis han tilfældigvis hørte ambulancen tude i sit horn langt borte, var dette nok til at han var lige ved at besvime. Knive eller noget andet skarpt kunde han knap nok taale at se, det gøs ihvert tilfælde i ham naar han saa dem. Han kunde kun med stor overvindelse være i nærheden af andre mennesker, idet disses aura fik ham til at føle sig meget ilde tilpas. Paa den anden side syntes hans arbejdsfæller paa kontoret, at finde noget vist velgørende og behageligt i at opholde sig i hans umiddelbare nærhed. Denne tilstand kunde jo ikke vare ved, og Martinus maatte da ogsaa med tiden ligefrem hårde sig, da hans liv her paa jorden jo ellers paa forhaand var umuliggjort. (1)

Martinus maatte kort tid herefter ophøre med sit arbejde paa "Enigheden", da han slet ikke kunde koncentrere sine tanker til fysisk hjernearbejde. Han prøvede saa først at bytte sit kontorarbejde med kontrolarbejdet ved udlevering af mælken, men da han ved dette arbejde, skulde løfte de tunge mælkejungler, og dette udmattede ham baade fysisk og aandeligt, kunde han heller ikke fortsætte hermed. ^{Den gang} Saa fik Lasse her en lejlighed til at vise sin store offervilje og ^{høj}givenesshed for Martinus, idet han han tilbød at støtte ham økonomisk i denne vanskelige tid. Da Lasse selv dengang havde meget godt betalt arbejde, tog Martinus med stor glæde imod dette tilbud, mod den betingelse at pengene skulde betragtes som laan, der senere skulde betales tilbage naar Martinus fik lejlighed dertil. Imedens havde Martinus nu faaet ro, og kunde begynde at forberede sin gerning.

Martinus var efter sin indvielse naturligvis straks holdt op med at spise kød og drikke kaffe. Han havde naturligvis aldrig spist meget animalsk føde, men denne pludselige kostforandring virkede alligevek saa stærkt paa ham, at han i flere maaneder var meget sløj, eller maaske var det de stedfundne kosmiske begivenheder Martinus havde oplevet der gjorde sit til. Nogle gange havde han været oppe paa den vegetariske restaurant, for at spise til middag der, men han syntes ikke rigtig om maden. Den var ikke enkel nok men lidt for sammenrodet. Og forøvrigt var de andre gæster som kom der, sygelige og blege og magre, idet de nemlig som oftest var reconvalecenter fra en eller anden sygdom, og som følge heraf havde faaet paabudt vegetarisk diæt. Synet af disse halvdaarlige mennesker, havde heller ikke en gavnlig indflydelse paa Martinus' appetit. Martinus undgik derefter saa vidt mulig at spise der oftere.

At se og høre om sygdom var en rædsel for Martinus. F.Eks.

1

Ligesådan var det "Martinus næsten umuligt i langetider at gå i biografen. Så snart der bare var en lille smule råhed eller slagsmål i filmen, for slet ikke at nævne de ting, der var værre, kunne Martinus ikke udholde at se det. For eksempel, da han engang så en så uskyldig film som den svenske "Synnøve Solbakken", var det lille slagsmål, der fandt sted i denne ellers smukke film, tilstrækkelig til at Martinus var nødt til at rejse sig og gå ud for ikke at risikere at få ondt og besvime.

2

Senere hen blev Martinus naturligvis mere robust i den retning. Når han så en scene i en film, hvor der skete noget alt for rædselsfuldt, måtte han stadig sige til sig selv: "Det er jo kuj film, det hele er jo kun film", eller også måtte han, hvis dette ikke var tilstrækkeligt, lukke øjnene.

Filmen er en af de ting, som Martinus i høj grad vil anvende i sagens tjeneste. Det er ganske modsat en åndsretning som antroposofien, der siger, det er mørke kræfter - Ahrimanske kræfter, der anvendes her. "Men hvorfor skulle man ikke tage de moderne opfindelser i brug, det er jo derfor, at man har fået dem, og det kan ikke nytte, at man for eksempel vil bevæbne sig med stenøkser, når man skal kæmpe imod folk med maskingeværer. Nej, filmen er en meget stor kulturspreder, og er en ting, som folk er indstillet på", sagde Martinus. "Fremtiden kirker vil blive biograferne". En aften var vi inde og se filmen "Ben Hur", og den var Martinus meget begejstret for. "En sådan film er som en hel gudstjeneste, man kan mærke, hvorledes folk er ganske tavse og betagede, når de forlader salen. En sådan film er langt bedre og virker mere end som en gudstjeneste af den almindelige slags".

2

En film som Benjamin Christensens "Heksen" ville Martinus gerne have set, men Lasse måtte først se den og så meddele "Martinus, om der var noget, han ikke kunne tåle at se, Det var der, så Martinus fik ikke denne film at se.

at gøre besøg paa et hospital, som han senere havde været nødsaget til et par gange, var ganske forfærdeligt for ham. Den atmosfære af menneskelige lidelser som opfyldte luften var næsten ikke til at udholde for ham. Naar bare han hørte andre tale om sygdom flygtede han, hvis han havde lejlighed dertil. (1)

Engang da Martinus en sen nat kørte hjem med den sidste sporvogn - han boede endnu paa Nørrebros runddel, - talte nogle af passagererne om de forskellige sygdomme de led af, om disses forløb o.s.ø. Martinus stod paa bagperonen og kunde ikke undgaa at høre deres udgydelser, og han blev ganske syg af at høre paa dem. Han kunde jo ikke slippe væk nu. Jo mere de smovsede i deres sygdomme jo daarligere blev Martinus. Det begyndte at sortne for øjnene af ham, og han var lige ved at miste balancen. Da han stod der og vaklede blev passagerernes opmærksomhed henledt paa ham. Konduktøren antog ham for at være drukken, og raabte til ham, at han skulde staa af. Da Martinus ikke mere havde noget herredømme over sig paa dette tidspunkt, kunde han ikke tale og forklare, og konduktøren tog ham uden videre i armen, standsede vognen og satte ham af ned paa gadens kørebane. Martinus var helt væk nu, og havde der i det samme kommet en vogn, var han uvægerlig blevet kørt ned, da han nu hverken kunde tænke eller sanse. Paa een eller anden maade lykkedes det for Martinus at komme ind paa fortovet, men her besvimede han, mistede balancen og faldt ned i en kælderhals paa hjørnet af Fælledvej og Nørrebrogade. To unge mennesker der havde staaet paa den samme sporvogn som Martinus, og som havde fulgt hele optrinet, havde imidlertid ogsaa set dette. Da de var blevet bange for at Martinus skulde ~~havde været~~ være kommet til skade, stod de af ved næste stoppested og løb tilbage til hjørnet, hvor Martinus var faldet ned, og hjalp ham op. Heldigvis havde

Martinus ikke slaaet sig alvorligt. Den friske luft gjorde snart Martinus helt klar igen, og da de unge mennesker bemærkede dette, sagde de helt forundrede "Jamen De er jo ikke fuld". Dette havde de nemlig ogsaa troet. "Nej, slet ikke, jeg drikker aldrig Spiritus, jeg var kun blevet syg i spurvognen" svarede Martinus dem. De tilbød nu at følge ham et stykke paa vej hjemad, men Martinus afslog dette med tak, da han nu kunde klare sig selv. Han var helt kvik igen, og gik alene hjem. ①

Martinus havde selv, ihvertfald indtil nu i 1931, efter sin indvielse kun været syg een gang. Det var en ondartet influenza, han da var angrebet af, Martinus kom til at ligge med høj feber og talte flere gange i vildelse, og dette sidste var han meget betænkelig ved, naar han var klar imellem anfaldene, idet han jo ikke vidste, hvad han kunde falde paa at sige under saadanne omstændigheder. Det vilde jo være meget ubehageligt for ham, hvis uvedkommende skulde høre noget, som Martinus ikke selv havde nogen kontrol over. Lasse var uhyre nervøs, og gik og rystede for at Martinus skulde gaa hen og dø. "Hvorledes skulde jeg dog kunde gøre hans arbejde færdigt, hvilket uhyre ansvar ligger der ikke paa mig i et saadant tilfælde", sagde han. Men det skulde ikke gaa saa galt. Da der var læge der tilsaa Martinus, raadede denne til at give Martinus et aspirinpulver. Dette gjorde Lasse ogsaa. Martinus, der vist aldrig nogensinde havde faaet et saadant, faldt i en vældig svedetur, og om morgenen var feberen forsvunden, og det var jo ogsaa det væsentligste.-

Da Martinus boede paa Nørrebros Hunddel, havde han læst i en lægebog, at hvis man vilde undgaa forkølelse og influenza skulde man bare hårde legemet, man skulde sove for aabne vinduer, og ikke bryde sig om hvis man i begyndelsen skulde blive en smule hæs, dette vilde snart rette sig.- Martinus prøvede herpaa, men

men han blev derved saa hæs at det var rent forskrækkeligt. For at hjælpe herimod prøvede han at spise Leo tabletter for halsen, men det blev bare endnu værre. Naar han skulde tale i telefonen paa "Enighedens" kontor, blev resultatet kun en piben, der først langt ude havde en fjern lighed med en menneskelig stemme. Martinus havde næsten helt mistet stemmen. Saa lukkede Martinus sit vindue om natten. Dette raad skulde han ikke forsøge mere.

Umiddelbart efter at Martinus havde haft sin store indvielse, havde han nogle astrale oplevelser, som han fortalte os lidt om. Martinus sagde engang saaledes, at han havde befundet sig paa en sydhavnsø, altsaa i astral tilstand. En skinnende hvid strandbred strakte sig ned til den glitrende blaa havflade. Paa den anden side ind imod land voksede der store palmer. Imellem disse laa der en bevæbnet sydhavsbeboer paa lur, og samtidig kom en anden indfødt gaaende langs stranden. Da sidstnævnte naaede ud for den andens skjulested, vilde denne springe løs paa ham, øjensynlig for at dræbe ham, men i det samme øjeblik blev han Martinus astrale nærværelse vár, og den kærlighedsatmosfære, han derved fornam, var af en saadan modsætning til de drabstanker han selv nærede, at dette virkede som et helt shock paa ham. Han smed sine vaaben og ilede bort, det bedste han havde lært.

En anden gang fortalte Martinus, at han havde set Kristus og hans 12 apostle vandre i bjergene ovre i palæstina. *og ogsaa i det hellige land*

Ligeledes havde Martinus engang set nogle meget store væsener med mægtige vinger, der skinnede ligesom perlemor. Det havde formodentlig været paa et besøg paa en anden klode.

Martinus fortalte hvorledes, det var ham umuligt at læse nogen som helst om filosofi eller aandsvidenskab eller blot noget i disse retninger. Det var som om hans hjerne blev lukket og

hans hovede trukket bort, da han en gang forsøgte det. Det skulde jo heller ikke være meningen at andres ting og meninger, end hans egne, skulde snige sig ind i hans hjerne og hukommelse.-

Fra sit logi paa Nørrebøvs Runddel flyttede Martinus hen i Pileallen Nr. 7 H. hvor han havde lejet et værelse paa kvisten- Martinus har altid sværmet for kvistlejligheder. Nede i stuen i samme opgang boede Lasses søster og svoger, og da det jo var smaat med pengene, var det den billigste ordning at Martinus spiste sin mad dernede.

Lasses svoger var havebetjent i Søndermarken, der ligger lige overfor paa den anden side af Pileallen. Da Søndermarken imidlertid er et yndet udflugtsted for de mindre bemidlede af byens befolkning, og disse igen er et yndet arbejdsfelt for absolut ubemidlede af en noget mere dyrisk art, nemlig lopper, kunde det ret ofte hændes at han havde nogle af disse suspekte individer med hjem. Og for Lopper gælder ingen personsanseelse, ikke engang Martinus respekterede de. Han fik saaledes en gang et par af disse lopper med sig op paa sit værelse, og da han ikke kunde finde sig i at have dem gaaende paa sig til de fik i sinde at tage bort igen, og da han ikke kunde slaa dem ihjel, var den eneste mulighed tilbage at fange dem. Martinus gik straks paa jagt og fangede med stort besvær og med stor udvist forsigtighed, for ikke at gøre fortræd, først den ene af dem, aabnede derpaa vinduet, og satte den udenfor paa taget. Saa gik han paa jagt efter den anden. Efter ogsaa at have faaet grebet denne synder, aabnede han vinduet igen og satte ogsaa denne udenfor, men i det samme gav den først udsatte et vældigt hop og sprang ind i værelset igen. Den havde nemlig siddet og luret paa sin chance. Naa Martinus fik dog ogsaa denne udenfor omsider. Da Martinus' hukommelse, som naturlig er, er meget daarlig

1 Det tog syv år for Martinus at få udviklet sin hjerne og sit legeme, således at han nåede den standard, han skulle have for at manifestere sine ting her på Jorden til sin egen tilfældighed. De symboler, han efter disse syv år tegnede, havde nået fuldkommenheden og vil blive stående urokkelige og fuldkomne, ligemeget om der så går hundreder eller tusinder af år. Når man læser Martinus' stil nu og sammenligner den med det, han havde skrevet for nogle år siden, ser man en uhyre forskel. Fra en rædsom, indviklet, i sætninger bogstavelig alenlange, kancellistil er den nu forenklet, med kortere sætninger (dog for lange endnu syntes jeg) Klare og koncise affattede netop sigende (det skal - og ikke mere. Dr. Anker sammenlignede Martinus' stil med den gamle romerske. Det kan måske også være, det er rigtigt, at Martinus har lidt af denne i sig.

kunde han ikke huske at han havde fortalt sine historier før, og denne historier, har jeg ialtfald hørt adskillige gange, og hver gang har Martinus moret sig meget over loppens klogskab.

Ganske pudsigt er det, at jeg temmelig sikkert een gang før har set Martinus paa gaden. Martinus fortalte nemlig engang at han paa Vesterbrogade, havde været vidne til, hvorledes en automobil havde mistet det ene hjul under kørslen. Netop den samme begivenhed, havde jeg ogsaa været vidne til, da jeg gik fra skole i Helgolandsgade. Jeg var vel nok en 14- 15 Aar dengang. Saa det er i ethvert tilfælde meget sandsynlig at vi har passeret hinanden paa gaden dengang. (1)

3. K a p i t e l

Der herskede for tiden meget spændte forhold imellem de politiske partier i Danmark angaaende afrustningspørgsmaalet og omsider blev denne spænding udløst ved et folketingsvalg i slutningen af 1928, paa sørgsmaalet, afrustning eller ikke.

Det var første gang jeg kunde benytte min stemmeret, da der krævedes en alder af 25 aar, og jeg var naturligvis meget stolt herover. Martinus var ude hos os paa afstemningsdagen og kørte med min moder og jeg i bil op til Søborg for at stemme dér. Martinus selv stemte ikke, da han ikke vilde have noget at gøre med politik og absolut vilde staa helt udenfor politiske kampe, hvadenten det var gode eller daarlige meninger man stredes om.-

Om aftenen var Martinus om aftenen en tur inde paa Raadhuspladsen, hvor resultaterne af afstemningen blev opslaaet i bladredaktionerne, efterhaanden som de indgik fra de forskellige Kredse landet over. Martinus sagde bagefter, at det glædede ham vældigt at se hvorledes majoriteten for afrustning var i stadig stigen. Dette viser jo ogsaa hvorledes fredstankerne og kærlighedsenergiene er i frengang her i landet. Jeg selv var ogsaa derinde i byen i samme anledning, men vi traf ikke hinanden.

Ved juletid 1928 fik jeg det ubehagelige budskab, at den fabrik, Skandinavisk Filefabrik A/S, hvor jeg var bogholder, skulde

standses og omgaaende træde i likvidation. Fabriken havde i mange aar kørt paa pumperne, og havde efterhaanden oparbejdet et betydeligt underskud, og da der ikke viste sig nogen udvej til at forbedre balancen maatte den standse. Likvidationen skulde begynde med det samme og sluttet hurtigst muligt. Dette budskab var jo temmelig nedslaaende, thi selv om jeg kunde regne med nogle faa maaneders arbejde endnu, indtil likvidationen var sluttet, var det paa grund af de daarlige økonomiske forhold, der herskede i landet, næsten umuligt at faa en nogenlunde ordentlig plads igen. Min moder og jeg havde ganske vist opsparet en lille sum penge, saaledes at vi nok foreløbig, kunde støtte Martinus som hidtil, men det var ikke saa let at se hvorledes det skulde gaa fremtidig.

Da jeg sagde til Martinus, hvorledes forholdene laa, og at jeg efter kort tids forløb vilde staa uden beskæftigelse, kunde jeg se hvorledes det gav et helt sæt i ham. Nu havde han netop været saa lykkelig over, at hans økonomiske vanskeligheder tilsyneladende var ryddet af vejen, og saa viste der sig straks nye skygger i horisonten. Naa, men man maatte jo tage tingene som de kom, og endda være glad til at de ikke var værre. Det hele vilde nok ordne sig paa bedste maade. Urolig for fremtiden det var Martinus aldrig. Foreløbig maatte han jo heller ingen bekymringer nære, da han, hvis det skulde vise sig at være nødvendig, kunde gøre regning paa at faa hver øre vi ejede, førend vi sagde stop med hjælpen til ham.

Selv var jeg iøvrigt gersonlig ikke ked af at sige farvel til mit arbejde et stykke tid. Jeg kunde nemlig udmærket godt tænke mig, at faa en rigtig lang ferie. Jeg længtes efter at komme ud at rejse og se andre mennesker og andre forhold. Jeg havde jo aldrig tidligere kunnet komme rigtig ud, da jeg siden, jeg holdt op med min skolegang, aldrig har haft mere end 8 dages sommerferie, og

①

Radioen er jo også en af de ting, som vil få stor betydning for udbredelsen af Martinus' ting. Martinus kunne godt tænke sig senere at have sin egen radiostation med kortbølgesender, således at han selv kunne dirigere sine udsendelser. Udbredelsen vil sandelig også komme til at gå hurtigere nu end dengang, da Kristus begyndte. Da var Kristendommen 1000 år om blot at komme op til Skandinavien fra Palæstina. Nu går det i et ruf.

②

Ikke langt fra den nye Carlsberg-obelisk, der med sine tusinder af røde lamper lyste over hele byen. Dengang den første gang blev tændt, syntes Martinus nok, at der var et rødt skær over aftenhimlen og antog det stammede fra en stor ildebrand, men da han havde erfaringer nok for, at afstanden skuffede, gjorde han sig ikke ulejlighed med at undersøge nærmere, hvor denne ildebrand var. Næste aften var det imidlertid det samme, og det kunne han ikke forstå, så endelig gik løsningen op for ham.

i det tidsrum naar man nu ikke langt, naar man skal se noget. Naa, men det blev nu slet ikke til noget, som jeg senere kommer ind paa.

Martinus indbød os engang til at aflægge ham et besøg om aftenen i hans eget værelse i Pilealle 7. ⁽²⁾ Vi var naturligvis meget nysgerrige for at se hvorledes en verdensgenløzers lejede værelse saa ud. Jeg gik derind alene, og kom i god tid, som jeg altid gør, saaledes at Martinus og jeg kunde faa os en passiar sammen før der kom nogle andre.

(4) Værelset var et lille kvistkammer i en lille to værelses lejlighed. En divan, hvorpaa Martinus sov om natten, et klædeskab et lille bord, et par stole og en kakkellovn var det væsentligste af møblementet. I et hjørne stod et radioapparat, som Martinus engang havde faaet foræret. Martinus brugte det meget idet han holdt meget af musik. Han gik saa med ^{HØRE APPARAT} telefonen paa medens han tegnede symbolerne. ⁽¹⁾ Martinus kunde ogsaa selv spille lidt paa klaver og harmonika. Engang - ~~naturligvis~~ før hans indvielse - havde han ogsaa faaet nogen undervisning i klaverspil, men da han ikke lærte andet en skalaer og fingerøvelser, medens han selv hellere vilde lære at spille nogle raske melodier med smeld i, holdt hans undervisning snart op. "Det vilde give folk meget mere lyst til at lære at spille, hvis man lærte dem revysange eller kendte melodier fra begyndelsen af, man mister snart lysten hvis man bare skal øve sig paa skalaer". sagde Martinus, ~~(og han havde vel heller ikke fuldstændig uret i det.~~ Martinus holdt selv meget af at spille og satte sig tit, naar han var ude hos os, hen til klaveret og spillede "Nu for de danske studenter - " og andre, ligeledes kunde han spille lidt paa min harmonika, der dog efterhaanden var bleven gammel og astmatisk.

Det bord Martinus havde var ikke større ("og stort større

trour jeg ikke det bliver") ^{sagde} ~~end~~ at Martinus, naar han tegnede symboler paa det, maatte flytte tegnepapiret engang imellem, da dette ragede ud over bordpladen. Paa dette lille bord var hele den første billedserie, symbolerne over de store kosmiske verdenslove blevet skabt. Hvor underligt er det ikke at se, at disse mægtige tegninger, som i aartusinder vil beherske jordens liv, er blevet til i et lille uanseligt hummer, præget af den yderste beskedenhed og nøjsomhed. En af Martinus' stole var af flettet siv, og den skal opbevares for efterverdenen, thi i den oplevede Martinus sin indvielse. Naar man sætter sig i den knikker den, saa snakker den' sagde Martinus. Hans skrivemaskine hvormed Martinus har skrevet det første manuskript til "Livets bog" skal ligeledes opbevares. Manuskriptet er forresten skrevet paa almindelig hvidt indpakningspapir, da almindelig skrivemaskinepapir var for dyrt for Martinus den gang, man kan muligvis derigennem danne sig noget begreb om hvor smaat Martinus og Lasse har siddet i det i de foregaaende aar. Men Martinus beklagede sig aldrig. Han sagde tit, "der er jo saa mange som har det langt værre end os, selv om vi ikke kan leve i overflod, saa mangler vi paa den anden side heller ikke det nødvendige til livets ophold".

Martinus havde mange billeder paa væggene, dels med afbildinger af Kristus, dels med hans egne kunstneriske forsøg, særlig var det tallerkner som det her var gaaet ud over, idet Martinus havde lavet platter af dem. Det var de daarligst han havde tilbage, thi de bedste havde han givet væk.

Martinus havde fyret stærkt i kakkelovnen - han har alletider skullet have en god varme paa en 18 - 20 grader for at befinde sig vel - desuden havde han røget meget stærkt med kongerøgelse paa grund af de andre beboerens madlavning, som

naturligvis hovedsagelig bestod af tilberedning af kød, som begribeligvis var meget generende for Martinus at lugte til. (Atmosfæren i værelset var derfor ikke synderlig behagelig at indaande for mig, der var vant til at foretrække frisk og lidt kølig luft. Men jeg klarede situationen ved at sætte mig hen til vinduet, hvor det var lidt friskere.-

De øvrige indbudte kom umiddelbart efter. Foruden min moder kom frk. Gregersen og fru Olufsberg samt en af deres veninder frk. Gjørlov, og senere ankom min søster, der paa grund af sin tjeneste paa telefoncentralen ikke kunde komme før. Efter at have talt sammen et stykke tid om forskellige ting og faaet forevist de symboler som Martinus for tiden arbejder paa, nemlig omhandlende "Skæbnedannelse". (5) viste Martinus os lysbilleder, blandt andet af sit barndomshjem i Sindal - et lille bondehus, halvt tækket med straa og halvt med tegl, liggende nede i en sækning i terrænet ca een kilometer vest for Sindal stationsby. Dette hus skal der nok senere blive draget omsorg for at det bliver fredet og bevaret for efterverdenen, og det vil da blive en første rangs turistattraktion. (Jeg indskyder her - men en næsten beklagelig stolthed - at jeg var det første menneske der valfartede hertil, nemlig i sommeren 1930, hvorom jeg dog senere skal berette nærmere.)

Foruden disse billeder af Martinus' barndomshjem og nogle andre fra smukke partier i dets omegn, fik vi forskellige astronomiske billeder at se. Astronomi er en af de videnskaber som Martinus sætter mest pris paa. Det er jo dog ogsaa et virkeligt udsyn der giver sig til kende ved studiet af himmelens gaader. Martinus havde selv flere gange været paa besøg i det lille private observatorium der ligger paa Rolighedsvej, for dér at se paa maanen og stjernerne gennem dets kikkert. En forfatter som Flammarion

satte Martinus megen pris paa, og hans bøger "Verdens Undergang", "Beboede Verdner" og "Urania" havde han læst med stor interesse da disse bøger som Martinus sagde, virkelig giver et forholdvis rigtigt billede af herskende tilstande.

Martinus fortalte derefter hvorledes hans symboler vilde komme til at staa uforandrede gennem tiderne. Der skulde nemlig rejses en uhyre pyramide, i størrelse langt overgaaende kheops' pyramide. Den skal rejses som et bevis paa, hvad den nulevende menneskened er i stand til at skabe ved hjælp af de materielle kræfter. Paa de tre sider, skal der i farver vises de vigtigste af symbolerne. For at disse skal være absolut uforgængelige og i størst mulig grad uafhængig af vejr- og vinds nedbrydende kræfter, skal de bestaa af metertykke sten i forskellige farver, sat sammen som mosaik. Den fjerde side af pyramiden skal være skinnende hvid - symboliserende det treenige princip.

Pyramiden vil blive centrum for jordens højeste aandsliv i fremtiden og omkring den kommer de ypperste universiteter og læreanstalter i Martinus' ting til at ligge.

Pyramidens nøjagtige beliggenhed kender Martinus intet til endnu, da han ikke endnu har rettet sin bevidsthed ind paa dette spørgsmaal, men han mente dog nok at den kom til at ligge i amerika. Senere - nemlig i aaret 1931 - sagde Martinus, at der var større sandsynlighed for at den kom til at ligge i syd Rusland, det havde han da paa følelsen. Det var jo ogsaa det første land, der havde prøvet paa at knække kapitalismens magt, og indføre den kommunistiske stat i stedet.

Da denne pyramide vilde besidde en meget stor psykisk kraft, var det Martinus' mening at lade fremstille nogle smaa pyramider efter den samme model som den store. Disse kunde saa

- ① ½ Det var første gang i mit liv, at jeg fik^{al} den sødmælk, jeg kunne drikke, så jeg syntes, det var et herligt måltid.

anbringes i hjemmene og anvendes dér som koncentrationsmiddel.

Det var mulig at man ikke naaede at rejse pyramiden medens Martinus endnu levede her paa jorden, ja det var vel endog sandsynlig, men ihvertfald vilde der blive lavet en mindre model medens han var levende.

Martinus viste os derefter de tegninger han foreløbig havde udarbejdet, men disse var jo endnu kun skitserede. I "Livets Bog" vil beskrivelse og tegner blive fuldstændigt udarbejdede, saaledes at pyramiden kan bygges efter disse.-

Efter saaledes at have faaet et indblik i de kommende tiders ting, fik vi den materielle ballast ved 10 tiden, bestaaende af sødmælk og kager^① og ved 11 tiden brød vi op efter denne indholdsrige aften.-

Paa Hjemvejen sagde min moder til mig, at Martinus ikke maatte bo dér længere. Der var altfor lidt plads til at arbejde i, værelset var altfor tarveligt, og det maatte være altfor generende for Martinus at bo dør om dør med de øvrige beboere af lejligheden med deres madstank o.s.v. Ligeledes var det meget ubehagelig, at Martinus knapt nok turde sige noget højt om de store aandelige ting, af frygt for at beboerne skulde høre det i det andet værelse. Der var nemlig en dør imellem, og man kunde høre hvert højt udtalt ord igennem den.

Da Martinus næste gang kom ud for at besøge os, talte min moder saa til ham om dette, at man ikke kunde være bekendt, at han blev boende et saadant sted i et lejet værelse. Martinus svarede at han jo hidtil havde klaret sig godt nok, og været tilfreds med værelset, men det vilde jo ligegodt være dejligt om han kunde faa noget bedre plads, det vilde ihvertfald lette hans arbejde betydeligt. Det vilde ogsaa være rart at faa et køkken, saaledes at han selv

kunde lave sin mad. Denne kunde han sagtens klare selv, med de smaa fordringer han stillede hertil. Han foretrak ganske simple retter. Kartofler med sovs eller løg var nok til hans middagsmad, og saa var han selv herre over, hvad han fik. Han kunde saa ikke komme ud for det, der engang hændte ham, da han spiste til middag nede hos Lasses søster og svoger. Der var nemlig, trods forsikring om det modsatte, kommet et lille bitte stykke kød med i sovsen til Martinus som uden at ane uraad spiste det. Dette foraarsagede øjeblikkelig at Martinus blev meget daarlig og kastede med det samme, hele sin middagsmad op igen.

Vi var saaledes nu blevet enige om at faa en bedre lejlighed til Martinus, helst en 2 værelses, og min moder talte derfor med frk. Gregersen derom, hvilket resulterede i at Martinus blev skrevet op til den første ledige lejlighed i samme ejendom hvor frk. Gregersen boede. OG I LØBET AF 1 MÅNED VAR DET I ORDEN

Martinus kom meget ofte ud til os til middag Kl. 5 og blev saa aftenen over. Selv om vejret var nok saa daarligt, kom han, ad daarlige uanlagte veje over Nebbegaardsbakken og over mosen ad dæmningen. Naar han saa naaede hen til vort hus, fik han opvarmede tøjsko paa, der stod parat til ham. Sjap og søle kunde Martinus forresten bedre lide end klar frostvejr.

En aften bad Martinus mig om at være dus med ham i fremtiden, da han ikke kunde lide at sige "de" til sine nærmeste venner, som han fremtidig skulde omgaaes. Jeg var naturligvis i sandhed meget glad over den store ære, der derved blev bevist mig, en ære som det vist kun bliver relativt faa der omdaar i fremtiden.

Martinus fortalte os i denne tid saa meget om sine ting og om sig selv. Disse aftener, hvor kun Martinus, min moder og søster og jeg selv var tilstede, staaer i min erindring i æventyrets

rosenrøde skær. En sjælden harmonisk stemning syntes at være tilstede og vi fik ved disse sammenkomster et lille indblik i Martinus' næsten ufattelig mægtige visdom: Martinus fortalte os, hvorledes vi, som i øjeblikket stod som hans nærmeste venner, aldrig nogen sinde, vilde komme til at miste ham, ganske uanset om han selv døde, eller om vi døde, vilde han altid være nærværende, naar som helst vi ønskede det. Døde han selv først, hvad der nok var mest trolig, vilde han komme som sædvanlig og besøge os om Aftenen, idet han saa vilde materialisere sig for os. Vort sankvem med Martinus vilde vare ud over tid og evighed. Sikkert nok er det heller ikke første gang vi har kendt hinanden her paa jorden.

Da Martinus hverken drak kaffe eller - ihvertfald kun nødig - the, gik vi ogsaa efterhaanden over til at undvære disse stimulanser. Foreløbig fulgte jeg Martinus' eksempel og drak varm vand med sukker og fløde.

Jeg tror at Martinus engang er blevet tilsølet af en forbi kørende bil, saaledes at hans tanker har været henledt paa at forhindre automobildæk i at stænke. De stænkeskræme der hidtil er bleven opfundne, har nemlig een beklagelig ting tilfælles, nemlig at de ikke duer i praksis. Ved nu at henlede sin opmærksomhed paa denne sag, resulterede det i at Martinus fik en idé, nemlig at bygge selve dækket saaledes, at det ikke kunde stænke. Dette kunde gøre paa den maade nemlig, samtidig med fabrikationen, at paasætte en slags flange ogsaa af gummi, monteret paa den ~~en~~ ene side af dækket. Dette vilde saa forhindre enhver stænkning. Martinus stillede sin opfindelse til raadighed for os, hvis vi havde lyst til at benytte den.

Forøvrigt var Martinus ikke en ven af biler, endnu mindre af motorcykler, som han betegnede som nogle skrækkelige køretøjer.

①

"Men", siger "artinus, "der vil ganske sikkert senere hen blive opfundet eller opdaget metoder eller fremgangsmåder, der bevirker at nedstyrtning ikke kan finde sted, selv ved motorstandsning oppe i luften. Derved vil flyvning blive absolut sikker, hvad man ikke kan beskyjde den for for tiden. Senere tiders mennesker vil da med rædsel se tilbage på vor tid og undrende ryste på hovederne af deres dumdristige forfædre, der satte dem selv og deres medmenneskers liv på spil ved at lade sig befordre i en så uhyggelig fremtoning som vor nuværende flyvemaskine vil forekomme dem at være. En maskine hvor blot en ringe svigten af en motor eller et brud på en af de spinkle dele, hvoraf den er fremstillet, betød den visse død eller lemlæstelse".

Martinus cyclede meget ofte inden sin indvielse, men efter denne turde han ikke mere, idet han paa grund af det ansvar han have, ikke unødigt maatte udsætte sig for den mindste risiko. Ihvertfald cyclede han ikke inde i byen. Ude paa landet kunde han godt gøre det endnu, naar lejlighed gaves. At flyve i flyvemaskine turde Martinus heller ikke, før han var færdig med sit arbejde paa jorden, det var endnu for risikabelt med systemet "tungere end luften" sagde han. Men naar Martinus var færdig med sit arbejde, saa kunde han nok have lyst til at prøve det med. ①

N Naar vi talte om Martinus' eventuelle levealder, mente jeg at der, saasnart Livets bog var færdig, kun vilde blive tale om en temmelig ringe tid, inden han forlod jorden. Hæle Martinus' mission er koncentreret i at bevise hvilket højdepunkt i visdom et væsen kan naa, ved hjælp af sine egne evner og kræfter. Dette viser han i "Livets bog", og naar den var færdig, var der ikke mere, ihvertfald ikke mere, end at hans disciple selv kunde udføre det. "Ja, dø af alderdom, det tror jeg bestemt ikke at jeg gør" sagde Martinus. "Jeg er forberedt paa at blive bombet en gang, eller at der bliver forøvet attentater paa mig, men naturligvis sker der intet med mig inden bogen er færdig og helt i orden. Jeg kunde absolut ikke tænke mig at blive gammel og eventuelt at mine aandsevner lidt efter lidt forlader mig. Dette vilde i sandhed være skrækkeligt." Naturligvis vilde eller kunde Martinus ikke sige noget bestemt herom, men saa meget sagde han, at han ikke selv tror at hans levetid bliver saa farlig lang. Hvis der bagefter bliver tid, kunde Martinus godt tænke sig at skrive en anden bog, beregnet for børn og til undervisning i skolerne. Ligeledes vilde han gerne have skrevet de almindeligste leveregler ned i en mindre bog, maaske allerede inden "livets bog" s færdiggørelse, idet disse vilde have en stor værdi

Lasse havde da også ment, det var bedst at have skæg, for det klædte hans mission bedst.

for de mange der ikke selv har nogen viden herom, og som gerne vilde vide noget positivt om hvorledes de skal leve for at være helt i kontakt med Martinus' ting. De er ellers nødt til at følge deres egne erfaringer eller maaske rettere mangel paa erfaringer.

Det var jo ganske naturligt at vore fleste tanker drejede sig om Martinus og hans ting, og hvor følsom Martinus var overfor disse tanker, kan det tjene til eksempel at Martinus engang sagde til os, at han straks kunde mærke naar nogen tænkte kærligt paa ham, idet han derved straks mærkede ligesom en varmebølge gaa igennem sin rygrad.

Martinus prøvede en gang at lade sit skæg vokse, maaske for at se hvorledes det klædte ham eller maaske fordi barbering var synd for haarene. Han kom til at ligne Kristus, sagde han selv. Da Martinus altid naar han gik havde en vældig fart paa, altid løb op af trapperne og altid næsten sprang ned af dem, saa Lasse sig nødsaget til at formane ham til at være mere astadig, idet det saå saa løjerligt ud, at en mand med et stort ^{sort hvidt} skæg fór saadan omkring. Dette vilde Martinus nu ikke, eller kunde maaske snarere ikke. Naar man er født med et saadant tempo som han, saa kan man ikke uden videre lægge dette af, ihvertfald saa længe man er rask. Saa blev enden den, at Martinus lod hele skæger rage af igen, og han var da ogsaa glad for at gaa uden dette. "Man kom til at se saa gammel ud" sagde han. Martinus havde forresten en meget kraftig skægvækst. Naar han barberede sig om morgenen, var hans sorteblaa skægstubbe allerede om aftenen temmelig synlige, saaledes at hvis han skulde ud, var han nødsaget til at barbere sig igen. Derfor barberede Martinus sig som regel først om eftermiddagen, om formiddagen arbejdede han, og der kom jo ingen til ham, uden hans allermest kendte venner, der nok en gang imellem kunde taale at se ham ubarberet.

- ① Nu er det jo ikke længere meningen, at man må slå hinanden ihjel. Nu er der bestemte regler, man må følge, og nu er der dommer til at overvåge kampene.

Martinus' hud var overordentlig følsom og ømtaaelig, saa hans barberblade maatte være meget skarpe. Engang da han var i Hillerød paa besøg hos Iverts, havde han vist glemt sine egne barberblade, saaledes at han maatte laane Iverts, men det var ham en hel tortur.

I 1930 begyndte der at komme skægløse pletter paa hans hage, og de bredte sig ganske langsomt. Martinus selv var af den formodning af det var hans uvilje imod skæg, der fik haarrødderne til efterhaanden at fortrække, men han var ogsaa lidt bange for at dette skulde brede sig til haaret ogsaa, idet han jo ikke gerne vilde være skaldet.

Martinus var meget imod sport og gymnastik, idet han mente, dels at det var for risikabelt for liv og helbred, og dels maatte det ogsaa være skadeligt paa den maade at det udviklede enkelte muskler udover det normale. "Naar man ser billeder af fodboldspillere, ser man hvorledes benmusklerne svulmer, og ved bryderbilleder ser man hvorledes overkroppen og armene er særlig kraftige, medens benbygningen er forholdsvis svag. Sport i det hele taget er slet ikke sundt" sagde han, "men man maa paa den anden side, anerkende det som i en væsentlig grad bedre end hvad der fandt sted i gamle tider, som gladiator kampe og lignende." Sporten er jo ogsaa kun nu en ventil for menneskenes krigeraand. Følelse og intelligens vinder mere og mere frem og påtvinger derfor ogsaa sportskampene deres stempel. Disse vil mere og mere gaa over til at blive intelligenskampe som f. Eks. Skakspillet". Martinus havde selv som barn i en gymnastiktime, faldet ned paa hovedet og slaaet dette, saaledes at han endnu ikke kunde bukke sig med hovedet nedad uden at blive svimmel. "Nej, den eneste motion der er nødvendig, er at gaa. At gaa lange ture er det allerbedste og ogsaa tilstrækkeligt" sagde Martinus. Ridning f. Eks. afskyede

Martinus. Engang da han havde været en tur i dyrehaven, der særlig bliver anvendt til rideøvelser af det højere boursoasi, sagde han "Jeg saa saa mange lavt udviklede mennesker paa nogle højt udviklede dyr". Det er paa en maade meget grinagtigt at betragte disse ryttere, idet de tror sig højt hævet over de andre af deres medmennesker, der kun gaar og staar paa deres egne ben. Og dette er som regel meget tydeligt til syne i deres ansigter.

Martinus selv var en glimrende fodgænger. Han sagde, at han blev aldrig træt af at gaa. Naar han havde lejlighed dertil, gik han lange ture, særlig holdt han af at gaa om natten eller sen aften. Martinus holdt meget af at gaa ude juleaften og julenat, idet der saa var en ganske vidunderlig atmosfære over landet og byen, alt aandede fred og ro den aften. Menneskene er ikke saa tilbøjelige til at tænke ondt og snakke ondt om hinanden, juleaften. Juleaftens eftermiddag er atmosfæren en helt anden. Den er opfyldt af folks begær og materialisme, men naar de kommer hjem og faar spist gaastestegen falder der ro og gemytterne. De 10 bønners og de 10.000 opstøds fest er begyndt.

Naar Martinus gik om natten kunde han selv se hvorledes hans aura oplyste jorden eller vejen hvor han gik i en rundkreds. Dette var naturligvis ikke synlig for mennesker med almindelige sanser, men clairvoyante kunde vel have set det. Forresten kunde jeg nok unde en saadan clairvoyant et saadant syn.

Det var iøvrigt ikke altid lige ufarligt at gaa sent ude om aftenen, idet Martinus som regel foretrak de mere ensomme og ubebyggede steder. E. eks. engang, da Martinus gik en sen aften ude ved Damhussøen, der dengang var temmelig forladt paa dette tidspunkt, sprang der pludselig tre skumle mandspersoner frem af mørket imod ham for at overfalde ham. Martinus blev naturligvis temmelig

- ① Og hans broder skulle være en inkarnation af Cæsar og skulle bringe verdens økonomiske tilstand i orden. Desværre gik han hen og døde i en temmelig ung alder.

- ② En nat, da han gik ude ved Bellahøj, så han pludselig en vældig stor "Grand Danois". Han kaldte på den, fløjtede ad den, men den ænsede ham ikke, men Martinus følte pludselig en stikken i hele kroppen. Han mente selv, at det var en Fantom hund.

forskrækket og spurgte dem, "Er det mine penge de vil have". I det samme sagde de ene af røverne - hvis man kan kalde dem saa - til de andre, "lad ham bare gaa, vi vil ikke gøre ham noget". De andre trak sig saa ogsaa tilbage uden noget udbytte, og Martinus der var glad over at være sluppet saa let, skyndte sig ind til de mere beboede steder, og var nok noget mere forsigtig i fremtiden. "Man skal jo ikke ligefrem udfordre skæbnen" sagde han. (2)

Forøvrigt kunde Martinus aldrig sige nej til tiggere, selv ikke naar han ikke havde mere end han selv skulde bruge. En gang f. eks. da Martinus skulde køre hjem med sporvogn og ikke havde mere end de 15 øre der krævedes, blev han antastet af en tigger, der bad ham om en almisse. Martinus gav ham saa de 15 øre og maatte selv gaa hjem. "Han trængte jo mere til dem end jeg, og jeg tager ikke nogen skade af at gaa", sagde Martinus dertil. Martinus lod som sagt aldrig en tigger gaa fra sin dør uden at give ham noget. Som regel gav han 10 øre, det var ikke for meget og ikke for lidt. Det vil sige han kunde jo kun give naar han havde denne pengesum liggende.-

Teosofiens øverste Annie Besant havde som man nok ved i indien fundet en dreng i sin tid. Han skulde være den nye verdensfrelser, den genkomne Kristus o.s.v. (1) og han var blevet opdraget i denne tro, nu var han henimod 30 aar, og for ikke at faa denne sag drevet for langt ud til sorg for alle parter, havde Lasse, vistnok efter samraad med Martinus, sendt Annie Besant et brev hvori han meddelte hende om Martinus' tilstedeværelse. Dette havde intet resultat. Umiddelbart efter, maaske som følge af brevet, blev Krisnamurti offentlig proklameret som den nye verdenslærer. Da følte Martinus, at han selv maatte sætte sig i forbindelse med Krisnamurti for selv at oplyse ham om sin ~~tilstedeværelse~~ nærværelse,

- ① Martinus mener selv, at Krishnamurti vil kunne komme til at stå sagen nær og ville jo da også være glimrende for eksempel i Indien.

og derved forhindre Krisnamurti i at begaa fejltagelser, som han senere bittert maatte fortryde. I Brevet henstillede Martinus til ham, at lære at tale dansk for hans egen skyld, da han sikkert vilde faa brug for dette i fremtiden. Men Martinus henstillede samtidig til ham ikke at topsøge Martinus, hverken legemligt eller aandeligt, da Martinus foreløbig ikke vilde kendes, idet en offentliggørelse kun i aller højeste grad vilde skade paa nuværende tidspunkt og endda forsinke hans arbejde og derved forhale tingenes normale fremkomst. Martinus underskrev ikke brevet med sit navn, men med et tegn, der kun var forstaaeligt for ^{aa}aaandsudviklede mennesker. Martinus viste mig kopien af brevet og læste det højt for mig en dag da jeg var inde hos ham. - (4)

Martinus fortalte engang om vismændene i tibet i østen, der paa en maade var jordmenneskenes vogtere, og som ved hjælp af deres vældige psykiske kræfter, i hvilke de netop var mestre, kunde foretage sig ting, som almindelige mennesker f. eks. vilde stille sig ganske uforstaaende overfor. Det var f. eks. ingen sag for dem at dematerialisere en bog fra et af vestens biblioteker og materialisere den i tibet, og paa den maade studere hvad som helst de vilde. ligeledes kunde de nemt, hvis en af deres disciple havde vist sig at være mindre heldig, da at faa alt det de havde lært ham til at udslettes af hans hukommelse. Engang da een af dem var paa rejse i amerika, og skulde igennem Chicago, maatte han imidlertid, paa grund af den frygtelige drabsatmosfære der laa omkring byen stammende fra de uhyre svineslagterier, vende om, da det ikke var mulig for ham at ~~trænge~~ vove sig nærmere. Saa følsomme er deres aandelige legemer.

Madame Blavatsky studerede hos disse mahatmaer i syv aar, og fik derefter til opgave at udbrede den teosofiske lære i vesten,

for derigennem at forberede Martinus' fremkomst. I begyndelsen, nemlig i aarene 1920 - 1928, var disse mahatmaer ikke helt paa det rene med om Martinus' viden var ond eller god, var til skade eller til gavn. Dette kan maaske syntes underligt, men sagen var at mange af de nye ting Martinus fremkom med, og som de ad psykisk vej stadig holdt sig a jour med, for dem og for den gamle verden, stod som umoralitet, medens Martinus betegnede dem som moralske. Derfor stillede de sig foreløbig afventende, medens de stadig sørgede for at Martinus' ting blev forhindret i at brede sig ud til en større kreds. Først i 1928 var de blevet helt klare over, at Martinus' lære var til gavn for menneskene og vendte da helt om. Martinus fortalte selv, hvilken lettelse, det var for ham dengang da det tryk de udøvede forsvandt, og saa forsvandt samtidig hans økonomiske vanskeligheder, da traadte vi nemlig til. Disse mahatmaer stod i uafbrudt forbindelse med Martinus, og var nu blevet hans elever. Efter Martinus' udsagn har mahatmaerne oplevet den store fødsel i adskillige inkarnationer, men de kan ikke siges at høre fuldstændig til den samme udviklingslinie som de øvrige jordnemesker, deres udvikling, hvor særlig den psykiske begavelse spiller en stor rolle, er nærmest mødt den almene menneskeheds udvikling i et skæringspunkt.

De skal efter sigende være ca. 150 aar gamle og dette er heller ikke umuligt, siger Martinus, da de vel hjælp af deres psykiske kræfter er i stand til, naar det kræves, at opretholde deres fysiske legemes levetid langt ud over det normale. Dette har ogsaa været nødvendigt for tiden, af hensyn til Martinus' komme, idet det nemlig som før nævnt hovedsagelig er dem, der gennem teosofien har forberedt jordbunden for de nye ting. Menneskeheden staar nu ikke ganske uforstående overfor spørgsmaal som reinkarnation eller

lignende ting.

Martinus fik gennem Løw foræret to billeder af dem. Det var fotografier af originalbillederne, der skal skille sig ud fra andre billeder, ved at disse er fremkommet ved materialisation.

----- o O o -----

4. K a p i t e l

I Løbet af kort tid blev der nu i foråret 1929 en 2 værelses lejlighed ledig til Martinus i Lykkesholmsalle 7 A 3' Sal, og Martinus kunde saa flytte ind fra sit lille lejede værelse i Pilealléen. Pudsigt nok havde han længe inden denne lejlighed blev ledig, engang da han var paa besøg hos frk. Gregersen, set op mod husets vinduet og ved sig selv ønsket " Bare det var saadan en Lejlighed man kunde faa". Nu kom den altsaa.

Min moder og jeg betalte saa de nødvendige 3 Maaneders husleje forud, og hjalp ogsaa Martinus senere, da denne udgiftsforøgelse ikke kunde bæres af det sædvanlige maanedlige bidrag. Desuden fik han fra revisor Riis-Magnussen, der gennem Løw var kommet til at kende Martinus og havde meget stor interesse for hans ting, tilsagn om halvdelen af huslejen. Senere forhøjede Riis-Magnussen sit tilskud til at omfatte hele huslejen. Saa det økonomiske spørgsmaal blev klaret paa den maade. Da Martinus' møbler ikke var meget bevent og vi alle vilde have at han skulde bo pænt, gav vi Martinus nogle af de møbler, som vi selv kunde undvære, og desuden forskellige andre ting. Ligeledes fik han foræret en del fra fru Olufsberg og frk. Gregersen, saaledes at hans to værelser blev tilfredstillende. Istædetfor det lille bord han havde i Pilealléen

fik han frk. Gregersens spisestuebord, saa nu havde han meget bedre plads til at tegne og arbejde end han nogensinde før havde haft.

Martinus havde været heldig med denne lejlighed, thi det var et meget roligt kvarter, rolige lejere og ingen børn i ejendommen eller noget som helst spektakel fra gaden. Lejligheden havde før Martinus været beboet af et par gamle damer, og var ikke ramponeret saa der havde ikke været noget at gøre i stand. Disse damer havde nu ikke boet der længe, saa inden Martinus flyttede ind havde han været oppe og kikke ind af brevsprækken for at se hvorledes han kom til at bo. Han kunde derved overskue et stykke af korridoren.

Martinus lavede selv sin mad foreløbig, det foretrak han nu. Frk. Gregersen tilbød ham ganske vist mange gange at spise til middag nede hos hende, hvilket Martinus i begyndelsen ikke kunde sige nej til, da han saa nødig vilde saare nogen. I grunden var det ham meget imod, da han ikke kunde lide at blive forstyrret i sit arbejde, og dette blev han uvægerlig hver gang han blev inviteret. En overgang kom Martinus saa til at spise hos frk. Gregersen, men dette resulterede i, at frk. Gregersen inviterede forskellige af sine bekendte og venner til middag sammen med ham, og da disse ikke var præcise i nogen overdreven grad, kom Martinus da ofte til at sidde og vente længe paa at faa maden serveret. Dette blev snart for kedeligt for ham, og det forsinkede ham for meget i arbejdet. Saa maatte han gøre en forandring og meddelte frk. Gregersen skaansomst at han ikke mere havde tid til at spise mede hos hende mere, og til de, dette til trods, senere invitationer sagde Martinus kategorisk "Nej". Det tog ikke nær saa lang tid for Martinus selv at lave sin mad, og saa havde han den fordel, at han kunde lave hvad han vilde og var samtidig herre over hvornaar han vil-

de spise.

Som føromtalt havde vi vinteren igennem været samlet een gang ugentlig hos frk. Gregersen, men da nu foråret kom, holdt vi op hermed. Istedet for kom Martinus regelmæssigt ud til os en aften om ugen, og vi fik paa denne maade ved samværet med ham, et førstehaandskendskab til hans ting som ikke var uden virkning paa os, hvilket blandt andet forårsagede at vor livsførelse blev forandret, maaske mere end vi egentlig selv kunde gøre os det bevidst. Kødspisningen gik naturligvis først og fremmest fuldstændig ud. Vi havde i forvejen været næsten fuldstændige vegetarer, saa denne overgang var ikke slem, ikke noget at regne med. Ligeledes standse vi med tobaksrygning og kaffe, og theen blev efterhaanden til æblethe. Jeg havde allerede i længere tid været klar over at jeg maatte lægge rygningen tilside, men var kun ikke helt blevet enig med mig selv om hvornaar jeg skulde gøre det. Saa en skønne dag, det var i midten af juni 1929 havde jeg holdt op nogle faa dage, jeg tror det var fordi jeg havde haft lidt halsbetændelse, og saa var lejligheden der og jeg besluttede at stoppe helt. Nu havde jeg røget meget lige siden jeg var barn og denne last havde et ret godt tag i mig, men jeg var bombefast besluttet paa at føre afholdenheden igennem. Naar denne trang til tobak saa kom over mig, saa narrede jeg den ved at ryge en pibefuld kirsebærblade eller kartoffelblade. Efter faa ugers forløb holdt jeg ogsaa op med dette, idet det ikke var nødvendigt længere for mig, men det var alligevel ikke nogle rare maaneder de første to eller tre. Efterhaanden kom trangen til tobak kun op i mig med længere og længere mellemrum og blev samtidig svagere og svagere, og et halvt aar efter turde jeg ryge en cigaret for at see virkningen. Jeg fik en knusende hovedpine men havde allerede afsky for smagen. Jeg var med andre

Ord kureret, og glad var jeg. Det havde jo ogsaa været ganske nødvendigt for os at lægge saadanne ting bort, thi som Martinus ogsaa sagde " De der er i forbindelse og i saa nær berøring med disse ting som jer, har et søgelys rettet paa sig fra de kommende menneskeslægter. Enhver ting eller handling de foretager sig, bliver i dette øjeblik betragtet af millioner af mennesker, intet vil blive skjult. Enhver ting de gør, som ikke er i harmoni med mine ting vil foraarsage at tusinder af mennesker senere hen vil tage dette som undskyldning for deres egne forkerte handlinger. En gerning som ikke er i harmoni med mig, vil være som et mørkt punkt, der kaster en stedse voksende slagskygge langt ud i fremtiden, medens en gerning som er i harmoni med disse ting, vil lyse og straaile til evige tider, som eksempel til efterfølgelse. Man skal ikke lære i ord, men i gerning. Teoretikere har verden haft nok af, men det er praktikere den trænger til".

Martinus kunde ikke lide at folk sagde "de" til hinanden. "Den naturlige tiltaleform er dog "du", men paa den anden side kan man jo ikke vente at gennemføre en saadan forandring i løbet af kort tid fra at alle mennesker siger "de" og til de siger "du". Jeg selv syntes nu det er rart nok at sige "de" idet man derved ligesom har et værn mod andres altfor store fortrolighed, naar man derigennem holder dem lidt paa afstand. Noget der i høj grad tiltaler mig.

Martinus viste os sine lysbilleder flere gange herude i vort hjem i Søborg, idet han samtidig forklarede dem, og vi kunde dem som følge heraf næsten uden ad. Min fader som hidtil kun havde gjort nar af os i stilhed, han har vel troet at Martinus var en slags irelserprædikant der helt havde fordrejet hovederne paa os, fik nu lejlighed til at se 1ste serie (de kosmiske Analyser), men

- ① Sådan et udtryk som "det er noget skidt" syntes Martinus heller ikke om og sagde, at det egentlig var et frygteligt sprogbrug. Men det er dog meget almindeligt at bruge det - man tænker jo heller ikke på den oprindelige betydning, når man bruger det.

det lod ikke til at billederne gjorde noget indtryk paa ham, de fel-
ter i hans hjerne der omfatter kosmiske ting og realiteter er vel
krystaliseret, saa han paa grund heraf ikke kan tage disse ting.
Lasse var ogsaa nogle gange herude hos os, og lyste op i selskabet
ved sit vældige humør, men han kunde ikke holde sig i ro naar Mar-
tinus viste lysbilleder, han havde hvisket til min moder en gang,
"nej, hvis Martinus vilde lade mig komme til, saa skulde jeg for-
klare symbolerne med et ganske anderledes ordforraad og en ganske
anderledes kraft". Jeg maa nu sige jeg for min part foretrækker
Martinus' jævne ord som man kan forstaa, fremfor at høre en belæst
mands foredrag med svulstige ord. Da Lasse heller ikke helt har
faaet sit sprog udrenset for eder og lignende kraftudtryk, var det
heller ikke utænkelig at der kunde falde en saadan ud af munden paa
ham under et foredrag, saa det var nok ikke værd at lade Lasse for-
søge dette. Naturligvis var Martinus imod al banden og sværgen,
"man skal rense sit sprog for alle dets uhumskheder" sagde han, og
det er næsten utroligt hvorledes han selv har forandret sit sprog
fra det rigtige rav-vendsysselske til pønt rigsdansk. Martinus
kunde dog engang imellem, især i begyndelsen af vort bekendskab,
ufrivillig komme til at rive en lille ed af sig, som f. eks. en
dag da vi drak the ude i vor have. Martinus vilde slaa vor store
parasol ned, men fik derved sin ene finger i klemme i fjederen.
"Av for pokker" raabte han og fik trukket fingeren til sig i en
fart. Vi lo allesammen af Martinus udbrud, og jeg kunde ikke bare
mig for at være lidt sarkastisk, men Martinus lo selv deraf og sag-
de at mellem venner var fejlen ikke saa stor, da man paa forhaand
viste at de ikke vilde tage det ilde op, men ude mellem fremmede
maatte han nok passe bedre paa. - (1)

Da vi overfor Martinus ofte havde udtrykt vort ønske om

at komme til at kende tandlæge Iverts i Hillerød nærmere, og disse paa deres side ogsaa gerne vilde kende lidt til os, blev det saa bestemt at vi paa Martinus fødselsdag skulde holde denne i Hillerød.

Dog først skete der en vigtig begivenhed, der kom til at gribe ind i mange ting derefter.

Martinus havde, allerede længe været klar over, at han vilde møde en ung mand i den nærmeste fremtid. En mand der fremtidig skulde være ham til hjælp i hans arbejde og følge ham som hans discipel. Vistnok havde Martinus allerede paa et meget tidligt punkt i sine udviklings troet, at det var Lasse der skulde være hans fremtidige støtte, idet Martinus f. Eks. lige i den første tid havde antaget at Lasse skulde skrive "Livets Bog" efter "Martinus' Idéer. Martinus havde jo aldrig skrevet og troede heller ikke at han kunde. Dog dette blev Martinus hurtigt klar over, nemlig at det skulde være ham selv og ingen andre. Martinus var ogsaa blevet klar over at Lasse ikke kunde bruges senere. Thi den som skulde følge ham, maatte være lærvillig og lade sig paa-virke af Martinus, men Lasse kunde Martinus efterhaanden slet ikke paa-virke, dels var han for gammel og dels var han stivnet i sin tillærte teoretiske visdom, og ydermere var han i sit fleraarige samliv med Martinus blevet vant til ham, saaledes at han halvt om halvt regnede sig for omtrent lige saa højt udviklet selv. Da han desuden havde faaet den ide at forsynet havde sat ham paa den plads han indtog for at vogte Martinus. Det var jo derfor givet at der paa en eller anden maade maatte komme en skilsmisse.

Og nu i sommeren 1929, da Martinus en af de sædvanlige aftener var ude hos os i besøg, fortalte han, at han hos Iverts i Hillerød havde truffet en ung mand der hed Erik Larsson. Denne unge mand havde øjeblikkelig vist en vældig interesse for Martinus'

ting. Han var blevet saa begejstret, at han øjeblikkelig var holdt op med at ryge og bande samt med at spise kød, hvilket sidste forøvrigt gjorde at forældrene troede han var blevet smaatosset. Vi blev meget glade ved at høre om denne mand, idet vi godt kunde forstå paa Martinus at han sikkert vilde blive af betydning senere hen. Vi bad derfor Martinus om at invitere ham ned til os en dag ved første lejlighed, da vi naturligvis var meget spændte paa at se ham. Han havde som Martinus sagde, ualmindelig gode aandelige legemer. Naa, en aften kom de saa sammen ud til os, men jeg vil ikke nægte, at vi blev meget skuffede, hvilket forresten maatte være meget naturligt, idet vore forventninger var skruet betydelig op. Men det er det, at man maa jo ogsaa lære ikke at stille for store forventninger og for stort haab til noget, thi det giver i reglen ubehagelige bagslag. Naa, han kom som sagt, men vi havde rigtignok tænkt ham noget anderledes. Efter vore begreber om aandeligt udviklede mennesker, burde han have været beskedene, stille og tilbageholdende. Han var sandelig anderledes. Der var rigtignok ikke tale om nogensomhelst form eller tilbøjelighed for stilhed eller tilbageholdenhed. Morsom og vittig var han, og vi sad i eet grin hele aftenen af hans fortællinger, som han var smækfuld af og foredrog paa en grinagtig maade, men Martinus kunde næppe faa et ord indført. Saa snart han bare aabnede munden for at sige noget, tog Erik uden viderede ordet fra ham for selv at komme til at sige noget, og det var jo egentlig ikke for udelukkende at høre Erik at han var inviteret. Da de begge to var gaaet sad man med krampe i kæberne af at le, men med en flov smag i munden.

Næste Uge kom Martinus allene ud, og han var da ogsaa selv klar over at Erik var gaaet lidt for vidt den aften. Martinus

havde da ogsaa paa hjemvejen sagt til Erik, at han virkelig maatte holde lidt igen paa humøret, da vi dog helst vilde høre Martinus selv. Naturligvis er det ikke i overensstemmelse med aandelighed at være græde-koner, men man kan jo dog ogsaa have det fornøjeligt og morsomt uden derfor at lade det hele gaa op i grin som den aften. Den lille irettesættelse som Erik havde faaet af Martinus hjalp ogsaa noget, men ikke meget. Den store forandring maatte tiden selv gøre.

Erik, der af proffession var gartner, havde for tiden ~~ingen~~ arbejde i Hillerød hvor han boede hos sine forældre, og han søgte derfor ind til København for om muligt at faa noget her, og for at være nær ved Martinus. Han fik et værelse til leje nede hos frk. Gregersen og spiste sin kost hos Martinus. Erik stillede ikke selv mange fordringer, saa det gik meget godt. Der var en alvorlig vanskelighed for Erik, han havde nemlig mavesaar, som han i sin tid havde faaet ved at falde ned i en gymnastiktime, og da hans forældre ikke havde forstand paa dette havde Erik været døden nær adskillige gange. Nu mente Martinus at hvis Erik blot holdt sig til udelukkende vegetarisk kost og ellers var forsigtig kunde han nok blive helbredet.

Det lykkedes for Erik at faa plads nemlig i en blomsterforretning paa hjørnet af Værnedamsvej og Vesterbrogade. Lønnen var ikke stor, men med forsigtighed og nogen sparsommelighed gik det alligevel. Derefter var Martinus og Erik næsten uadskillige og kom altid sammen ud til os, hvad der unægtelig ikke var med vor udelte tilslutning, idet de fortrolige samtaler vi før havde haft med Martinus, nu foreløbig blev umuliggjort, syntes vi. Samtalerne blev ligesom trukket nedad i et lavere plan, og vi var tit meget kede af aldrig mere at kunde faa Martinus at se alene, men i dette

saavel som i alle andre spørgsmaal er det sundt at lære resignati-
onens kunst, og det havde vi saamænd heller ingen skade af.

Efterhaanden blev det nu indført igen at Martinus og Erik
kom til at spise til middag igen hos frk. Gregersen, og det gik me-
get godt i lang tid. Dog var Martinus ikke helt tilfreds med det
mad de fik idet hun bixede for meget sammen og som regel lavede
for meget af maden af gangen saaledes at de havde til en hel ræk-
ke dage. Det er heller ikke morsomt at faa den samme ret 3 dage
i træk. En overgang fik de meget med raakost, som Martinus i be-
gyndelsen syntes vældig godt om, men efterhaanden gik det op for
ham, at det ikke var saa godt for maven. Martinus tog saa lidt
afåtand fra raakosten, dog naturligvis ikke fra æbler og frugter,
som han altid satte meget pris paa.

Imidlertid nærmere slutningen sig paa min fabriks likvi-
dation sig, og den tidligere værkfører S. Nilsson fik da den
idé at fortsætte Fabriken, blot i mindre format. Han havde ingen
kapital, men kunde dog skaffe 1500 Kr. men da han var klar over at
han ikke kunde gennemføre planen alene, kom han til mig og trængte
ind paa mig for at faa mig til at sætte mine opsparede penge heri,
saa vi to kunde gaa i kompagni. Jeg sagde først nej, skønt jeg paa
den ene side var klar over at det vilde blive en lukrativ forret-
ning og en oplagt chance til at tjene penge paa, da vi kunde faa
Maskiner og materialer meget billig fra den gamle fabrik. Paa den
anden side var jeg bange for at binde mine og min moders penge,
saaledes at Martinus maaske en skønne dag kunde komme til at mangle.
Jeg var heller ikke glad over at binde mig selv personlig, da jeg
regnede med at Martinus en skønne dag kunde faa brug for mig. End-
videre havde jeg ikke spor af lyst til at kaste mig ud i et strængt
fysisk arbejde, der vilde kræve mine hænder og min hjernes fulde

Ydeevne ihvertfald for et længere tidsrum.

Naa, alligevel gav jeg tilsidst min tilslutning til at være med til at starte fabriken, og det var ogsaa godt det samme viste det sig senere. Jeg tog samtidig mine forholdsregler med hensyn til vort økonomiske mellemværende, saaledes at jeg snarest mulig skulde have mit, Nilssons overskydende beløb, udbetalt for derved at forebygge at vi skulde løbe tør med pengene til Martinus. Ligeledes indsatte jeg i min kontrakt at opsigelsesfristen for mig skulde være ganske kort, saaledes at jeg med ringe varsel kunde forlade fabriken, naar jeg ønskede det.

Vi fik lejet lokaler, og snart var den nye virksomhed færdig. Den laa Glasvej Nr. 6. Maskinerne blev sat i gang den 30 Juni 1929. Den blev en udmærket indtægtskilde for mig, langt bedre end jeg havde ventet og haabet, og gav et efter forholdene glimrende overskud, saaledes at Martinus' efterhaanden meget forøgede udgifter vedblivende kunde dækkes af os, uden derved at paalægge os afsavn.

Naturligvis var baade Martinus og Erik nysgerrige efter at se fabriken efter at den var sat i gang, og derfor inviterede jeg dem begge derhen en dag. De valgte at komme en af de dage de alligevel skulde ud til os og de ankom lidt over Kl. 4. Mine arbejdere var da allerede gaaet, da vi holder fyraften kl. 4, men for dog at vise dem hvorledes man hugger en fil, bad jeg min kompagnon S. Nilsson om at sætte maskinerne i gang og hugge en fil. Dette fik de saa at se. Nilsson viste naturligvis ikke noget om hvilke gæster der var paa besøg. Jeg havde jo nok her og der ladet et par ord falde om de aandelige ting jeg beskæftigede mig med, men han viste ikke at det var Martinus. Hele besøget varede kun et kvarter, saa fulgtes vi allesammen ad hjem til Søborg.

Den 11' august var det Martinus' fødselsdag, og i den anledning, var vi alle som før vedtaget, blevet inviteret op til Iverts i Hillerød, hvor Martinus altid plejede at holde sin Fødselsdag. Martinus plejede hver lørdag at tage derop og blive der søndagen over, og dette havde han ogsaa gjort denne gang. Han stod paa peronen i Hillerød og ventede paa os da vi ankom med toget. Min moder kunde jo ikke gaa ret meget paa sine daarlige ben, og vi tog derfor en bil ned til Iverts bopæl i Slotsgade 36.

Baade Ivert og hans hustru var nogle ualmindelig elskverdige mennesker, og de havde jo ogsaa hjulpet Martinus med saa meget i disse sidste aar. Vi tilbragte en dejlig dag der, kun var der nogle ting der unægtelig forbavtede mig meget. Spisestuebordet var nemlig overstrøet med afplukkede blomster, hvilket Iverts dog maatte vide at Martinus ikke kunde lide at se. "Man kan lige saa godt sætte afskaarne kyllingehoveder i en vase, som man kan sætte afskaarne blomster deri" sagde Martinus til mig, og jeg maatte give Martinus fuldstændig ret. Pudsigt nok har jeg lige fra barndommen ikke kunnet lide afskaarne blomster, det var ligesom et instinkt indeni mig. Men folk vil maaske sige "jamen, blomster er jo da saa smukke og pynter naar de kommer i vase". Ja, men kyllingehoveder er jo ogsaa smukke, men kun naar de bliver siddende der hvor de hører hjemme.

Skraas over for Iverts vinduer ud til gaden er der en lille plads paa et gade hjørne, hvor der om søndagen gerne var frelserpøde. Martinus kunde udmærket godt more sig over de naive former for gudsdyrkelse man tit traf her. "Engang" fortalte Erik "sang de med omkvædet, Jesus er fuld, Jesus er fuld, Jesus er fuld af kærlighed" Det lo Martinus meget af. Selvom Martinus nok kunde more sig over saadan noget, laa det dog naturligvis

fjernt fra ham at tale nedsættende om dem, dette kunde han aldrig gøre, men sagde istedet, at den form for gudsdyrkelse passede jo for de mennesker der drev den, de følte sig inspireret deraf. Dem der staar paa saadant et niveau, kan jo heller ikke tage noget der ligger højere, saa det er jo kun som det skal være.

Martinus kunde ogsaa godt more sig meget over menneskenes næsten grænseløse naivitet og barnlighed i f.eks. spøgelseshistorier som det engang imellem havde moret ham at læse i. Martinus laante engang de verdenskendte Sherlock Holmes Eventyr af Conan Doyle af mig, og denne bog interesserede ham meget, idet den jo som bekendt er skrevet med en glømr^{ANALYSERENDE}ende intelligens. Siden blev Conan Doyle selv spiritist og gik saa meget op i disse ting at hans intelligens efterhaanden blev trængt til side. Det tog lang tid for Martinus at læse en saadan bog, idet han kun gav sig tid til at læse, medens han spiste sin mad, saa det blev jo ikke til ret meget.

Nea, vi blev imidlertid sat til bords til middagen og hvor underligt det vil lyde, blev der foruden grøntsagerne til os ogsaa serveret kød og bajersk øl. Tandlægen og Lasse gaar skam ikke af vejen for lidt der kildrer ganen, selv om det saa er paa trods af alt hvad Martinus siger. Efter middagen kom Lasse hen til mig og han bad mig da om fremtidig at være dus med ham, da jeg jo nu havde overtaget hans forpligtigelser med hensyn til forsørgelsen af Martinus. Jeg takkede naturligvis meget beæret, og vi var saa dus.

Vi tog afsted med det sidste aftentog sammen med Martinus og Erik.-

Forholdet mellem Erik og Lasse var ikke synderlig godt. Lasse havde følt det som om han blev helt skubbet ud, hvad der ogsaa var rigtigt, kun var det ham selv der besørgede det. Derved

kom der til at opstaa et meget spændt forhold mellem de to, og ved adskillige lejligheder fløj der gnister af sammenstødene. Men naturligvis kan Martinus ikke rette sig efter Lasses ønsker og Erik bliver hos ham. "Forsynet har sendt ham til mig og jeg kan ikke sige til ham han skal gaa, naar jeg ingen grund har dertil". sagde Martinus.

Hvor meget Martinus og Erik staar i aandelig forbindelse med hinanden, kan antydes ved følgende lille tildragelse der engang paa den tid hændte Erik. Han kørte en dag med sporvogn, men da der var en meget stor trængsel paa bagperonen og han stod paa trinbrættet, blev han halvvejs trykket til at give slip i haandtaget og derved maatte han hoppe af medens sporvognen var i fart. Heldigvis kom han ned paa benene, men da han jo ikke saadan uden videre kunde stoppe farten, fortsatte han hen ad gaden og ind mod fortovet. Heldigvis var der ingen biler eller andre køretøjer paa gaden i det øjeblik, da det ellers maaske havde været værre for ham. Naar han havnede i rendestenen hvor han slog sit hoved og besvimede. Han kom imidlertid hurtigt til sig selv og kunde selv gaa hjem da han ingen skade havde taget. Da Erik naaede hjem fortalte Martinus ham alt hvad der var sket fra ende til anden, og Erik var lige ved at sætte sig paa halen derover, sagde han.

Det er nu heller ikke uden grund at Erik er kommen saa tæt til Martinus. Der er mange kanter der skal slibes af ham, før han bliver god. Engang var Erik lige ved at blive forelsket i en pige han havde truffet, men dette fik Martinus ham dog fra, idet han sagde Erik at han maatte vælge mellem ham og pigen, og da Erik selvfølgelig maatte vælge Martinus' ting, maatte han saa give afkald paa de mere fysiske fornøjelser i denne retning.

En dag ude hos os, da Erik og Moder betragtede en palme

som vi havde og som der vistnok var et eller andet i vejen med, sagde Erik, med henblik paa nogle smaa skud der voksede ud af palmen foræden, at saadanne sideskud maatte fjernes, og saa tog han sin lommekniv og skar uden videre et saadant skud af. Denne handling gjorde helt ondt i mig og da jeg i det samme vendte mig om mod Martinus, kunde jeg ogsaa se hvorledes det berørte Martinus meget pinligt. "Saadant maa du ikke gøre" sagde Martinus til Erik, men denne undskyldte sig med at det var man nødt til naar man vilde passe planter, men jeg forstod jo nok at han var en smule ked af det alligevel.

En anden aften da vi var hjemme hos Martinus og da spiste nogle æbler, kastede Erik sine æbleskræller i kulkassen. Martinus var der øjeblikkelig. "Det maa du ikke" sagde han "Det vilde ellers blive brændt og de celler der i æblet er jo levende". Saa fiskede Martinus skrællerne op og lagde dem ud i skraldespanden. Et saadant lille eksempel belyser mere end mange ord Martinus' kærlighed til alt levende. Selv til det ringeste.

Nu efterhaanden i løbet af sommeren, havde Martinus faaet den anden serie lysbilleder færdige, nemlig den der omhandlede skæbnedannelse, og det blev bestemmelsen at forevise dem første gang ude hos Løws i Ordrup, i hans private hjem. Martinus spurgte om jeg havde lyst til at tage med derud, og det vilde jeg naturligvis meget gerne. Martinus, Erik og jeg tog saa sammen derud i tog, medbringende lysbilledapparatet og lysbillederne, og kom som sædvanlig i god tid. Da det varede noget inden de øvrige gæster kom, underholdt vi - eller maaske rettere Martinus og Erik, for jeg holder mig som regel i baggrunden - sig med Løw. Han var en prægtig gammel mand, allerede oppe i firserne, men aandsfrisk som faa. Han har aldrig røget, har heller aldrig været syg, og er

-ialtfald næsten - vegetar. Han havde ligefra at han talte med Martinus for første gang, været klar over at Martinus' ting var nummer eet for ham, og altsaa anerkendt ham fuldtud. Løw havde ogsaa været og blev ogsaa senere en meget betydelig støtte for Martinus, baade i økonomisk henséende og ved hjælp af sine udstrakte bekendtskaber og saa videre. Løw har vist forresten nok haft en anelse om hvem der vilde komme til ham, idet dr. Steiner havde forudsagt at Løw vilde blive en af dem der kom til at være behjælpelig med at føre den nye aandelige impuls frem, og dette viste sig altsaa ogsaa at være rigtigt.

Efterhaanden kom de øvrige indbudte, Lasse, Riis-Magnussen, adskillige af Løws familie, og senere Ivertsog hustru. Jeg saa her Riis-Magnussen for første gang, og havde været en smule spændt paa hvorledes han saa ud. Det indtryk jeg nu fik var just ikke sympatisk. Med et halvt øje kunde man se at han ikke hørte til eliteklassen af aandsudviklede mennesker, og dette viste sig ogsaa senere at være rigtigt. Erik havde faaet nøjagtigt den samme følelse. Efter Middagsbordet blev stuen ryddet, og vi stillede lysbilledapparatet op og gjorde alt i orden. Derefter begyndte foredraget.

Selv om jeg ganske vist havde set tegningerne til symbolerne blive til, lidt efter lidt, og saaledes allerede havde et temmeligt stort forhaandskendskab til serien, virkede foredraget alligevel overvældende. Det var naturligvis ogsaa noget ganske andet, at se billederne som farvede symboler, end som sorte og hvide tegninger. Ens hele tænkeevne og opmærksomhed bliver koncentreret paa disse billeder, og paa grund af mørket afledes opmærksomheden ikke saa let. Martinus sagde engang, "at se og forstaa mig og mine symboler, er den første spæde oplevelse af

den store fødsel". Og det følte virkelig som en indvielse for mig. Efter foredraget opstod der en livlig diskussion mellem Lasse og Riis-Magnussen om et eller andet problem, jeg husker nu ikke hvilket. Martinus og jeg havde trukket os helt tilbage i den ene side af varelset, og sad der og iagttog de andre stille og ubemærkede. I stedet for at Martinus efter foredraget skulde være det naturlige midtpunkt, havde de andre nok i at høre dem selv tale. Jeg bemærkede til Martinus, at efter saadant et foredrag burde man næsten trække sig tilbage, ud i det frie for at tænke over det der nu var bleven sagt. Martinus svarede "Ja, en saadan diskussion som denne forjager ganske det indtryk som foredraget har gjort eller burde have gjort". "Det er næsten blasfemisk" føjede Martinus til med ganske lav stemme.

Vi tog hjem ved 11 tiden. I toget ind mod byen, blev Erik pludselig daarlig og maatte lægge sig paa banken. Det var hans mavesaar der gjorde ondt, og formodentlig havde han spist noget som han ikke har kunnet taale. Naa, tilsyneladende blev han bedre og han var helt kvik, da vi naaede hovedbanegaarden. Da han kom hjem til lykkesholmsalle blev han igen daarligere, og maatte derefter holde sengen et stykke tid.

Da han igen var restitueret, viste Martinus lysbillederne hjemme hos os, og her saa min moder, søster, broder med hans kone dem for første gang. Min fader havde som før nævnt ingen interesse for dem, vi indbød ham til at se dem, men han listede ganske stille af ~~en~~ og gik en tur imedens.

Der var en ting som jeg ikke kunde blive enig med Martinus om. Det var nemlig det symbol der viser hvorledes en hvilkensomhelst lige linie kun er et stykke af en cirkelbue. En dag da jeg var inde hos Martinus, sagde Erik til mig, at dette symbol vel nok

var det første matematiske bevis, der endnu var blevet ført for dette problems løsning. Hertil svarede jeg at Martinus tegning slet ikke er noget matematisk bevis. Martinus viser hvorledes enhver tilsyneladende ligeålinie er et buestykke, men man kan ikke kalde det et bevis, navnlig da ikke et matematisk bevis. Martinus sagde da, at den der ikke kan se det maa jo lade være, og saa var der ikke mere at tale om dér.

Efterhaanden som efteraaret nu nærmede sig, blev Martinus klar over at han ikke skulde begynde offentlige foredrag dette aar, noget vi ellers alle havde regnet med som givet. Martinus mente det var bedre og mere hensigtsmæssig, at han skrev løs paa Livets bog, saaledes at der kunde forligge noget skriftlig, samtidig med foredragene. Saa kunde bog og foredrag supplere hinanden. Ved foredrag af den art om aandelige spørgsmaal, kan man ikke forlange eller vente at almindelige mennesker skal faa et større udbytte, naar de ikke samtidigt kan faa noget at læse og studere paa der hjemme for dem selv. Foredragene omhandler jo emner og tankeformationer, der aldrig før er blevet set paa jorden, saaledes, at bare for at faa en ringe forstaaelse heraf, er en vis træning i det paa-gældende center i hjernen ganske nødvendig. Endelig hæster det jo slet ikke med foredragene "de kommer til det klokkeslet og den time som de skal komme, og det er umuligt for mig at forhale eller fremskynde dette tidspunkt", sagde Martinus.

Saa satte Martinus alle sine kræfter ind paa at skrive. Han regnede med at Livets bog skal udkomme i hefter paa ca. 100 sider stykket, efterhaanden som afsnittene bliver færdige. Tilslut kan disse hefter blive samlet i eet bind, men da Martinus regner med en 7 - 8 hefter og hvert hefte nok skal tage et aars tid, vil der jo hengaa ikke saa ringe et tidsrum inden bogen eller rettere

værket bliver færdig.

Martinus vilde ikke gerne have bøger staaende paa sit skrivebord eller paa sin reol omhandlende Filosofi eller religion, da man i saa fald kunde faa et tilsyneladende grundlag for angreb senere hen, ved at man kunde sige at han havde taget nogle af sine idéer fra disse bøger. Det vilde jo unægtelig ogsaa, naar der f. eks. kom journalister til ham, se lidt løjerligt ud naar disse i hans bogsamling saa bøger som "fremtidsstaten", "Buddha" og lignende, samtidig med at Martinus siger at han ikke kender noget til andres meninger om disse emner. Martinus fik nemlig tit saadanne bøger foræret af en af hans bekendte Henrik Hansen, der var en ivrig tilhænger af Martinus' ting, og som i sin egenskab af sin plads som bestyrer i en antikvarboghandel kom i nær berøring med det meste af det der fandtes af litteratur paa religionens og fantasiens omraade. Derimod vilde Martinus gerne have et lexikon, da der tit var noget han gerne vilde vide grundigere besked med, og et saadant altid vilde være ham til stor nytte og hjælp. Jeg skrev mig dette ønske bag øret, og henunder jul købte jeg saa Hagerups lexikon, som jeg bar hjem til ham som en lille julegave. Martinus blev meget overrasket og takkede mig meget for denne gave, som han ikke havde regnet med at skulde faa foreløbig.-

Nu da vinteren 1929 - 30 kom, fik jeg den idé at tegne nogle af Martinus' symboler af i stort format, og derefter farvelægge dem, saaledes at jeg kunde lade dem indramme og ophænge i mit eget værelse, saa at jeg hver dag kunde have dem for øje. Jeg laante derfor et lille album af Martinus, hvori han havde opklæbet farvede fotografier af de symboler der hørte til de kosmiske verdensanalyser, disse kunde jeg saa tegne af i meget forstørret

maalestok. Saa kan det nok være at jeg tegnede løs om aftenen og om søndagen. Arbejdet interesserede mig meget og ved det, at man selv maatte konstruere hver eneste streg efter, kom man ind i mange detaillier som man ellers ikke havde tænkt paa. Det var morsomt saaledes selv at skabe det ene symbol efter det andet, se det blive færdigt, og idet hele taget fordybe sit i dette usædvanlige arbejde.-

Det var ikke altid lige let, som nu, da jeg skulde konstruere udviklingsspiralen. Der maatte jeg spekulere et stykke tid paa, hvorledes den skulde tegnes, og tilsidst fandt jeg ogsaa ud af det. Denne tegning havde Martinus ogsaa haft sit mas med. Han var heller ikke i begyndelsen paa det rene med hvorledes han skulde konstruere en spiral, der stadig var voksende efter hver spiralomgang. Martinus spurgte derfor Iverts derom. Tandlægen foreslog, at han skulde binde en traad til en blyant, vinde traaden om den og fastgøre den anden ende af traaden til spiralens centrum. Saa, ved at føre blyanten rundt i en cirkel, vilde denne tegne spiralen, paa grund af traadens afvikling. Men dette forslag duede bare ikke. Det blev nok en spiral, men afstanden mellem omgangene var konstant den samme, og det maatte de jo ikke være. Saa kunde Ivert ikke hjælpe ham, og Martinus maatte selv eksperimentere sig frem, og fandt da ogsaa tilsidst ud af hvorledes den skulde laves. Han tegnede med passer, først en kvart cirkel, forstørrede derefter afstanden mellem passerbenene med en vis størrelse, flyttede det første centrum tilbage, saaledes at han kunde tegne en ny cirkels kvartomgang i forlængelse af det første bue-stykke. Ved at fortsætte paa denne maade ved stadig at forstørre radius paa sine sammensatte cirkler, fik Martinus spiralen saaledes som han vilde have den. Den samme metode kom jeg ogsaa til

da jeg tegnede den.

Ialt tegnede jeg 12 symboler. De 6 beholdt jeg selv til ophængning i min egen stue, de 4 fik min søster til sit bryllup, og Erik fik 2 til sit eget brug, da han engang havde ytret ønske om at have saadan noget paa væggen.

Da jeg havde faaet mine seks indrammet hængte jeg dem saa op i min stue, og jeg maa sige at virkningen var betydelig. det var som om at stuen havde faaet en hel anden karakter, det var som at være omgivet af en hel anden sfære end den sædvanlige. Jeg kunde ofte sidde i timevis og se paa disse symboler og det var sandelig ikke en tid der blev spildt, jeg indlevede mig saa at sige i dem. Martinus blev ogsaa overrasket da han første gang saa dem hænge paa væggene. Han havde nok set dem under mit arbejde med dem, men det, at de var kommet i glas og ramme og op paa væggen, gjorde at det saa langt mere tiltalende ud.

Naar der saa engang imellem kom fremmede til os, hvad der dog var meget sjælden, kiggede de unægtelig noget desorienterede paa disse billeder, men jeg forklarede aldrig hvad det var. Det vidste jeg paa forhaand at det kunde ikke nytte noget, saa længe at man ikke er kendt som en autoritet vilde en forklaring kun blive modtaget med et vantro blik og et indvendigt sagt "han er tosset". Nej, jeg nøjedes med at sige, at det var kosmiske analyser, fire-dimensionale tegninger o.s.v. Det forstod de alligevel ikke.-

Jeg fandt i det hele taget megen fornøjelse i at tegne i min fritid, og jeg havde allerede som barn et lille talent i den retning. Jeg havde forresten ikke rørt ved nogen blyant for at tegne lige siden jeg kom ud af skolen for 10 aar siden. Men nu fik kunsten en renaissance for mig. Særlig efter at jeg havde

faaet installeret radio hjemme. Musikken inspirede mig i høj grad, naar jeg sad i min stol og hørte efter musikken med lukkede øjne, saa de prægtigste billeder og farver for mit indre øje, desværre naar jeg forsøgte at sætte dem fast paa papiret, vilde de ikke se ud af noget. Det skal der vel et geni til. Der er ellers her et grundlag for en hel ny kunstart, nemlig at ledsage musikken med synlig "farvemusik" der i plastiske former og med de musikkens toner henhørende farvenuancer ligesom ved en film, snor sig, bølger sig, opstaar og forsvinder. Men foreløbig er dette kun en tankeform.

Jeg tegnede blandt meget andet en af de stenstøtter der findes paa Baaskeøen i stillehavet, og da Martinus saa den, sagde han, at der saa vidt han kunde sige i øjeblikket, virkelig havde været en slags kæmper til i en længst forsvunden jordperiode, og det var mulig at det var disse der laa til grund for disse billedstøtters opstaaen paa den fjerne ø.- Det var dog rent skønsmessig Martinus sagde dette, naar han senere kommer til de afsnit i "Livets bog" der kommer til at handle om menneskenes fortidige tilværelser, vil det hele blive klart belyst.-

Da vi nu som før nævnt ikke længere drak kaffe eller the hjemme, og da min moder ikke saa godt kunde undvære disse ting, fandt min moder da paa at riste hvedekorn paa en stegepande, og derefter behandle disse ristede korn ligesom kaffebønner. Akkurat som man gjorde under verdenskrigen, da man ikke kunde faa rigtig kaffe, men hjalp sig med surrogater. Den kaffe vi paa denne maade lavede smagte rigtig godt og var selvfølgelig ganske fri for koffein. Vi drak saa denne, og Martinus fik hver 14' dag en daase med hjem til sit eget brug, saa han selv kunde lave det derhjemme. Efter nogen tids flittig anvendelse, blev han dog klar over, at

det dog ikke var saa helt sundt, grundet paa brændingen af kornet, idet noget der er forkullet eller forbrændt er absolut ufordøjeligt og derfor ikke er godt for maven. Martinus fik opstød efter at have drukket det, og ligesaa dan med mig. Vi holdt saa helt op med denne drik. Martinus gik derefter over til at drikke the kogt paa tørrede æblestykker. Det var meget bedre og havde en gavnlig indflydelse paa hjernen, vi drak saa allesammen æblethe om torsdagen, hvilket var den dag Martinus var ude hos os sammen med Erik.

Erik havde forresten nu faaet forbedret sin plads betydeligt, idet han havde paa plads som konsulent og besøgte private ~~men~~mesker og dette tjente han ogsaa godt paa. Men der viste sig vanskeligheder her, idet de kvindelige væsener som han traf paa de forskellige steder han kom som blomsterkonsulent, ikke altid kunde lade ham gaa i fred, og maaske ogsaa tog fejl af hans elskværdige væsen. Martinus var da ogsaa begyndt at blive lidt bange for at han en skønne dag skulde falde for fristelsen, men til alt held viste der sig nu en lejlighed til at komme ud af dette. En af Eriks tidligere venner i Hillerød havde fundet paa en metode paa at lave en slags frugtsmør, og vilde sammen med en anden ven starte en fabrik der skulde fabrikere dette. Da de trængte til en Kompagnon til mente de at Erik var den rette mand og havde tilbudt ham pladsen, hvilket han gerne modtog. Saa, efter at have sagt sin tidligere plads op, gik Erik over til at begynde at arbejde med sin egen virksomhed. Frk. Gregersen tilbød at hjælpe dem med kapitalen, hvilket ogsaa blev modtaget med tak, og Martinus skulde have 17 % udbetalt af Nettooverskuddet, fik frk. Gregersen indføjet i kontrakten.

I dette vinterhalvaar 1929-30 havde Martinus faaet for-

øget sin bekendtskabskreds meget betydelig, og der blev som følge heraf lagt meget beslag paa hans fritid. Martinus blev bedt ud baade her og der, og var næsten ude hver eneste aften til langt ud paa natten, og havde som følge heraf ikke megen tid til hvile. Martinus sov ganske vist ikke meget, en 5 timers søvn var tilstrækkeligt for ham, men dette forhold kunde imidlertid ikke gaa i det lange løb. Hans forcerede arbejde og alt dette natteroderi tog tilslut i den grad paa hans hjerne, at han ikke kunde arbejde med de kosmiske tings transformation mere end et ganske kort stykke tid ad gangen. Paa grund af disse reaktioner i hjernen saa Martinus sig nødsaget til midlertidig at lægge dette arbejde tilside. For ikke at spille tiden, tog Martinus saa fat med at lave en film over sine symboler. Det skulde senere være meningen at forevise denne som extranummer i biografer eller som underholdning, engang naar han blev mere kendt. Denne film skulde omhandle Martinus' ting paa en saa elementær maade at forstaaelsen var ligetil for almindelige mennesker. Derigennem kunde folks eventuelle interesse for nærmere undervisning ogsaa vækkes. Dette forberedende arbejde med filmen tog det meste af sommeren.

For selv at have noget at studere paa havde jeg laant Martinus' manuskript til fortalen til "Livets bog" og denne skrev jeg saa af paa maskine i løbet af nogle aftener i foråret 1930.-

Stifteren af det antroposofiske selskab dr. Steiner's enke, var paa en af sine rejser kommet her til Danmark, og Løwder jo var dette selskabs formand her, vilde gerne have at Martinus blev præsenteret for hende. Hendes mand havde jo forudsagt at Danmark blev stedet for den nye verdensimpuls' begyndelse, og at den nye verdenslærer levede her som en ganske ukendt ung mand.

Det vilde grundet herpaa være ganske naturligt at fru Steiner vilde have stor interesse af mødet. Martinus selv mente ikke at det var værd at gøre noget ud af det, men Løw fik alligevel sit ønske gennemført og ledsaget af dr. Ashes, der ogsaa kendte Martinus og hans ting, tog de afsted til hendes bopæl. Martinus vilde dog ikke gaa med op, men foretrak at vente udenfor, saa kunde de sende bud hvis hun ønskede at se ham, men han mente forøvrigt ikke at dette vilde ske. Naa, Løw og dr. Ashes gik saa sammen op til hende og fortalte lidt om Martinus, "Man kunde forelægge ham et hvilket som helst aandeligt spørgsmaal, og han besvarede det da fuldt ud tilfredstillende". Nuuskulde man maaske tro at fru Steiner vilde blive glad overrasket ved at høre at en saa fremragende personlighed var i nærheden og at hun kunde faa lejlighed til at tale med ham, men nej, fru Steiner blev tværtimod meget ilde berørt og blev helt rød i hovedet, at tænke sig at Løw vilde paastaa saadant noget. Hun svarede at hun intet vilde have med Martinus at skaffe, og at hendes mand forlængst havde givet verden alt det som den havde brug for i tusinder af aar. Næ, hun vilde hverken se eller høre Martinus. Saa luskede de begge to temmelig slukørede ned, men Martinus var glad over at det gik som det gik.

Senere har fru Steiner nok fortrudt sin affejende opførsel, men hun sagde at i tyskland havde de saa mange af den slags der paastod de var verdenslærere.- Man ser hvorledes de personer der staar i spidsen for høje aandelige bevægelser ikke hæver sig synderlig fra andre mennesker i deres væremåde, og hvorledes den viden som de sidder inde med, kun er en teoretisk tillært viden og ikke en som de bruger og anvender i deres daglige tilværelse.- Men man ser jo ogsaa deraf hvorledes de aandelige

bevægelser bliver undermineret for tiden.

Jeg fik sommerferie i Juni maaned fra min fabrik og havde da besluttet at jeg i denne uge vilde besøge Martinus' barndomshjem i Sindal. Jeg rejste som jeg plejede nemlig med telt og feldtmæssig udrustning, da dette er den form jeg helst foretager mine ferierejser paa. Saa er man fri for hoteller og alle de baand som civillisationen paa tvinger en, og det er endelig ogsaa langt den billigste maade, og hvis man kan lide naturen er det ogsaa langt den smukkeste maade.

Martinus havde selv nogle gange udtalt ønsket om at prøve at sove i telt, det var noget han aldrig før havde gjort. Han mente det maatte være vidunderligt, saaledes at komme i nær kontakt med naturen, høre vindens susen i trætoppene og buslene i løvet om natten. Men skulde man slaa lejr, skulde det være nær ved havet, saaledes at man ogsaa kunde høre bølgernes melodiske leg ved bredden. Det glædede altid Martinus at se ud over det store majestætiske hav. Det virkede saa vidunderligt paa ham, det blev til mineraralrigets guddommelige korrespondance.

Jeg selv havde i mange aar taget ud paa week-end med mit telt, men der havde nu siden jeg havde lært Martinus at kende ikke vist sig en rigtig lejlighed til at invitere ham med, men jeg havde lovet mig selv at denne lejlighed nok skulde komme senere. Forøvrigt kunde Martinus godt tænke sig, naar hans ting var kommet offentlig ud og der var blevet mange tilhængere, at der blev oprettet en sommerlejr med telte et dertil egnet sted. Alle deltagerne kunde saa bo i disse telte, fuldstændig ligesom det var blevet indrettet ned i Ommen i Holland, hvor Krisnamurti plejede at residere om sommeren.

Naa, jeg tog imidlertid med damperen til Frederikshavn

Lørdag aften, saaledes at jeg var i Frederikshavn Søndag morgen. Derefter tog jeg med tog til Skagen, hvorfra jeg saa startede min fodtur. Efter at have været en lille trip ude ved Grenen, fortsatte jeg ned af vestkysten langs havet.

Paa hele denne tur ned til Tversted var vejret just ikke straalende. Det regnede hver eneste dag, og nogle skrappe tordenvejr gik jeg heller ikke fri for. Paa denne tur, fik man rig lejlighed til at studere den menneskelige legemkulturs sørgelige forfald. Man saa jo ikke ret mange mennesker som ikke var i badedragt, saa deres naturlige former kom her rigtig til deres ret. De stakkels mennesker, overfede og laskede var de saa at sige allesammen naar de var naaet over den saakaldte yndlingealder. Nu kunde de ikke skjule deres hængemaver under skrædderens smukke løgne, og damerne havde ikke længere deres korsset til at holde sammen paa deres yndigheder.-

Da jeg naaede Tversted, slog jeg telt i klitterne. Det var mandag aften. Her i disse klitter havde Martinus i sin tid fotograferet en hel del, og jeg husker endnu nogle klitbilleder herfra. Martinus elskede altid den vestjydske natur, med klitter og marehalm, hav og hvidt sand, og derfor tænkte han, naar han engang fik raad dertil, at han vilde have et sommerhus, et sted hvor der var disse dele. Men det maatte jo heller ikke ligge for langt fra København, saaledes at han kunde naa at tage derud om lørdagen og blive søndagen over. Eller naar han trængte til et par dages fred og ro, saa at han lige kunde smutte derop. Der var naturligvis intet vi hellere vilde end at opfylde Martinus' ønsker, men pengene rejser her en foreløbig uoverstigelig skranke. Ligeledes havde Martinus tænkt sig at det maatte være dejligt at have en motorbaad, som vi saa kunde tage

ture i om sommeren, og der have det ganske for os selv, medens han passede sit arbejde ved siden af. Men dette er jo altsammen fremtidsmusik.

Som sagt havde jeg slaaet lejr for mandag nat ved Tversted strand, og her oplevede jeg vistnok det værste tordenvejr som jeg nogensinde har været ude for. Hver gang et lyn slog ned, og det gjorde det tit, oplystes mit telt fuldstændig fra alle sider, saaledes at jeg i saadanne øjeblikke laa som badet i et blændende lyshav. Det var som om sandet jeg laa paa sitrede for hvert et nedslag og det var meget ubehagelig. Jeg trøstede mig med at vandet plejede at trække lynene til sig, men det var mig umulig at falde i søvn før tordenvejret var drevet helt over.

Tirsdag morgen tidlig brød jeg op og fortsatte min rute ad landevejen stik syd ind i landet til Sindal.

Det havde foreløbig regnet hver dag paa turen, og mine lange læderstøvler var hurtigt bleven gennemvaade og derpaa stive, saaledes at de klemte og skar i mine fødder, trods mit flittige brug af konsistensfedt, som jeg smurte dem ind i hver morgen og aften. Det blev derfor noget af en pinsel at gaa paa landevejen. Ved stranden kunde det nok gaa, idet man dér kunde tage støvlerne af og gaa paa bare ben, men dette gik jo ikke saa godt inde i landet. Under denne march lovede jeg mig selv højt og helligt ikke mere at bruge disse støvler til fodture mere, nu havde jeg sandelig haft nok af dem. Flere gange tidligere havde det været galt med dem, men nu skulde det være slut, nu havde jeg lidt nok.

Vejret var heldigvis nogenlunde klart denne formiddag og først senere ved middagstid begyndte de sædvanlige mørke skyer at trække op paa himmelen. Ved 10 tiden naaede jeg Sindal og gjorde dér nogle nøjst nødvendige provianteringer, saa frejede jeg

om ad landevejen til Hjørring, som jeg igen forlod en kilometer længere fremme, hvor jeg fortsatte op til højre hvor vejen fører til Ulstedbogaard. Efter nogle faa minutters gang, hvor jeg spejdede ivrigt, fik jeg omsider øje paa Martinus' barndomshjem. Det laa jo nede i en lavning og vejen slog en stor bue udenom huset. Jeg kendte det øjeblikkeligt igen efter de lysbilleder som Martinus havde vist mig af det. Et ellers ganske almindeligt lille bondehus som tusinde andre, hvidkalket og med straatag paa den ene halvdel og tegl paa den anden halvdel af taget, og med en lille stupp have udenom.

Det havde længe truet med det sædvanlige regnvejr, og lige da jeg naaede huset begyndte det at skylle ned. Jeg tog saa min rygsæk af og satte mig paa den idet jeg lænede mig op af husets gamm. der stødte ud mod vejen. Taget ragede en snes centimeter ud over gavlen og vinden var sydvest saaledes at jeg nogenlunde sad i læ. Jeg havde et øjeblik tænkt paa at spørge beboerne om jeg maatte være indenfor i læ dér saalænge det regnede, men jeg blev alligevel siddende. Dérsad jeg saa med mine egne tanker og morede mig med at forestille mig fremtiden, hvorledes huset vilde blive fredet, hvorledes der vilde blive rejst mindestøtte, marmortavle, og alt det som mennesker nu engang plejer at opdelægge tingene med. Jeg var i hvertfald glad over at jeg nu havde set huset inden nogen vidste noget om dets betydning og hvor det laa ganske uberørt ligesom da Martinus boede der. Jeg prøvede at forestille mig hvorledes jeg selv i mine kommende tilværelser, naar jeg atter stod foran dette hus, vilde tænke. Om jeg vilde huske at jeg før havde været her, om der maaske pludselig vilde dukke glimt op i min hukommelse om mine oplevelse i denne inkarnation, eller hvordan jeg selv var dengang.

Efter et kvarters tid drev regnbygen over, og jeg fik rettet mine ben igen og fik bagagen paa ryggen, og fortsatte saa paa mine ømme fødder hen ad vejen i et sindigt tempo. Vejen, som maaske naar det er tørt vejr nok kunde bruges efter sin bestemmelse, men som nu da den var opblødt, nærmest viste sig at være en slags mudderkanal, maatte man vist være meget forsigtig med. Mine støvler var usandsynlig beskidte og oversmurt med mudder, da jeg efter en fem minutters vandren eller maaske snarede vaden, naaede hen til den lille skov der ligger længere oppe af vejen. Her hvor vejen deler sig i udkanten af skoven, havde Martinus ogsaa i sin tid taget nogle fotografier, saa jeg kendte godt stedet igen.

Jeg lagde mig i det vaade græs og tøg mine støvler af, forbandt mine fødder efter at have kølet dem i det vaade græs, og pustede saa ud.

Oprindeligt havde jeg tænkt mig at jeg vilde slaa lejr for natten her i skoven, men da træer aldrig er gode at sove under naar de er gennemvaade, saa opgav jeg denne plan, skønt jeg var godt træt. Saa spiste jeg min middagsmad og gjorde mig klar til igen at gaa videre, da pludselig hører jeg nogle syngende drengestemmer, se deres indehavere kunde jeg ikke, for træerne, og lidt efter kom der tre - fire smaadrenge stormende ud fra en skovsti lige foranmig. I samme øjeblik de ser mig, stopper de med deres sanglige udgydelser, og efter at have set paa mig som paa et vildt dyr, vendte de om og forsvandt som en røg. Djensynlig havde de aldrig set et rigtigt menneske før. Naa men jeg saa vist ogsaa farlig ud.-

Der kom stadigvæk regnbyger med korte mellemrum, og det var ikke morsomt at blive helt gennemblødt, saa jeg besluttede at tage med toget til Løkken i stedet for at gaa. Jeg travede der-

①

Det havde ikke været morsomt for ham. Martinus måtte tit hen bagefter og kaste op, han kunne ikke tåle "at andre mennesker rodede rundt i munden med deres fingre".

for tilbage samme vej som jeg kom, ind til Sindal station og kom, efter et par timers ventetid, med toget. Fra Løkken fortsatte jeg ned langs kysten til Blokhus og derfor til Aalborg hvor jeg tog med damper hjem igen.- Det var altsaa den første pilgrimsrejse.-

Martinus havde i længere tid hver søndag været i tandlægestolen hos Ivert, idet denne vilde forære Martinus et helt nyt tandsæt i stelet for det sæt Martinus gik med. ⁴ Martinus havde allerede som ung faaet ryddet alle tænderne ud paa een gang og de tænder han gik med havde han faaet den gang. Det passede ham nu meget godt, men paa grund af de store gummer fik de Martinus' mundparti til at træde lidt frem "saa at man minder om en abe" som Martinus selv sagde. Mineralriget var i det hele taget meget daarlig repræsenteret hos Martinus, dels havde hans tænder jo været lidet holdbare, dels var hans nejle saa tynde og skøre at de knækkede for et godt ord. Martinus var nu meget glad over at han skulde have et naturligere sæt, men datte endelig blev færdige, varede det længe inden hans gummer kunde vænne sig til disse, og han led derved meget. Martinus kunde knap nok tale en overgang og fortrød vist ogsaa nok at han havde faaet dem,

Et af Martinus' største ønsker var at faa lejlighed til at tage en rejse til Palestina med os, inden han blev offentlig kendt. Dette var min moder ogsaa meget begejstret over, idet dette ogsaa havde været hendes største ønske, som hun havde næret hele sit liv. Denne Rejse skulde jo helst hvis der var mulighed for det, foretages inden Martinus var kendt i den civiliserede verden, da han ellers næppe vilde kunde raade saa meget over sig selv. Og da vilde være meget mere ufri i sine bevægelser. Martinus ønskede da paa denne rejse at se de fra biblen kendte steder, baade sammen

①

En anden gang, da talen var om det samme emne, sagde Martinus, når vi engang sammen kom der "skulle vi rigtig tale sammen". Han sagde en anden gang, at det var ligesom om han havde kendt moder i umindelige tider.

med os, men ogsaa helt alene. Martinus vilde da gaa alene ud paa Oliebjerget om natten naar det var maaneskin. Han vilde se resterne af Getsemanehave hvor der endnu skulde findes træer der stammer helt fra Kristi tid. Ganske vist læser man at der tit bliver forøvet overfald af røvere, akkurat som i de fjerne tider. Men jeg tror ikke at dette vil forhindre Martinus i sine foretagener.

"Paa saadan en rejse til disse steder vil der nok dukke enkelte glimt op i jeres hukommelse" sagde Martinus til os, og vi glente ikke disse ord. Martinus havde fornylig set et billede fra Oliebjerget, og var meget indigneret over at man nu byggede villaer paa dets sider, "saadant noget burde virkelig forbydes" sagde han "det ødelægger jo ganske den stemning der hviler over disse steder." ①

Samtidig med at Martinus gerne vilde til Palæstina, vilde han ogsaa gerne til Ægypten idet han gerne vilde se den store pyramide og sfinksen. Der vilde han ogsaa ud i maanelys uden nogen ledsagelse og han sagde at besøget der vilde have en meget stor betydning for ham, naar han selv skulde til at konstruere tegningen til sin egen pyramide. "Man kunde jo nok, hvis man vilde tage derned og se alt hvad man vilde astralt, men det vilde alligevel ikke være det samme som i fysisk tilstand". Naa, med hensyn til denne rejse, saa ligger den vel ogsaa nok et betydeligt stykke ude i fremtiden, thi vi er jo alle bundne af vore pligter, og kan ikke saadan uden videre forlade vort arbejde for et saa langt tidsrum som der kræves, og ikke allene dette, men pengene stiller ogsaa deres skranker op.

Paa saadanne rejser vilde det jo være rart om Martinus kunde en smule sprog, særlig engelsk, og han mente da ogsaa at han senere vilde se at faa det lært. Dette vilde jo have overordentlig

stor betydning for ham senere, hvis han f. eks. kunde holde foredrag paa engelsk, der saa kunde blive optaget med talefilmsapparater til opbevaring for efterverdenen. Martinus havde for at forsøge købt nogle grammatonplader efter det nye system "Lingua-phone", og han syntes det gik helt godt. Tonefaldet kan Martinus i hvertfald snart lære, idet det ikke er meget forskellig fra hans eget hjemlands sprog nemlig vendsysseisk.

Martinus 40' aars fødselsdag blev som altid holdt hos Iverts. Som sædvanlig var der, for at hædre Martinus, strøet aiskaarne blomster paa bordet.

Det spændte forhold mellem Lasse og Erik havde for tiden vejet pladsen for en stor elskværdighed fra Lasses side, idet Erik grundet paa sin fabriks start, var nødsaget til at opholde sig i Hillerød og ikke mere kunde bo hos Martinus. Lasse blev derfor ved med at forsikre om at nu havde han fundet sin rette plads og dér havde han lejlighed til at udfolde sine evner o.s.v. Men baade Martinus og os hjemme var da klar over at det kun var en overgang at Erik havde denne interesse. Han vilde saamænd nok vende tilbage igen til Martinus ting, som han absolut ikke kunde undvære. Jeg kunde næsten ikke lade være med at have ondt af Lasse der gik dér og var saa glad over at han havde faaet en formodet konkurrent bort, saa at han kunde indtage sin plads igen ved Martinus' højre haand. Nej, Lasse er alfor langt fjernet fra disse ting, og det er da ganske naturligt at de ældre der ikke kan følge i Martinus' fodspor, maa vige pladsen for de unge der er bedre kvalificerede i den retning.-

Naa, Lasse var som sagt saa vældig elskværdig i øjeblikket, og trak mig hen i en krog, hvor han betroede mig hvor meget han syntes om mig og hvor det var lange siden at han havde talt

med mig. I samtalens løb kom han saa ogsaa ind paa problemet, at ryge eller at ikke ryge, og han betroede mig at han nu ogsaa snart havde tænkt paa at holde op. Han havde een gang holdt op, men det var adskillige aar siden, og han var begyndt igen. Nu da han saa at baade Erik og jeg, der begge var inkarnerede rygere var holdt op, syntes han maaske ogsaa at han maatte gøre det.

Bagefter var Martinus, Løw, fru Cluvsberg, min søster og jeg ude at ro i Slotssøen i Iverts baad. Dels roede Løw og dels roede Martinus, medens Løw sang forskellige arier. Vi havde det meget morsomt.

Senere hen paa aftenen fortalte Martinus mig, hvorledes det gik med hans film, han og Erik havde været rundt mange steder i København og filme forskellige ting. Det glædede mig meget da Martinus sagde at da jeg betalte omkostningerne ved filmen, vilde der i begyndelsen af denne blive meddelt at jeg var finansier for filmen. "Ja, det var dog det mindste jeg kunde gøre til tak" sagde Martinus.

Foruden denne film er Martinus ogsaa saa smaat begyndt at optage en film, der skal omhandle hans eget liv, de mennesker der har støttet og hjulpet ham, de steder hvor han har haft tilknytning o.s.v. Alt sammen for at forhindre at fremtidens mennesker skal begynde paa at lave myte og sagndannelse. Og Martinus mener at det dog er den bedste maade at gøre dette paa.-

5. K a p i t e l

Nu var sagen imidlertid saa smaat begyndt at udbrede sig.

I Aarhus var der en del, mest antroposoffer som Løw kendte, og som gennem ham var blevet meget interesseret i at faa noget at vide om disse nye ting. Martinus besluttede derfor, at han vilde tage derover og vise sine lysbilleder nu i sommerens løb. Saa kunde han, naar han alligevel var derovre, samtidig tage op til sit barndomshjem i Sindal og besøge dette og de bekendte han havde dér fra barndomstiden.

Løw var jo selvskreven til at tage med, og da Martinus skulde have nogen til at hjælpe sig med at fremføre lysbillederne blev det bestemmelsen at baade Erik og jeg skulde tage med. Jeg kunde nemlig nok faa en lørdag fri, og saa besøge nogle kunder for min fabrik om mandagen i Aarhus, saaledes at jeg paa denne maade kunde faa to dage til min raadighed. Nogle faa dage før Afrejsen, maatte Erik imidlertid meddele at han alligevel ikke kunde tage med paa grund af hans arbejde paa sin fabrik, og det blev derfor kun Martinus, Løw og jeg der rejste.-

Min moder og jeg var vel nok lidt skuffede over at det blev Aarhus og ikke København som fik æren af at være det første sted hvor Martinus holdt rigtig foredrag, men det viste sig som sædvanlig senere at det var meget godt, det gik som det gik.

Jeg glædede mig i alle tilfælde meget til at være paa rejse sammen med Martinus, og være i hans selskab i to dage.-

Det var lørdag morgen d. 23. August 1930. Vi mødtes udenfor hovedbanegaarden for at starte med expressen til Kallundborg. Martinus havde en stor kuffert og den kasse hvori lysbilledapparatet var i. Løv havde bare en lille haandtaske, der havde han hvad han skulde bruge. Jeg havde ogsaa en haandtaske, dog noget større.-

Der var velnok humør i den gamle Løv, og det var næsten uopslideligt. Han snakkede om alt muligt mellem himmel og jord i toget lige fra København til Kallundborg. Naar han en gang imellem henvendte ordet til mig, der sad overfor ham i kupéen, kunde jeg kun hist og her i samtalens løb opfange et ord. Løv talte jo ikke særlig tydeligt, og togets larm overdøvede det meste af det han sagde. Naa, jeg klarede mig saa godt jeg kunde med at sige "ja" og "nej" og "naa" paa de steder jeg antog for passende, og ellers nøjedes jeg med at grine forstaaende og té mig som om han imellem fortalte nogle overordentlig morsomme vittigheder. Martinus, der sad paa højre side af Løv, blev ogsaa efterhaanden lidt træt af at høre paa ham, kunde man mærke. "Jeg vilde meget hellere sidde i ro og se paa landskabet" sagde Martinus til mig bagefter, da vi kom ombord paa damperen til Aarhus. Klokken var nu blevet henad middag og vi tog saa vort smørrebrød op og spiste dette til middagsmad, og Løv spenderede bagefter iskager til os, imedens han forlystede os og de nærmest siddende medpassagerer med soldaterhistorier fra den gang han selv var soldat. Efter en tids forløb, var det alligevel ligesom om at Løv blev lidt træt af at tale og baade Martinus og jeg stak saa af. Noget efter saa vi at Løv var faldet i snak med en passager, og det var vi meget glade over, for

saa kunde vi faa det lidt for os selv.

Det havde været dejligt klart vejr under hele overfarten, og vi naaede til Aarhus sent om eftermiddagen. Her var det bestemmelsen at den mand der havde paataget sig arrangementet nemlig Lars Nielsen skulde vente og modtage os. Han kom nu lidt for sent kørende paa sin cycle. Det havde først været meningen at Martinus skulde bo hos Lars Nielsen, medens Løw og jeg tog værelser paa et hotel, men Martinus havde efter nærmere overvejelse besluttet at han ogsaa vilde tage ind paa et hotel, det var bedste saadan, idet denne ordning vilde fjerne eventuelle fornemmelser af at blive til-sidesat hos dem der nærmere kom til at kende Martinus. Naar han delte sol og vind lige kunde man da ikke blive jaloux paa nogen. Desuden havde han det langt mere frit paa hotel, hvor han kunde komme og gaa som han vilde uden at genere.-

Saa tog vi en bil og efter at have kørt forgæves et par gange fandt vi endelig et hotel med tre ledige værelser, som vi saa lagde beslag paa. Umiddelbart derefter tog vi hen til Lars Nielsens bopæl for at spise til middag dér. Min frygt for at bfåa serveret flæsketeg viste sig heldigvis at være ganske ubegrundet. Baade Lars Nielsen og hans kone var Vegetarer.

Løw tog saa videre med toget idet han skulde besøge nogen famillie i nærheden af Aarhus.

Martinus og jeg tilbragte nu hele aftenen her hos Lars Nielsen, der i den anledning havde inviteret adskillige af sine venner og bekendte til sig, og samtalen gik livligt ligetil klokken var henad 12, da vi saa syntes det var paa tiden at vi brød op. Det var dog først bestemt at Martinus saa skulde vise sine lysbille-der - den første serie nemlig de store kosmiske verdensanalyser - i morgen aften i højskolehotellets sal. Derefter vilde han rejse

hjem til Sindal sammen med Løw, og blive dér nogle dage. Saa paa tilbagerejsen, vilde han saa stoppe op i Aarhus igen, og dér vise den anden serie - skæbnedannelse - i slutningen af ugen. Det vilde jo være det nemmeste for Martinus at vise sine lysbilleder to aftener i træk, men det vilde sikkert blive for meget for tilhørende, man kunde ikke regne med at deres hjerner kunde tage saa meget paa éen gang, ja det var vel endogsaa overmaade tvivlsomt om de kunde forstaa første serie til at begynde med, men Martinus maatte saa forklare symbolerne lidt lempelig. Ved denne ordning havde de i alle tilfælde 5-6 dages respit til at fordøje det første foredrag og det var jo bedre end intet.

Vi tog som sagt afsted ved 12 tiden og gik først tilbage til vort hotel, men da Martinus ikke var oplagt eller i humør til at gaa til sengs saa tidligt, gik vi sammen en lang tur gennem Aarhus, ad øde og mørke gade og veje. Tit mødte vi berusede unge mennesker, og undgik dem omhyggelig ved at gaa over paa den anden side af gaden, man kunde jo aldrig vide om de kunde være ondskabsfulde. Vi var tilbage til hotellet igen ved 2 tiden og gik da først til ro.-

Vi var tidlig oppe begge to næste morgen. Martinus sover aldrig mere end 4 - 5 timer, det er tilstrækkelig for ham. Hvis han vilde sove mere end dette tidsrum, kunde han slet ikke arbejde med de kosmiske ting. Straks naar han vaagner er han udsovet og staar da op med det samme, hvis han istedet for at staa op tager sig et lille blund inden, bliver han saa utilpas at hans arbejde ikke bliver noget værd den dag.-

Til morgendrik fik vi varm mælk med franskbrød til. Vi skulde spise til middag hos Lars Nielsen Kl. 12, saaledes at vi havde hele formiddagen fri. Denne fritid vilde vi saa benytte til

at se os lidt om i Aarhus ved dagslys. I gaar saa vi jo Aarhus ved nat. Vi gik ned til havnen og langs med denne mod nord, forbi nordbanegaarden og langs med stien langs kysten. Hvert øjeblik fik Martinus smaasten op i sine sko og maatte staa stille og ryste dem, saa det gik ikke synderligt hurtigt med at komme frem. Vi kom dog adskillige kilometer fra Aarhus, da vi paa grund af at tiden var meget fremrykket, maatte vende hjemad igen, og da vi naaede sporvejsendestationen tog vi en af disse Aarhussporvogne for at komme lidt hurtigere afsted.

Vi mødte præcise op til middagen hos Lars Nielsen, og dér enedes vi om at vi skulde tage ud til Skaade bakker om Eftermiddagen. Disse bakker skulde vist i ældgammel tid have været mysteriesteder, de ligger ret syd for Aarhus og ^{man} har en prægtig udsigt derfra over Aarhus og Aarhusbugten.

Der var et temmelig langt stykke vej derud, og da samtidig vejret ikke var saa helt godt, det truede nemlig med regn, var vi enige om at tage med rutebil dertil. Vi var kun tre nemlig Martinus Lars Nielsen og jeg. Martinus var bleven lidt træt og sad og nikkede med hovedet, saa jeg sagde til han at han godt kunde tage et lille blund imedens vi kørte. Martinus kan tit føle ligesom en træthedsbølge komme over sig en gang imellem, saa skal han som regel bare have et lille blund paa nogle faa minutter, saa er han helt kvik igen. Dette hænder forøvrigt selv naar Martinus er ude hos venner og bekendte om aftenen, og da det ikke generer Martinus at sove hvor som helst, kan dem der maaske ikke kender ham saa nøje blive lidt fornærmede ~~over~~ naar de opdager at Martinus under samtalens løb er slumret blidelig ind. Jeg har hørt folk sige at det var mangel paa dannelse ~~er~~ Ja, endngsaa mangel paa den alleralmindeligste og simpleste form

for dannelse.

Imedens saa Martinus tog sig denne lille lur, snakkede Lars Nielsen og jeg sammen. Af skikkelse var han svær og stor - fuldstændig som en bonde af den rigtige jyske sort - han havde besvær med at se en i øjnene, og glippede hele tiden nervøst med øjenlaagen, og han havde alletider blikket fæstet nedad mod jorden. Men han var saavidt man kunde skønne helt igennem ærlig og god, og det var dog det væsenligste. Han var dog i visse henseende noget løjerlig. Lars Nielsen fortalte f. eks. hvorledes han tit havde samkvem med trolde eller nisser eller hvad det nu var. Han tog tit paa sin cycle herud til disse Skaadebakker og naar han saa lagde sig i græsset paa en af disse toppe, kunde han som regel faa noget at vide eller faa svar paa nogle af sine spørgsmaal eller raad for et eller andet. Han var altsaa noget psykisk begavet, men dette, at han har drevet denne sport med saa stor interesse og ladet sig lede af disse baner, havde til gengæld foraarsaget at hans intelligens var stagneret og ikke havde kunnet vokse og udfolde sig som det ellers vilde have været tilfældet. Han havde i det hele taget en livlig fahtasi, og var vist meget tilbøjelig til at lade denne løbe af med sig uden kontrol.-

Da Rutebilen omsider naaede Skaade, steg vi ud, og begav os til fods ud mod bakkerne. Uder denne spadseretur fortalte Lars Nielsen os om alt det han vidste angaaende disse bakker. De skulde i sin tid have været centrum for den i den tid meget udbredte Hertha dyrkelse der laa for de historiske tider i nord. Dr. Steiner hentyder ogsaa til dem i en af sine bøger.

Vi naaede saa tilsidst hen til bakketoppene af hvilke der laa tre paa rad, og her beundrede vi den storslaede udsigt.

Beundringen varede dog ikke længe, for nu begyndte der at trække mørke skyer sammen i retning mod os, og det truede stærkt med regn. Da det ikke var særligt hyggelig at trave rundt paa jord- og lerveje i regnvejr, skyndte vi os det bedste vi havde lært ind til hovedvejen for at tage den første rutebil indad mod Aarhus. Vi naaende dog ogsaa heldigvis i ly inden regnen kom.

Medens vi stod her og ventede paa rutebilen gav Lars Nielsen Martinus et kontant pengebeløb til dækning af rejseudgifterne. Disse penge havde han selv lagt tilside uden at hans kone anede noget om det, og det var heller ikke meningen at hans kone maatte faa noget at vide om dette.-

En af Lars Nielsens venner, en fotograf, der havde hørt at vi var taget herud, traf os her paa vejen og han bad da om at faa lov til at tage nogle plader af os. Det fik han beredvilligt lov til, først tog han en af os tre og derefter en af Martinus allene. Han kørte med os ind til Aarhus, hvor han inviterede os op i sin lejlighed for at vi kunde faa en forfriskning dér inden vi tog tilbage til vort hotel.

Da det nu efterhaanden var blevet langt hen paa eftermiddagen, maatte vi skynde os at faa gjort lysbillederne i stand til om aftenen paa højskolehotellet, da vi absolut vilde have alt i orden i god tid. Vi var saa hende og se paa salen. Den var nu noget upraktisk, idet loftet bares af to store søjler der stod i midten af salen. Som følge heraf kunde vi ikke have lysbillederne projekteret paa den ene endevæg, men maatte anvende salen paa tværs, men da den var rigelig stor, og vi ikke ventede saa forfærdelig mange, mente vi nok at det gik, kun kunde billederne ikke blive saa store som vi kunde have ønsket det.

Ved hjælp af Portiën fik vi anbragt det hele i løbet

af kort tid. Jeg skulde fungere som passer af lysbilledapparatet og desuden passe belysningen i salen, naar der skulde tændes og naar der skulde slukkes. Mødet skulde begynde kl. 8.

Nu kom Løv tilbage fra sit familæbesøg, og vi spiste en solid middag bestaaende af brødkage for derved at styrke os til aftenens besværligheder. Under maaltidet sagde Løv pludselig til Martinus. "Ved de hvad jeg har faaet til middag i dag?". Næ, det vidste Martinus jo ikke, "Jo, jeg har faaet en halv kylling". Man maa lade Løv at han ikke stiller sit lys under en skæppe.

Naa efterhaanden nærmede tiden sig. Der var stillet stole op til ca 60 personer, og de blev alle besat efterhaanden. Der havde intet som helst været aftalt om entré, da baade Martinus og jeg regnede det for en selvfølge at adgangen var gratis. Derfor blev vi vel ogsaa en kende forundrede da Lars Nielsen gik rundt og opkrævede 50 øre pro persona. Jeg gjorde straks Martinus opmærksom herpaa, og han blev ogsaa lidt forundret, men nu var det jo torsent at gribe ind og faa det forhindret. Naa, det er jo ogsaa den almindelige kotume at betale for foredrag, saa det gjorde vel ikke saa meget.-

Som Martinus i sin brevveksling med Lars Nielsen havde pointeret, skulde der kun indbydes de personer som Lars Nielsen mente havde virkelig interesse for de nye ting. Lars Nielsen havde imidlertid nok været lidt for ivrig for at samle tilhørere, idet der tilsyneladende var inviteret alle dem han kunde faa fat i. Det var ligemeget om vedkommende var antroposoffer eller missionsmænd, saa de forsamlede kom efterhaanden til at bestaa af en sølsom blanding af godt og ondt.

Efterhaanden som de kom, begyndte Martinus ogsaa at blive lidt ned om ørene. Han var med det samme klar over at disse menne-

sker, eller invertefald flertallet af dem, ikke vilde faa synderligt ud af hans foredrag. "Jeg vilde hellere holde foredrag for 10 mennesker der forstaar mine ting og som kan følge med i dem, end jeg vilde holde foredrag for 1000 der ikke forstod noget", sagde Martinus.

En af de ankomne tilhørere kom hen til Martinus, og spurgte om han ikke maatte faa lov til at overvære foredraget, han var ganske vist ikke indbudt, men vilde gerne overvære det. "Ja, hvis de har interesse for disse ting, og saa naturligvis ikke vil forstyrre eller paa anden maade træde op imod det", sagde Martinus. Det viste sig senere at det for formanden for vistnok Aarhuskredsen af antroposofferne, hvis Martinus havde vidst dette i forvejen havde han ikke faaet lov til at overvære foredraget. Direktør Vett med sin datter og fru Neovius, hvilken sidstnævnte var lærerinde i evrythmi og bl. a. havde undervist min søster i et par aar, kom ogsaa til stede. Direktør Vett havde forgæves i løbet af dagen søgt Martinus, baade hos Lars Nielsen og paa hotellet. Det viste sig at Vett ligefrem havde mobilliseret imod Martinus. Han havde rejst lige fra København og taget Hjort med, bare for at komme til at overvære dette foredrag. Da Hjort forsøgte at komme ind, blev han dog bremset af Martinus, der nægtede ham adgang, idet han sagde at Hjort jo allerede én gang havde set disse billeder, og da havde han ikke fundet noget særligt bemærkelsesværdigt ved dem og ikke regnet dem for noget, saa der var jo ikke spor af grund for ham til at se dem nu igen. Hjort havde jo sit arbejde og Martinus havde sit, og de arbejdede bedste hver for sig og paa hver sin forskellige maade. Gaa i kompagni kunde Martinus ikke tænke sig. Dette maatte Hjort saa nøjes med, og maatte saa gaa ud af salen, men paa vejen var der nogle af hans venner der spurgte ham hvorfor han dog gik. "ja. jeg maa ikke være her, jeg maa gaa ud paa ~~st~~ gader og stræder".

Akkurat som om han var en forfulgt uskyldighed. Stemningen var just ikke Martinus synderlig god.

Lidt over klokken 8 begyndte vi. Først stod Løw op og holdt en lille indledningstale, af hvilken jeg dog ikke opfattede ret meget, da jeg stod ved lysbilledapparatet helt tilbage i baggrunden af salen og var noget optaget af mine kommende pligter som fremfører af lysbillederne. Men Løw talte ihvertfald om Martinus som den der nu var kommen med en ny guddommelig visdom og at han stad som repræsentant for den nye verdensimpuls, som der havde været spaaet saa meget om, og som selv Steiner havde sagt vilde komme nu i denne tid mellem 1930 og 1940. Da mange, ja muligvis de fleste, af de tilstedeværende var antroposoffer, og disse som regel sætter deres retnings skaber dr. Steiner højt hævet over alle andre mennesker, ja betragter ham som en halvgud, kan man forstaa at denne lille indledningstale ikke faldt i god jord hos dem.

Derefter tog Martinus ordet, og efter at have slukket lyset i salen og tændt lyset i lysbilledapparatet, begyndte jeg at køre symbolerne frem. Dette var faktisk det første foredrag Martinus holdt for en nogenlunde stor forsamling, Martinus havde maa- ske været lidt nervøs før foredraget, men da han begyndte mærkedes det ikke paa ham. Han talte klart og tydeligt, ikke et ord var utydeligt. Jeg tror nok jeg tør sige at Martinus' taleorgan er glimrende, skarpt og distinkt falder ordene, og samtidig mærker man hvorledes sandheden ligger bag ved ordene og ligesom giver dem en urokkelig betydning. Naar man tager emnernes vanskelige karakter og de tilstedeværendes uvilje eller uvanthed med saadanne problemer, i betragtning, maa jeg endog sige at foredraget var meget godt. Forsamlingen var jo altsaa ikke inspirerende for Martinus at tale til, og som følge deraf, gik Martinus ikke meget i dybden i sine symbo-

- ① Billedet med spiralen kom jeg lidt galt afsted med, idet jeg ikke kunne få det vendt rigtigt, så Martinus måtte op og hjælpe mig. Heldigvis fik jeg taget hævn over billedet nogle år efter, da det lykkedes mig at slå det i stykker ved en af Eriks studiekreds-aftener.

ler, da han jo ogsaa var klar over, at publikum ikke alligevel kunde tage mere end han gav. Paa Grund heraf blev vi temmelig hurtigt færdige. Mere end $1\frac{1}{2}$ time tror jeg ikke det varede.^{o)} Saa tændte jeg lysene, og Martinus henvendte sig til forsamlingen, idet han sagde, "Hvis der er noget, som nogle af de tilstedeværende ikke har forstaaet eller hvis de har noget at spørge om, skal jeg gerne svare paa deres spørgsmaal." Der blev et øjeblikks pølse, saa rejste en ældre mand paa en af de foreste banke sig og sagde ligesom i en meget bebrejdende tone "Jeg syntes de har taget alt for lidt hensyn til Golgathamysteriet, dette meget vigtige problem har de slet ikke nævnt noget om, og man kan jo dog ikke komme uden om dettes vældige betydning." Herpaa svarede Martinus smilende, "De maa jo forstaa, at de billeder jeg har vist for dem i aften omhandler de store universelle kosmiske grundanalyser og er kun en brøkdal af den viden der siden vil blive manifesteret. Golgathamysteriet vedrører jo slet ikke denne serie, men naar jeg i een af de følgende serier kommer ind paa belysninger af dette emne, vil jeg forklare og vise dem dette i en størrelse og et format, som de endnu aldrig har kunnet tænke dem magen til, men det er jo klart at jeg ikke kan komme ind herpaa i en serie hvor dette spørgsmaal ikke hører hjemme." Saa havde manden ikke mere at skulde have sagt og satte sig ned paa sin stol igen, halvt trukket ned af sin kone, der flere gange havde rykket ham i hans frakke for at faa han til at sætte sig.

Nu blev der igen en kort pølse, saa rejste direktør Vett sig og sagde "at han maatte meget beklage at Martinus nu var begyndt at vise sit arbejde frem og holde foredrag om det, naar æter kun, som Martinus selv sagde, var en brøkdal færdigt af det. Næh, han vilde hellere henstille til Martinus at se at faa det hele færdigt, saa kunde man bagefter tage standpunkt til det, og saa se om det var

noget med værdi. Ydermere vilde han fralægge sig al ansvar for disse lysbilleders fremkomst og dette foredrags fremkomst, idet det jo slet ikke var noget af Steiners lære, men, sluttede han, Martinus kunne godt i fremtiden fremdeles regne med hans støtte.

Saa tog Martinus til orde og svarede Vett " de maa forstaa at det de nu her har set i aften, slet ikke bygger paa andres viden eller undersøgelser, men er alt sammen mit eget værk. Jeg har overhovedet aldrig været i forbindelse med aandsforskningens resultater og har ligeledes aldrig lært eller læst noget af Steiner. De maa betragte mine billeder og mit arbejde som mit eget, hvori absolut ikke andre har del. Det er mine egne oplevelser".

Nu rejste den førmtalte formand for antroposofferne i Aarhus, nemlig Hans Madsen, sig op, og beklagede sig stærkt over at han til Martinus havde bundet sig til ikke at sige noget imod, men ikke destomindre sagde han en hel del. "Han beklagede ogsaa særdeles disse billeders fremkomst, billederne karakteriserede han som "forfladigende sensationsbilleder", Næh, han maatte paa det stærkeste bebrøge Martinus at han intet havde læst af Steiner, og anbefalede ham snarest mulig at studere hans værker inden han paa ny vovede sig ud med foredrag". Saaledes fortsatte han lidt i den samme tone. Der var enkelte der hyssede af ham, da han satte sig ned. Saa tog Martinus igen ordet og sagde " det jeg her har vist i aften er mine egne oplevelser, som jeg anser det for min pligt at komme frem med til menneskene, hvorvidt saa folk vil tro eller kan forstaa det, er ganske underordnet for mig. Det er ikke paa grund af nogenspmnelst form for ærgerrighed, at jeg fremkommer med mine ting, og hvis folk ikke kan forstaa det, maa det blive deres egen private sag. Jeg staar kun som et redskab for højere magter, og man kan ligesaalidt standse mine tings fremkomst, som

man kan standse solen i dens gang over himlen". Saa sagde Martinus ikke mere, men gik hen til mig i baggrunden af salen og begyndte at pakke sammen hjulpet af mig.

Der var nu alligevel mange der nu kom hen til Martinus og takkede ham for foredraget, idet det han havde sagt, maaske saerlig de sidste ting, havde bragt de fleste over paa hans side. Folk blev ellers staaende i salen i grupper og snakkede frem og tilbage, det var tydelig nok at se, at foredraget ikke havde virket saa helt ubetydeligt som Vett og Hans Madsen gerne vilde have det reduceret til. Der var nu liv og røre over det hele.

Vi havde snart pakket vore ting sammen, og gik ind i et værelse ved siden af hvor der var ordnet et fælles kaffebord, og her fik vi saa en forfriskning ovenpaa aftenens anstrengelser. Ogsaa herunder fik Martinus mange sympatitilkendegivelser. Efterhaanden tog folk dog hjem, og vi maatte ogsaa se at faa fat i en bil saa vi kunde komme hjem til hotellet. Det var nu ikke saadan at faa fat i en saadan, men jeg stak ud for at lede efter en, og efter at have løbet igennem et par gader fik jeg endelig fat i en som vi saa bilede hjem i. Løv og jeg gik straks til sengs da vi kom til hotellet, men Martinus gik ikke i seng, han tog derimod ud paa en lang spadseretur i aarhus' gader. Han havde nu faaet en hel del han skulde have gennemtænkt og hans hjerne arbejdede alt for livlig til at han kunde sove. Nej, han skulde først fordøje aftenens begivenheder.-

Vi var tidlig oppe næsten morgen, nemlig Kl. 6, for vi skulde jo rejse alle sammen, det vil sige jeg havde formiddagen til raadighed, denne skulde jeg benytte til at besøge nogle kunder for min egen fabrik. Kl. 11 eller 11 $\frac{1}{2}$ gik damperen til Kallundborg og den maatte jeg naa. Efter det sædvanlige beskedne morgenmæltid,

varm mælk og franskbrød, fik vi pakket og tog saa afsted til bane-
gaarden. Her tog jeg afsked med Martinus og Løv, der begge fortsat-
te nordpaa til Sindal.

Jeg skyndte mig saa at gøre mig færdig med mine egne for-
retninger og naaede damperen et kvarters tid før den skulde afgaa.

Da jeg gik ombord passerede jeg baade Hjort og Hans Madsen
der stod i samtale paa dækket. Jeg lod som om jeg ikke saa dem og
beholdt en intetsigende mine i ansigtet. Jeg vilde jo ikke have
noget med dem at gøre. Da jeg var kommet forbi dem skottede jeg
tilbage og observerede da at de øjensynlig genkendte mig, idet de
stak hovederne sammen og hviskede til hinanden idet de saa efter mig.
Jeg lod ganske som ingenting. Senere under overfarten saa jeg
ogsaa direktør Vett og hans datter i spisesalonen paa 2. Klasse.
Det viste sig jo ogsaa at direktør Vett i største hast have samlet
sine tropper, ligesaasnart han hørte om at Martinus skulde holde
foredrag, og det havde nok været hans agt at forstyrre mødet og
rigtig sætte Martinus paa plads, ved hjælp af Hjort og Hans Madsen.
Det var jo endt med et kummerligt resultat for dem, og jeg tror nu
ikke at de havde været synderlig glade for det. Jeg undgik dem
saa vidt mulig paa resten af rejsen og naaede da ogsaa hjem til
København samme aften uden at have set mere til dem.-

Martinus og Løv rejste som sagt til Sindal og tilbragte
nogle faa dage med at se paa seværdighederne in spe deroppe og
for Martinus' vedkommende med at hilse paa sine gamle venner og
bekendte fra hans barndoms og ungdomstid, disse kender naturlig-
vis intet til Martinus' arbejde, saa jeg tænker nok at de vil blive
en kende forundrede engang naar Martinus bliver diskuteret i alle
landets aviser. Der er nemlig ogsaa den ejendommelighed ved Mar-
tinus, at han aldrig af sig selv omtaler sine ting til nogen, og han

ved jo nok paa forhaand, at det kan ikke nytte at tale om disse Emner til de der bor saa langt ude, ogsaa i aandelig henseende. Den nord-vestre del af Jylland er da vist ogsaa den mest ~~ind~~missionske del af Danmark, mener Martinus selv.

Martinus blev dog hurtigt ked af at gaa rundt deroppe og efter at par dages forløb, tog de saa ned til Aarhus igen, for efter bestemmelsen at holde Martinus' andet foredrag dér.

Nu havde Martinus ikke mig til at fremføre lysbillederne, men den fotograf vi havde truffet sidst, havde paataget sig dette, saa det gik jo ogsaa udmærket. Foredraget gik ellers godt. Der var langt bedre stemning end under det første foredrag. "Der var trods modstanden stor begejstring for mig" skrev Martinus paa et kort til mig. Allerede Lørdag var Martinus hjemme igen i København.

Jeg modtog Martinus og Løv paa banegaarden, og da Løv tog direkte videre til sit hjem i ordrup, tog Martinus og jeg hjem med baggagen. Derefter gik vi hen til Café "Sct. Thomas" hvor vi spiste en portion rødgrød med mælk for at kvikke Martinus lidt op efter rejsens besværligheder. Her fortalte Martinus mig saa om det store udbytte han havde haft af turen. Han havde lært meget og disse erfaringer vilde senere komme ham tilgode, ~~naa~~ naar han skulde begynde sine foredrag her i København. Martinus havde lavet et vældigt røre deroppe i Aarhus mellem antroposofferne. De havde delt sig i to lejre, nogle holdt med Martinus og andre gik stik imod og holdt sammen med Hjort og Hans Madsen. Overfladisk set havde det nok været en fejl af Lars Nielsen at han havde inviteret rub og stub med til de første foredrag, men nu kunde man jo nok se at det havde gjort sin store nytte, idet de nu alle snakkede om Martinus og hans ting. Ligeledes havde spiritisterne faaet nys om sagen og vilde gerne have Martinus til at holde foredrag for

dem i Aarhus, men dette maatte vente til en anden og bedre lejlighed. Den udtalelse som direktør Vett havde fremsat under det første foredrag "at Martinus fremdeles kunde regne med hans støtte" var Martinus noget indigneret over, idet sagen var den at Vett aldrig havde støttet Martinus med saa meget som een øre, og folk maatte efter den udtalelse faa den opfattelse at det var Vett der havde hjulpet Martinus økonomisk. Sidste gang Martinus var i Aarhus havde han hørt af forskellige at de fleste havde opfattet det saaledes, og Martinus var lidt ked af at han ikke straks efter Vett's udtalelse havde svaret at Vett aldrig havde givet noget som helst til Martinus, det maatte være en ren fejltagelse. Men baade Martinus og jeg regner med at Vett nok selv tror at han har støttet Martinus økonomisk, han støtter vel saa mange saa det er ikke umuligt at han løber lidt sur i det. Første gang Martinus atter skulde møde Vett vilde han dog sige det til ham.- "Nej", sagde Martinus, "Vett er en af de mennesker der gerne vil glimre udadtil og det er saamænd ogsaa godt det samme at han ikke har nogen andel i at have hjulpet mig. Nej, dem der vil komme til at betyde noget for sagens udvikling og kommer til at holde foredrag om symbolerne, bliver ikke nogle der tror at de er nogle pokkers karle til at forklare eller undervise, det bliver snarere nogle som dig, der ikke tror saa meget om sig selv". Jeg blev nu lidt forundret, idet jeg aldrig nogen sinde havde tænkt mig at jeg skulde komme til at forklare symbolerne, og holde foredrag, og jeg sagde derfor til Martinus, "Nej, jeg vil aldrig komme til at holde foredrag, det er noget jeg slet ikke duer til eller vilde bryde mig om. Nej, en stille beskæftigelse med at føre regnskab eller lignende, det er mit fag, og det passer meget bedre for mig, hvis jeg skal være noget indenfor dine ting. "Ja, nu faar vi at se" svarede Martinus "du kan ikke vide noget om det

endnu, du er jo endnu ikke fyldt 30 Aar". Ja, hvis jeg nogensinde kommer til at holde foredrag over symbolerne, vilde det da være et stort mirakel, og da maatte jeg blive mere forandret end jeg vilde syntes det muligt at blive.-

Nu i efteraaaret 1930 skete det brud mellem Erik og hans kompagnoner som Martinus og jeg havde ventet, og Erik traadte fuldstændig ud af sit kompagniskab med sine tidligere venner, og da han paa grund af dette ligeledes kom til at rage lidt uklar med sin familæ i Hillerød, kan man jo nok tænke at Erik ikke havde det saa hyggeligt i de dage. Det var ikke Martinus' mening at Erik skulde søge noget andet arbejde, idet han snart vilde faa brug for noget medhjælp og dertil egnede Erik sig glimrende, og det var ingen skade til at han lidt tidlig blev sat ind i sine pligter som Martinus' sekretær. Een af Eriks venner, han vilde ikke sige hvilken, havde tilbudt at støtte Erik økonomisk, saa det kunde godt gaa uden at vi behøvede at forhøje vort tilskud. Jeg havde ellers, da brydningerne begyndte sagt til Martinus at hvis Erik kom til at staa uden arbejde vilde jeg gerne forhøje tilskuddet for derved at støtte Erik, men dette tilbud blev der altsaa ikke brug for. Senere hen, har jeg dog faaet den formodning at den hjælp Erik faar vist ikke er særlig bevendt. (*Jeg tror nemlig det er Lasse der støtter ham*).

Denne ordning blev ikke billiget af Lasse, og ved flere lejligheder kom det til beklagelige sammenstød mellem dem. Lasse vilde for enhver pris have Erik bort, og Martinus stod naturligvis fast paa sit. De penge som Martinus i sin tid havde faaet af Lasse ialt ~~xx~~ med renter ca. 5100 Kr. og lovet at betale tilbage naar det var muligt for ham, var nu for største parten blevet betalt af Løw der havde sendt Lasse 4000 kr. og Resten besluttede jeg at betale, jeg havde efterhaanden sparet dem sammen og jeg viste det

wilde være til stor glæde for Martinus, hvis denne gældspost kom ud af verden. Saa wilde han være meget mere fri overfor Lasse. Som tænkt saa gjort, en aften stak jeg ud til Lasse med pengene.

Baade Erik og jeg havde for lang tid siden faaet indbydelse til at komme ud til ham, men da forholdet havde forværret sig saa slemt mellem dem, foretrak Erik at blive hvor han var. Jeg var lidt nysgerrig efter at se Martinus' første symboler som Lasse havde indrammet og anbragt paa sine vægge.

Lasse var naturligvis vældig glad over at have faaet resten af sine penge med renter, han sad ogsaa lidt haardt idet. Der var saagodt som intet arbejde at faa i hans fag, og forresten gjorde han heller ikke noget for at holde sin musik vellige. Han regner med, og har vist ogsaa regnet med det i mange aar, at han snart ikke mere skal have med det at gøre, men gaa over i Martinus' ting.

Lasse forklarede mig saa Martinus' første forsøg i at tegne symboler. Jeg saa hvorledes Martinus havde fremstillet forældreprincippet for kloder ude i verdensrummet, hvorledes de gennem den første nebuloseform efterhaanden udviklede sig til deres soltilstand, derefter til klodetilstand og til slut til Maanetilstanden. hvorledes forældreprincippet ligesaagodt fandtes ude i æteren som imellem menneskene, idet solene var de mørke kloders livgivere og beskyttere, og hvorledes de forskellige tilstande afløste hverandre paa en fuldkommen harmonisk maade. Paa ét andet symbol saa jeg hvorledes Martinus havde givet udtryk for de umaadelige tilværelsesformer, der fandtes i verdensaltet, ved at symbolisere et væsen hvis uafsladelige energiudstraelinger bestod af den vibration som vi betragter som mælkevejsystemer. Paa et tredje billede havde Martinus vist hvorledes et levende væsen er opbygget

af de forskellige energiformer kendetegnet ved forskellige farver. Formen var ligesom et vinglas, tyndt forneden og bredende sig ud foroven. I denne skikkelse havde Martinus set Kristus under sin indvielse, nemlig med armene strakt opad og lidt skraat ud til siden ligesom i en velsignende bevægelse.- Et fjerde symbol viste hvorledes "jeget" i ethvert levende væsen er aldeles uberørt - kosmisk set - hvad enten legemet er levende eller dødt. Det var tegnet som en mægtig solskive foroven, det skulde forestille jeget, Denne solskive var malet gul og udstraaede gule straalere. Fra denne strakte "jeget"s skabende energi ~~ix~~ sig ud, symboliseret ved en lang krummet arm som i den nederste ende omsluttede de millioner af levende celler som det fysiske legeme bestaar af. Ved denne skabende energis kraft holdes alle disse celler sammen, men ved dødens indtrædelse, slappes denne energi eller rettere evne, og cellerne forlader det døde legeme og vender tilbage til jorden, eller til andre levende væsener. Dette sidste symbol tegnede jeg af efter hukommelsen da jeg kom hjem, men da Martinus saa det sagde han at alle disse symboler han dengang havde tegnet skulde brændes, da der ellers senere hen vilde kunde opstaa disputer om disse. desuden var de tegnet i en form, som Martinus vilde kunde gøre meget mere fuldkommen paa sit nuværende standpunkt. Jeg, havde ellers tænkt at tegne dem allesammen af, jeg havde dem omtrent færdige i hukommelsen, men efter dette opgav jeg det, naar de alligevel skal brændes om kort tid, er der ingen grund til at spendere arbejde derpaa.

Naa, efter at have forklaret disse symboler kom ~~xxix~~ Lasse ind paa problemet Erik. Jeg var nu ikke enig med Lasse og præciserede mit standpunkt saaledes, at Martinus nok vidste hvad han gjorde, selv om vi muligvis ikke kunde ~~xxx~~ se det nu. Erik vilde nok engang

blive til noget stort. Det eneste vi blev enige om var, at forsynet satte enhver paa den plads der tilkom ham, og med denne forsikring skiltes vi, men det var nok ment med to vidt forskellige personer.

Det lykkedes ikke for Lasse at faa os op mod Martinus eller Erik, men desværre lykkedes det at paavirke andre af Martinus' gamle venner, uden andet resultat end at Martinus trak sig tilbage fra de paagældende. Martinus var søm man kan forstaa ikke glad ved situationen. Det er ikke morsomt at blive svigtet af sine gamle venner, der har gjort saa meget godt for en før i tiden. Paa grund af denne uro om Erik havde Martinus følt sig tilskyndet til nærmere at undersøge Erik's fremtid, og efter at have gjort det, sagde han, at "Erik vilde faa sin største betydning i sin næste inkarnation".

Det var nu blevet bestemmelsen at Martinus skulde begynde sine foredrag i denne paafølgende vinter, dog skulde de ikke være offentlige, men kun for hans bekendte og venner, samt de mennesker der havde særlig interesse for disse ting. Paa grund af Martinus' optagethed med arbejdet til første del af "Livets bog" havde han maattet trække sig lidt tilbage og disse havde derfor ikke kunnet faa Martinus saa meget i tale som de ønskede, nu naar Martinus holdt foredrag kunde de saa komme hertil istedet og faa aandelig kundskab. Da det var endelig bestemt med foredragene var Martinus begyndt at kigge sig om efter en passende sal, og efter fru Olufsbjergs oplysninger fik han snart fat i den han skulde bruge. Det var i en højskole, Forhaabningsholmsallé Nr. 18. Der var plads til over to hundrede mennesker, og den var ikke dyr og laa kun et par minutters gang fra Martinus' bopæl. Gennem de bekendtskaber Martinus havde gjort i de sidste to aar, havde han efterhaanden faaet samlet adresserne paa over hundrede mennesker der havde inter-

esseret sig for Martinus og hans ting, og der blev saa sendt trykte indbydelser ud til disse. Adgangen skulde som bestemt være helt gratis, invertefald til dette første foredrag.

Martinus fik et kontant tilskud af mig i forvejen, og han sørgede derfor for at faa købt en smoking, den første han nogensinde havde haft, "for," som Martinus sagde, "Jeg maa være fuldt korrekt paaklædt, for at befinde mig vel overfor saa mange mennesker. Hvis der blot var det mindste i vejen med min paaklædning eller der var noget der kunde kritiseres, vilde jeg føle megen ubehag, og dette vilde være til stor skade for foredraget". Martinus har altid været meget omhyggelig med sin paaklædning, og altid været pænt klædt paa, iøvrigt ganske modsat mig, der, invertefald maaske særlig tidligere var temmelig ligegyldig for klæder og udseende, men jeg forstaar saa udmærket naar Martinus siger at det skylder man sagen, og ogsaa i denne retning begynder jeg at forandres.

Netop i disse sidste aar, var det bleven mode at gaa med plus-fours, og Martinus holder meget af at gaa med disse til spadserbrug, det er meget behageligere end at gaa med de tidligere sportsbenklæder der sad stramt omkring knæet. Jeg kan nu ikke lide plus-fours og har ligefrem afskyet dem, men Martinus ler bare af mig og siger at jeg selv nok kommer til at gaa med dem til næste aar. Senere hen vil Martinus ogsaa reformere klædedragten, der som den fremtræder nu, med stiv flip og kravebryst, er uendelig meget upraktisk. F. eks. kunde Martinus godt tænke sig noget i retning af den slags bluser som russerne gaar med uden flip og kraveknapper. Jeg syntes ogsaa at disse er overordentlig klædelige og havde saamænd ikke noget i at bruge dem. Men, disse reformationer vil Martinus nu absolut ikke begynde paa før han er kendt over hele landet, ja maaske ikke allene kendt, men ogsaa anerkendt.

Thi i modsat fald vil det vel snarere skade sagen end gavne den. Hvis han i begyndelsen ikke gaar klædt som andre mennesker, vil man straks sige, "han er tosset", "han er ikke rigtig klog" o.s.v. ligemeget om saa alt det han siger og skriver er nok saa klogt. Folk dømmes jo allerførst efter det ydre væsen og den ydre fremtræden. Den indre værdi kommer først i anden række. Næ, Originaler har vor tid ellers ogsaa nok af. Det er forresten først efter at vi lærte Martinus at kende, at han gik over til at bruge bløde flipper til daglig, han fik nemlig tidligere tandlæge lverts kasserede manchetskjorter, og hertil brugte han saa stiv knækflip af samme slags han har paa paa sit fotografi der blev taget lige efter hans indvielse. Da han nu fik lidt bedre raad, kunde han selv købe sine egne skjorter og faa bløde flipper dertil.

Jævn elegance kunde Martinus altsaa godt lide, men ikke det overdrevne. F. eks. havde han engang faaet et meget kostbart guldur foræret af Løw, og da han, af hensyn til sine opgivelser til skattevæsenet, var henne hos en urmager for at faa det vurderet, fik han at vide at prisen var ca. 400 Kr. Efter at have hørt denne pris, var Martinus næsten ked af at have faaet det, det forvoldte kun ubehag ved at gaa rundt med det, idet man stadig gik i angst for at miste det, og han syntes ogsaa det var lidt for pralende og maaske for at bøde herpaa, gik han med det i en ganske simpelt Urbaand.

Martinus var i det hele taget meget omhyggelig for at faa værdien noteret ned, da han jo maatte opgive det absolut korrekte tal til skattevæsenet paa sin selvangivelse. Thi som han sagde, "Man kan ikke være forsigtig nok, og der maa absolut ikke være det mindste grundlag til at rette nogensomhelst beskyldninger imod mig. Hvis man var saadan at man ikke var til at stole paa i enhver ting,

det være sig selv den ringeste, var jeg aldrig blevet udvalgt til min gerning, og hvis man f.eks. kunde lyve, vilde dette øjeblikkelig lukke af for de kosmiske sanser, det vilde være det samme for det kosmiske syn, som sand i øjnene vilde være det for det jordiske syn".

Omsider oprandt saa den længe med spænding ventede dag. Den var fastlagt til den 1. December 1930 Kl. 8 aften. Det foredrag som Martinus her vilde holde skulde kun være som en indledning til de følgende, idet det naturligvis ikke kunde gaa an at stille et, i disse retninger, fuldstændigt uvidende publikum overfor de store kosmiske analyser. For nu at skabe en slags mere bekvem sandelig overgang til de følgende serier, havde Martinus derfor været nødsaget til at tegne en del helt nye symboler i løbet af meget kort tid. Han havde slidt vældigt i det, og næppe nok undt sig selv søvn eller hvile, ihvertfald ikke i den grad som det nok havde været nødvendigt for ham. Paa grund af dette forcerede arbejde, havde Martinus nerver ogsaa lidt meget, men symbolerne var ihvertfald bleven færdige i rette tid. Martinus havde maattet lave to af sine symboler lidt om. Det ene var menneskehedens bevidsthedskategorier, hvor han havde rettet henførelseslinierne fra kategorierne til venstre til stjernerne til højre. disse havde før været tegnet med store sving, men nu var de tegnet lige. Jeg syntes ogsaa at der var rettet noget ved stjernerne, men jeg kunde ikke i øjeblikket erindre hvad der havde været før.- Ligeledes var "Vejen mod Lyset" forandret. Paa det første billede havde Martinus tegnet nogle hoveder af gamle mænd, de skulde forestille viden-skaben der ved hjælp af en projektor sender en oplysende straale af intelligens ned gennem verdensaltet for at undersøge dette i saa høj grad det er den muligt. Aandsvidenskaben var symboliseret ved

nok en gammel mand fra hvis øjne der udgik et lys rettet fremad mod menneskeriget. Endelig var der nederst tilvenstre, dér hvor Martinus viser forskellen mellem et almindelig væsens sansehori-zont og et kosmisk væsens sanserækkevidde, ligeledes tegnet to hoveder, det ene et almindeligt jordvæsen det andet et kosmisk væsen med langt haar og skæg. Alle disse hoveder var blevet meget kritiserede, og Martinus der først havde fastholdt at det skulde være saadan som han havde tegnet dem, var nu senere blevet klar over at det vilde være mere fuldkommen hvis han istedet for hoveder tegnede symbolerne for de levende væsener, nemlig hvide trekanter istedet. Nogle af de mennesker der før havde kritiseret Martinus' tegning havde derved faaet den idé at det var deres skyld at Martinus havde rettet symbolet, og jeg tror nok at de følte sig meget stolte herover og hoverede sig over det.

Jeg havde tilbragt den hele dag i stor spænding, og kunde som følge heraf næsten ingen middagsmad spise hjemme. Jeg var taget lidt tidligere hjem var min fabrik end jeg plejede, for jeg havde lovet Martinus at komme ind til ham saa snart jeg kunde for at være ham behjælpelig med forberedelserne sammen med Erik. Vi var i forvejen enige om at stille i smoking, da dette jo alligevel vilde være en mærkepæl i vor~~re~~ liv og foresten ogsaa i verdenshisto-rien, og det vilde ogsaa se godt ud for publikum, mener jeg. Jeg var der inde lidt over seks, men Martinus var endnu ikke færdig med sin pasklødning. Det kneb nemlig lidt med at faa det splinter-nye stivede kravetøj til at være medgørlig. Martinus var jo heller ikke mere vant til at have med saadant noget at gøre, og maatte efter flere fortvivlede forsøg opgive selv at faa det paa plads. Saa traadte Erik til for at forsøge sin lykke, men efter at have gjort nogle foræves forsøg paa at kværke Martinus, maatte ogsaa

han melde pas. Saa maatte jeg træde til og fik da ogsaa omsider kravetsøjlet ordnet til alles fulde tilfredshed. Denne indespærring i stivet tøj, minder mig altid om den tid hvor man skulde spændes ind i panser og plade, og det er en af de ting som jeg afskyer mest af alt, at gaa rundt i et saadant panser.

Saa snart vi var færdige gik vi, og naaede derhen allerede for Kl'7. Apparatet havde Martinus og Erik allerede bragt i orden og indstillet om eftermiddagen. Det var placeret oppe paa balkonen i den bagerste ende af salen. Paa den væg hvor lysbillederne skulde kastes, havde der hangt et vældigt maleri, men det var nu taget ned, saaledes at den hvidkalkede væg var blottet. Det var jo en stor fordel at vi ikke behøvede lærred til projektering af billederne, idet dette ellers vilde have været nødsaget til at være meget stort, da Billederne jo i denne sal blev meget store paa grund paa den antagelige afstand mellem væg og apparat.

Paa grund af den meget store travlhed som Martinus havde haft i den sidste tid, havde han slet ikke faaet tid eller lejlighed til at forberede sig eller tilrettelægge sit foredrag i detaljer, men maatte helt stole paa sin intuition. Man kunde ikke mærke at Martinus var nervøs, men det var han alligevel, sagde han bagefter. Dette var jo den første gang hvor Martinus skulde holde et virkeligt foredrag overfor en forsamling paa flere hundrede mennesker, hvoraf mange lige fra begyndelsen vilde være kritisk indstillede og vogte nøje paa hvert af hans ord. Vi var der i saa god tid at det naturligvis varede længe inden der kom nogle, og derfor gik Martinus op paa talerstolen for at prøve sin stemme, vi holdt os saa i baggrunden af salen for at fungere som tilhørere. Martinus sagde nogle faa sætninger, og hans stemme var helt klar og overnaade tydelig. Den fyldte udmærket i det store rum, men han

maatte anstrenge sig mere end han før havde gjort ved noget foredrag. Martinus havde været en smule forkølet i de sidste dage, men mente alligevel af han stemme nok kunde holde aftenen igennem. Martinus havde ligesom jeg heller ikke kundet spise noget videre til middag, "men det er heller ikke godt at holde foredrag lige ovenpaa en fyldt mave", sagde han, "idet nemlig for meget af legemets energi derved bliver beskæftiget ved fordøjelsesprocesserne. Men det er jo ogsaa rart at vide, at der ogsaa er andre hvis interesse for denne aften er saa stor, at de heller ikke har nogen appetit." Dette sidste var med henblik paa mig.

Saa da alt nu var i orden afventede vi med sindsro begivenhedernes videre udvikling.

Efterhaanden begyndte de indbudte at komme. Lasse som een af de første. Jeg kendte naturligvis ikke mange af de kommende, men jeg kan dog nævne nogle faa foruden min moder, søster og svoger, broder og svigerinde, nemlig Løw og hans hustru, der begge var meget oprømte, tanlløge Ivert med sin hustru og datter, fru Clufsborg og frk. Gregersen, den saakaldte danske fakitt ~~Brink~~ Brinkfort, der gennem frk. Gregersen var kommet til at kende Martinus og nærede en meget stor interesse for dem, og som gennem sine udstrakte forbindelser baade her og i udlandet, sikkert vilde komme til at betyde meget for sagen, Revisor Riis-Magnussen der var med til at støtte Martinus, Dr. Ashes, der ogsaa havde en meget stor interesse i sagen, den bekendte astrolog Dr. Kronstrøm, hvem min moder havde indbudt, nærmest paa grund af hans gentagne spaa-domme om manden fra norden der skulde komme ved denne tid og reformere verden, min tidligere chef paa den gamle filefabrik Warburg som Erik havde indbudt, vore bekendte familien Petersen, min tidligere kontordame fru. Siegmann, for hvem Martinus var en oplevel-

se, jeg havde nemlig fortalt hende en hel del af det jeg vidste, min Kompagnon Nilsson og hustru o.s.v. Jeg havde til opgave at holde de første fem rækker reserverede til Martinus nærmeste venner, som han helst vilde have lige foran sig naar han skulde til at begynde, formodentlig fordi det vilde stimulere ham at se de venligste ansigter nær ved sig.

Den store sal blev efterhaanden omtrent helt fyldt, og et kvarter over 8 trådte Martinus saa op paa talerstolen og begyndte sit foredrag. Han læste først lidt op af sin fortale til "Livets Bog", for derigennem at gøre de senere viste symboler lidt mere tilgængelige for de af de tilstedeværende, som ikke i forvejen kendte noget til ham eller hans ting. Derefter gik Martinus over til at vise lysbillederne. Erik passede apparatet oppe paa balkonen, og jeg havde ogsaa sat mig derop for at være til assistance hvis noget skulde indtræffe. De fremviste billeder bestod hovedsagelig af indledningssymbolerne, dog med undtagelse af de sidste tre der var de første af næste serie de kosmiske analyser.

Man kan nu ikke sige at foredraget ligefrem var straalende holdt, idet Martinus ligefrem hakkede i det flere steder og ofte virkede ligesom usikker i sine forklaringer. Dette var vel nok en følge af at Martinus slet ikke havde regnet med et saa stort besøg af folk, der i de aller fleste tilfælde, var helt uden forudsætninger for at kunde forstå hans ting. Dels var der ogsaa mange af hans svorne modstandere imellem, og trætheden ved det forudgaaende forcerede arbejde gjorde sig ogsaa nu gældende, og endelig var det jo ogsaa første gang Martinus stor overfor en forsamling af den størrelse. Alle disse ting i forening gjorde at Martinus ofte slet ikke vilde eller turde give

en dybere eller mere udtømmende forklaring paa flere af symbolerne, men følte sig nødsaget til at gaa let og overfladisk hen over dem. Martinus kunde jo ogsaa se hvorledes mange af de tilstedeværende slet ikke kunde faastaa hans forklaringer. Til andre tider gjorde den modstand, der var fra de tilstedeværende gennem Løw indbudte antroposoffer, sig ogsaa gældende, saaledes at den følte uvilje ligefrem forhindrede Martinus i at sige det, som han ellers vilde have sagt. Som følge af alt dette kan man jo nok regne ud at den form Martinus holdt foredraget i, ikke var saa smuk og storartet som vi havde ventet, og jeg kan ikke nægte at foredraget var en skuffelse for mig, men dette kunde vel ogsaa nok have sin grund i de højstente forventninger jeg havde stillet hertil. Naa, jeg tror nu nok at dem der saa og hørte Martinus for første gang, og som virkelig havde betingelser for at kunne forstaa ham, og ikke hængte sig i den ydre form, fik et overvældende indtryk og noget at tage med hjem.-

Martinus havde i begyndelsen af vort bekendskab udtalt et par gange, at han kunde udstraale en saadan kraft under et af sine foredrag, at de tilstedeværende kunde falde bagover. Ved de dengang afholdte foredrag havde der jo ikke været mere end gennemsnitlig en halv snes personer samlede og da mente Martinus det var for farligt at anvende al sin kraft og styrke, men naar der skulde holdes foredrag for flere hundrede mennesker, altsaa ligesom her, kunde han rigtig lade sin kraft spille. Det blev der dog ikke noget af, vel sagtens fordi publikum var for stærkt imod ham.

Da Martinus sluttede foredraget, viste det sig imidlertid at publikum alligevel havde følt sig meget grebet af det, idet der rejstes et spontant bifald for at takke ham. Jeg tror dette glædede Martinus meget, og ligedan frydede det mig.

- ① Eller måske fordi Martinus havde sagt, at menneskeriget først kunne blive fundamentalt her på Jorden om ca. 2000 år. Da Kronstrøm vist gerne vil have eneret på forudsigelser, havde dette nok harmet ham.

Efter at folk havde endt deres staaende applaus, samlede de fleste i smaa grupper livligt diskuterende med hinanden. Det var tydeligt nok at se hvorledes tingene havde vakt et ikke almindeligt røre.

Astrologen Kronstrøm, der isvrigt var kendt som en noget krakilsk herre, var vistnok blevet opirret over Martinus' kosmiske symboler, thi han gik hen til Martinus og raabte til ham " De skal vogte dem for at begynde at tale om kosmiske ting, det er vist noget de ingen forstand har paa". Det er jo saadan at folk der har eller tror de har en smule forstand paa et specielt felt, absolut vil have eneret paa dette og ikke tillader noget som helst at komme for nær, de mener at det krænker deres ære, at en anden maaske endda ved bedre besked. Martinus vilde naturligvis ikke begynde at diskutere med ham, og sagde derfor bare, "Naa - aah" og vendte ganske rolig uden videre ryggen til Kronstrøm og gik bort fra hans naboskab. Nu havde tandlæge Ivert hørt dette da han var lige i nærheden og han skyndte sig at faa fat i Lasse, der ogsaa øjeblikkelig var rede til at give Kronstrøm svar paa tiltale, "De maa virkelig huske paa, at de er indbudt gæst til et privat foredrag, og som følge heraf maa de holde dem indenfor den almindeligste dannelses grænser" begyndte Lasse. Kronstrøm svarede " De ved vist ikke hvem det er de taler til". "Ih, jo, det ved jeg meget godt, de er en 2den eller 3die rangs astrolog", sagde Lasse. "Jamen, man maa dog have lov til at sige sin mening" paastod Kronstrøm. " Ja, men bare ikke her inde i en privat forsamling, udenfor paa gaden, dér kan de sige og gøre akkurat som det passer dem, men her maa de holde dem indenfor sømmelighedens grænser". Saa havde Kronstrøm faaet nok og forsvandt ligesaa stille, idet han dog fik tid til at udtale "at det var nogle kække vaabændregere Martinus havde".

Dette lidt beklagelige optrin havde trukket en del tilhørere, men Martinus var gaaet og overværede det ikke, men han sagde dog bagefter at selv om han ikke sympatiserede med at Kronstrøm havde faaet denne lille røffel, morede det ham dog at Lasse havde sagt at Kronstrøm var en anden eller tredje rangs astrolog, Saadan et menneske gaar nemlig og tror saa meget om sig selv, saa det er vistnok meget gavnligt at han faar sandheden at høre en gang imellem, selv om jeg dog ikke tror det hjælper ret meget. For mig maa Kronstrøm baade tror det ene og det andet, jeg kan ikke blande mig ind i hvad folk tror eller ikke tror, det er deres private sag".

Efterhaanden tømtes salen, og vi begyndte ogsaa at pakke vore ting sammen. Vi bar det hele hjem til Martinus, og var indbudt til at drikke the hos frk. Gregersen. Bagefter gik vi - Martinus, Erik og jeg - op i Martinus' lejlighed, hvor vi nærmere drøftede hvorledes det hele var gaaet. Martinus var selv ganske paa det rene med at hans foredrag havde sine mangler, men han sagde, "Man maa jo huske paa, at enhver skal gøre sine egne erfaringer, selv om de saa ikke er af den behageligste art, og selv om der kunde være lidt at rette paa hans foredrag for folk der hængte sig i de rent ydre former, kan man dog ikke sige at det var et daarligt foredrag, naar man regner med at det faktisk var det første for en saadan forsamling. Jeg har ved dette foredrag faaet mange erfaringer, og jeg var alligevel glad ved at det var et lukket møde og ikke et offentlig, da dette paa en maade afvæbner kritikken. Erfaringer bør man altid være glad ved."

Den følgende torsdag, da Martinus som sædvanlig kom ud til os om aftenen, fortalte han, hvorledes dette foredrag var blevet kritiseret i alle ender og kanter af baade Lasse og Ivent.

Lasse havde blandt andet sagt, "Efter et saadant holdt foredrag kan man ikke vente, at der vil komme mere end 20 mennesker til det næste du holder." Ja. Martinus vilde da ogsaa foretrække at der kun kom tyve der forstod ham, end 200 som ikke forstod noget af hvad der blev sagt. Lasse fortsatte "Nej lad os belæste mænd komme til, os, der er i besiddelse af et langt større og righoldigere ordforraad, hvis jeg kom til at holde foredragene, skulde jeg garantere for at folk vilde storme lokalet for at komme ind." Både Lasse og Ivert havde siddet lige foran talerstolen paa den forreste bæk, og øjensynlig udelukkende haft deres opmærksomhed henvendt paa det der eventuelt kunde kritiseres af Martinus' foredrag. "Nej, i kan tro, det er ikke børneleg, at staa foran en forsamling paa et par hundrede mennesker, naar man skal holde foredrag om saadanne ting for første gang. Ved et foredrag om almindelige ting, hvor folk kan følge med hele tiden er det noget ganske andet end saadanne ting, som folk slet ikke har indstillet deres bevidsthed og hjerne ind paa. Men nu har jeg faaet den eriarung med, og jeg vil i fremtiden blæse paa, hvad mit publikum finder paa at tænke eller sige, men jeg vil bare tale lige ud af posen, saa kan man bagefter kritisere mig saa meget man lyster, det rører mig ikke. Men det er dog et stift stykke at man netop af dem der er enghærmeste venner, skal angribes og kritiseres mest" saaledes forsvarede Martinus sig.

Min kompagnon Nilsson sagde rent ud, at Martinus var overspændt, Der var meget af det der var godt og smukt, men det var jo ikke andet end hypoteser, og saa hængede det ham meget at Martinus skulde have sagt, at han var større end Jesus. Hvordan Nilsson var kommet til denne udtalelse, ved jeg ikke, Martinus har da ialle tilfælde aldrig sagt det. Naa, naturligvis kan man

ikke vente andet af et almindelig menneske af gennemsnittet. Selv om det for en selv staar klart som dagen, kan det for andre være det reneste fantasteri og mørke, det har jeg erfaret tilstrækkeligt af, saa jeg nævner aldrig mere noget om disse ting til nogen, medmindre man bliver adspurgt selv og grunden er trang til aandelig viden, og ikke blot nysgerrighed. Næh, jeg er glad ved at jeg har faaet denne erfaring saa tidlig som det er sket. Det er jo solekært at naar man modtager en saa umaadelig viden højt hævet over almén jordmenneskelig viden, bliver man i begyndelsen ligesom beruset af den, og naar der saa kommer en lejlighed, søger man at delagtiggøre andre deri ogsaa. men, jeg er som sagt glad ved at jeg saa hurtigt har lært, at det er en meget forkert fremgangsmaade som heller slet ikke er i kontakt med Martinus ting.

Her havde Erik ogsaa en af de fejl som Lasse faldt over ham for, Erik havde nemlig efter sigende til forskellige i Hillerød fortalt at Martinus det var Kristus, noget som ogsaa var aldeles forkasteligt, men tillige ogsaa undskyldeligt, netop paa grund af den ovenfor nævnte beruselse.- Næh, hvis man gik hen og fortalte saadan noget, saa vilde folk vel nok tro man var tosset, og man kan vel ikke sige at dette vilde gavne sagen.

Det var nu bestemmelsen at Martinus efter dette foredrag skulde gentage det i Odense og Aarhus, hvor der var mange der gerne vilde høre det og var interesserede, og Martinus rejste saa sammen med Erik og Løv. Martinus blev modtaget med begejstring begge stederne, og de havde en god rejse baade hen og hjem. Der blev ved disse foredrag taget entré, for derved nogenlunde at dække rejseudgifterne for dem.

Martinus fortsatte saa sin foredragsrække her i København med irenvisning af den 1ste Serie (de kosmiske Verdensana-

lyser) den 26' Januar i den samme sal. Denne gang havde Martinus bestemt at tage entré a 1 Kr. Idet han ikke syntes det var rimeligt at vi skulde bære alle byrderne allene, og han syntes det var meget naturligt, at de der virkelig var interesserede i foredragene, kom til at yde en ringe godtgørelse herfor, og derved samtidig fik lejlighed til at støtte foretaget. Hvis nogens interesse ikke var saa stor at han ikke vilde betale en krone for at overvære et foredrag af denne art, kunde han for Martinus' skyld godt blive borte, idet han saa alligevel ikke var tilstrækkelig moden til at forstaa noget af denne viden. Naturligvis kunde man jo nok sige at det var mere i Martinus'aand at holde foredragene ganske gratis, ligesom Kristus holdt sine, men tiderne var nu alligevel noget anderledes. I Palæstina behøvedes der dengang ikke nogen sal, ikke nogen varme eller omkostninger, og nu var folk indstillede paa at betale for hvad de saa, saa der var ikke noget unaturligt derved. Snarere vilde folk føle det lidt underligt hvis de ikke skulde betale noget. Naturligvis var det en anden sag med de mennesker hvis økonomiske kaar var saadanne at de kun med savn kunde undvære den krone det kostede at komme ind, men de kunde faa gratis adgangskort ved henvendelse til Martinus selv. Saa der kunde absolut ikke rettes nogen bebrejdelse eller kritik herfor, mente Martinus.

Martinus bad mig i forvejen om at overtage og ordne salget af billetterne, og jeg sørgede saa for de nødvendige rekvisitter, købte en lommelygte og en pen^{sk}kasse, og sørgede ligeledes for de nødvendige byttepenge.

Det var begribeligvis mange som havde overværet det første foredrag der havde faaet nok, og altsaa ikke havde kunnet tage det, eller ligefrem havde været Martinus' modstandere, og disse var

bleven væk til dette og de efterfølgende foredrag, men det glædede os at se, at der trods dette alligevel kom saa mange nye mennesker tilstede, at salen fyldtes omtrent til sidste plads. Dette var da et vidnesbyrd om hvilken interesse det første foredrag havde vakt. Nu kunde man ogsaa, mere end sidst regne med at de mennesker der var her, var nogle der var virkelig interesserede. Jeg havde som nævnt faaet til opgave at sælge billetter og var placeret lige inden for døren med et bord foran mig, og det gik helt godt for mig, men der er jo heller ikke større vanskeligheder ved dette.

Martinus var ganske anderledes oplagt til at holde foredrag end sidste gang, og det, at der denne gang ingen af hans Modstandere var tilstede saa vidt vi ved, gjorde ogsaa sin del til at stemningen var god. Under foredraget var der tider hvor man følte sig ligesaa meget betaget af disse symboler, som den allerførste gang man saa dem. Det var jo unægtelig ogsaa flot at se symbolerne i denne, i forhold til før i tiden, meget store projektion. Da Martinus kom til de samlede 3 x'er, og dette prægtige symbol gled ind over væggen, var det ligesom der gik en bevægelse hen igennem salen, folk var bjergtaget. Men dette symbol kommer ogsaa helt til sin ret naar det faar en forstørrelse som denne her, vel en 3 meter i firkant, saa virker det ganske overvældende. Dette er maaske det symbol der er smukkest og Martinus har da ogsaa nogle gange udtalt, at naar han fik lejlighed dertil, vilde han have malet en gengivelse af dette paa sit loft. Det vilde være ganske vidunderligt, mente han, og det kunde vi ogsaa godt give Martinus ret i.

Ligesom ved sidste foredrag hilstes Martinus ved afslutningen, med et meget stærkt bifald, og det var let at høre at publikum var af en noget anden slags end sidst. Nu ved dette foredrag

over de kosmiske verdensanalyser, var deres største forventninger blevet overtruffet, og man kunde efterhaanden som de gik, se hvorledes stoffets overvældende størrelse helt havde afvæbnet dem, saa de ikke havde noget at sige. Jeg maa ogsaa sige, at dem der har kunnet følge en smule med, sandelig ogsaa har faaet noget at spekulere over.-

Ligesom forrige gang var jeg med Martinus og Erik hjemme, og vi snakkede dér om foredraget, som Martinus selv var tilfreds med denne gang, og saa havde vi andre ogsaa tilstrækkelig grund til ogsaa at være det. Jeg mente nok, at vi snart maatte se os om efter en anden og større sal til de efterfølgende foredrag, hvis tilstrømningen steg kunde den gamle sal ikke rumme ret mange mere, men Martinus var forsigtig i denne retning, det var bedst at se tiden lidt an. det var jo mulig at det ikke var nødvendigt at flytte. Martinus havde iøvrigt lejet den for seks gange, da han derved fik en stor rabat paa de to sidste gange. De indkomne penge var særdeles velkomne, saa vidt som jeg husker var det Kr. 150 som var indkommet paa det sidste foredrag, saa dette resultat kunde man jo nok være bekendt. At det er noget der har levedygtighed ser man, naar man sammenligner f.eks. teosoffernes møder hvor der kun kommer fra 10 til 20 mennesker. Martinus var selv engang oppe for at høre og se hvorledes disse møder foregaar, og maaske ogsaa af ren nysgerrighed. Mødet holdtes af Teosofisk samlund i deres lokaler paa gl. kongevej, og der var ialt 9 tilhørere. For adskillige aar siden var Annie Besant jo heroppe for at sætte liv i hjorden, og holdt da foredrag i Odd Fellow palæet. Martinus havde nok haft lyst til at se og høre hende, og var derfor gaaet derind, men alle billetterne var udsolgt. Nu viste det sig at forsynet alligevel havde bestemt at Martinus skulde høre

nende, thi der blev nogle billetter tilbage som var bestilt men ikke afhentet, og Martinus fik saa en af disse. Han fik plads helt bag i salen, men fik da sit ønske opfyldt, skønt det naturligvis ikke var til fordel for ham at foredraget blev holdt paa engelsk, som han ikke forstod et ord af. Forresten havde jeg ogsaa af ren nysgerrighed været oppe i teosoffernes lokaler paa gl. Kongevej for at høre et foredrag, der var ialt 14 mennesker, saa man kan se hvorledes denne retning ligger i sine sidste kramper. Ingen unge mennesker føler tiltrækning hertil de er alligevel for oplyste og vil have ganske anderledes realiteter. Naar man først, som jeg, er kommet lidt ind i Martinus ting, saa er alt det andet ganske fladt og aandsforladt, og ikke til at holde ud at høre paa.

Saa, nogle dage efter at Martinus havde holdt sit andet foredrag, tog han og Erik saa igen afsted til Fyn og Jylland for at holde foredraget om ligesom sidst. Disse rejser giver intet overskud, men tværtimod et betydeligt underskud. Der er jo ikke saa mange tilhørere som her.

Martinus' tredje foredrag afholdtes i februar maaned, og omhandlede skædnedaænnelsen. Dette foredrag var ogsaa godt besøgt, men hvis vi havde ventet en større tilstrømning end sidst blev vi skuffet, der blev godt nok plads til alle. Ligeledes denne gang var Martinus oplagt og hans foredrag var glimrende. Saasnart Martinus efterhaanden har faaet mere øvelse vil han blive en teler af rang, men det er jo ogsaa ganske naturligt, selv om udbredelsen af disse ting ikke hovedsagelig kommer til at ligge paa afholdelsen af foredrag, det vil nemlig kun blive en biting mener Martinus, saa vil folk dog alligevel forlange at høre Martinus en gang imellem. Men jeg tænker nok at det ikke bliver

saa forfærdelig mange gange Martinus kommer til at holde foredrag det vil han overlade til sine medhjælpere, siger han.

Efter at Martinus havde holdt disse foredrag i Aarhus, var der naturligvis bleven en hel del snak om ham, og lederen af spiritisticsamfundet derovre, havde bedt Martinus om at holde foredrag i deres forening. Men da Martinus sagde at han skulde have 1 Kr. i entré blev det ikke til noget, da den paagældende leder sagde at de ikke var vant til at give mere end 50 Øre, og man ikke vilde give mere. Saa blev dette ikke til noget. "Naar folk ikke har større hang til aandelig viden, end at de kun vil give 50 Øre for at faa kundskab herom, saa er det alligevel ikke nogle der passer for mine ting" sagde Martinus. "Havde det været et almindeligt foredrag, som spiritisterne er vant til, kunde man jo nok forstaa det, men jeg kommer dog med noget ganske nyt".

Nu var foredragsmaterialet sluppet op for Martinus, og han syntes derfor at han skulde holde foredragene om igen, men da han holdt det første igen, den 30de Marts var der kun indlødt ca et halvt hundrede betalende personer, saa dette foredrag blev det sidste foreløbig. Martinus mente ikke at det var umagen værd at fortsætte nu da foraaaret stod for døren.-

6. K a p i t e l.

Trods denne afbrydelse af foredragsrækken havde Martinus dog naaet hovedformaalet med sine foredrag, nemlig at skabe et grundlag for bogens fremkomst, nu havde han efterhaanden faaet opimod 200 bestillinger paa den første del, og det var tilstrækkeligt til en begyndelse. Betalingen for trykningen og for fremstillingen af kliceérne til symbolerne var fuldstændig garanteret af Løw, saaledes at den økonomiske side ogsaa var i orden. Da Martinus maatte være imod alle former for mellemand, maatte udgivelsen af bogen og forhandlingen af den udelukkende ordnes af Martinus og hans egne hjælpere, han vilde have det hele i sin haand, saaledes at der ikke kunde tages fortjeneste paa salget af bogen nogensomhelst sted. Af samme grund kunde Martinus heller ikke have udgivet bogen paa et forlag, da der derved vilde blive dannet et privat monopol, som ikke under nogensomhelst omstændigheder maatte findes.

Da Martinus nu holdt op med foredragene, kunde han helt hellige sig til arbejdet paa "Livets bog" og sætte al kraft herind paa. Foredragene var naar alt kommer til alt ikke saa væsentlige endda. Martinus regner ikke med at de for hans vekommende kommer til at spille en væsentlig rolle i fremtiden. Maaske dog naar han faar sin egen radio afsenderstation med sin egen private

- ① Folk får langt mere respekt for mig, når jeg ikke er til at få i tale for hvemsomhelst såsnart man kalder, sagde Martinus.

kortbølgelængde og eventuelt med fjernsyn naar dette bliver mere fuldkomnengjort. Paa denne maade kunde han godt tænke sig foredragene holdt, saa kunde han da faa et større publikum i tale paa een gang end det ellers var muligt. Men naturligvis maa hans disciple holde foredrag om symbolerne, det er i høj grad meningen. Martinus var efterhaanden ogsaa selv blevet mere og mere klar over at han maatte holde sig lidt i baggrunden overfor private i fremtiden. Han havde faaet mange skuffelser gennem sine venner nu i denne tid, og han sagde, at han var nødt til at trække sig tilbage fra alt videre private sammenkomster, naturligvis med undtagelse af os og nogle faa andre, thi det undergravele alligevel den respekt og tillid til ham. Det vistensigvat kommanifor meget sammen med nogle der ikke kunde taale det, begyndte de snart at fordre af ham, og det vilde Martinus alligevel ikke. „Nej, man maa være skjult for det almene folk, ligesom kongerne i ægypten i gamle dage, og kun vise sig ved enkelte særlige lejligheder.“ (1)

Martinus havde allerede for flere aar siden tegnet omslaget til "Livets bog", men dette var han nu ikke mere tilfreds med. Paa denne tegning var der midt paa omslaget til bogen tegnet et stort hjerte der udstraaede lys til alle sider. Under dette mødtes en sort haend og en hvid haend i et haandtryk. Dette skulde symbolisere de forskellige racers broderskab og venskab, og at den stærke skulde hjælpe den svage. I Hvert af de fire hjørner havde Martinus anbragt vignetter med blade o.s.v. Allernederst stod der saa "Livets Bog" med store hvide bogstaver. Jeg selv personlig havde lige fra begyndelsen ikke syntes om denne tegning, og havde da ogsaa sagt dette til Martinus i sin tid, jeg kunde ikke lade være, det var nemlig saa komisk syntes jeg, at Martinus havde anbragt stive manchetter paa disse to ovennævnte hænder.

1

Når hele "Livets Bog" var udkommet, kunne den så indbindes i et helt hvidt bind, det mente Martinus, var det bedste, dog måtte den naturligvis ikke blive indbundet i læder, det ville være tværtimod principperne der stod i den, og det måtte følgelig ikke finde sted. I det hele taget brugte Martinus ikke ting af læder, hvor han kunne undgå det. Han blev derfor meget glad, da han i en stor skotøjsforretning inde på strøget så udstillet sko af gummi, der ikke var til at skelne fra almindelige lædersko ved første øjekast. Han købte straks et par til sig selv for at prøve dem og fandt dem også udmærkede. Da Erik lider meget af fodsved, kunne han nu ikke gå med sådanne, men jeg anskaffede mig straks et par også. De anskaffede mig forresten en forkølelse, da fødderne bliver kolde i dem, når man skal gå hele dagen med dem på. Som herren er, så følger hans svende ham, siger man, og efterhånden havde jeg også skaffet mig af med adskilligt af det jeg havde, der var af læder eller skind som for eksempel en dejlig stor læderlænestol og en pelshue, som jeg havde købt i dyre domme inden jeg kendte Martinus.

Men Martinus mente dengang at Omslaget var som det skulde være, og at det ikke maatte rettes, saa skulde jeg nok vogte mig for i fremtiden at kritisere mere. Nu i denne tid, da Martinus igen var begyndt at indstille sin hjerne paa hvorledes bogen endelig skulde se ud, var han hurtig bleven klar over, at denne forside ikke var passende. Martinus tog saa straks fat paa at lave en ny forside, og efter mange lange og forgæves forsøg, lykkedes det ham endelig at faa tegnet det rigtige, saaledes som han var klar over det skulde være, og denne tegning vandt da ogsaa hele vort bifald. Resultatet var da blevet den tegning som alle kender nu. (1)

Nu kastede Martinus sig med al sin energi ind paa at skrive løs paa bogen. Dengang mente han selv at det maaske vilde tage et par maaneder, saaledes at bogen kunde udkomme senest i juni maaned, men dér havde Martinus forregnet sig slemt. Indledningen til bogen begyndte, efterhaanden som han arbejdede sig ind i den, at svulme mere og mere op, langt over hvad han havde tænkt sig, og selv om Martinus arbejdede flittigt og støt gik det kun langsomt frem, det vil sige langsomt i forhold til vor utaalmodighed. For naar man betænkter hvilket materiale og hvilken størrelse disse emner har, saa kan det ikke forundre nogen at det tager sin tid at skrive saaledes om det som Martinus skriver.

Lasse og Ivert havde faaet fortalen til "Livets bog" at læse, mere af hensyn til de store velgerninger som de havde gjort mod Martinus, end af hensyn til ønsket om at faa den kritiseret. Efter at de havde gennemlæst og rettet i den, hvad de mente der skulde rettes, var der ikke meget af Martinus' arbejde tilbage i den, det var for den stor del streget over og noget andet skrevet istedet. Da Martinus naturligvis ikke vilde have dette gjort ved den øvrige del af bogen naar han havde færdig, tog han saa den hel-

dige beslutning at han ikke mere vilde vise dem hvad han havde skrevet. Martinus vilde ikke have at man i fremtiden skulde kunde sige at han havde skrevet denne bog med andres hjælp. "Den skal staa med alle dens fejl og mangler ligesom jeg skriver den, jeg vil ikke have at andre skal rose sig af at være aarsag til bogens fuldkommenhed".

Martinus havde hidtil stadig faaet sit linned vasket hos Iverts i Hillerød, men da han nu havde travlt med sit arbejde besluttede han foreløb at indstille sine besøg dér om Søndagen. Saakunde Erik istedet tage vasketøjet derop og hente det igen. Men da forholdet ikke var synderlig venskabelig mellem Iverts og Erik, blev denne sidste generet ved sine besøg deroppe, og enden paa det hele blev at Martinus saa i fremtiden besluttede at lade sit tøj vaske paa et vaskeri, det kostede noget mere, men da han altid fik havd han skulde bruge hos os, var det ikke nogen hindring. Paa denne maade blev Iverts ligesom skildt ud fra Martinus' nærmeste omgangskreds.-

Doktor Ashes der var en af Martinus' venner og som havde interesseret sig meget for Martinus' arbejde, havde ligeledes faaet en kopi af fortalen til gennemsyn for at rette eventuelle fejl. Han havde nu heller ikke kunnet lade være med at omskrive adskillige sætninger og dele af den. Da Martinus saa en dag var hjemme hos ham, satte Dr. Ashes sig i sofaen ved siden af Martinus, og foresløg ham i en fortrolig tone, "at da han (Martinus) ikke var i besiddelse af den uddannelse, der skulde til for at skrive en saadan bog, vilde det være til stor gavn for Martinus hvis de i fælleskab skulde skrive den. Saa kunde Martinus give ham ideérne og han saa sætte dem ~~en~~ i en smuk form". Det hører til sjældenhederne at Martinus sætter sin hærde vilje frem i lyset, og tager

til genmæle, og da Martinus ikke havde gjort det overfor dr. Ashes da denne viste ham rettelserne i fortællingen, men bare sagt, "ja" og "naa", havde Dr. Ashes nok faaet den tanke at Martinus var let at føre i ledebaand, men det tog han dog fejl i. "Da naaede han klippegrunden", sagde Martinus til os. "Nej, Herr Ashes, det kan det slet ikke blive tale om", svarede Martinus i en urokkelig bestemt tone. "Der maa kun være én der skriver bogen og der er ingen andre end jeg, der kan gøre det". Saa følte dr. Ashes nok at han alligevel havde forløbet sig, men nu var det forsent. Det er som Martinus siger " Før eller senere vil enhver mindre heldige egenskaber komme for lyset". Denne lille episode havde til følge at dr. Ashes ogsaa blev trukket lidt ud i periferien af Martinus.

Ligesom det var tilfældet med os, kom Martinus hver uge ud til Riis-Magnussen en aften, og da Martinus efterhaanden ogsaa var kommet paa afstand af Lasse, havde denne benyttet lejligheden til jævnlig at komme ud til Riis-Magnussen netop den aften hvor Martinus var der. Lasse og Riis-Magnussen var nemlig blevet meget gode venner og passede ogsaa godt sammen i temperament. Da dette var ubehagelig for Martinus og endnu mere for Erik, og da arbejdet lagde meget beslag paa Martinus kræfter, blev de enige om ikke foreløbig at komme der mere, og skrev dette til Riis-Magnussen. Dette brev blev meget unaadigt taget op af Riis-Magnussen og ganske sikkert under tilskyndelse af Lasse, skrev Riis-Magnussen saa et brev til Martinus hvori han spurgte om det var helt i overensstemmelse med hans kærlighedslære, saaledes at udelukke Lasse helt. Martinus svarede høfligt igen at han aldrig udelukkede nogen, men at enhver som gik imod ham udelukkede sig selv.

Da nu maaneden var omme kom der ingen penge fra Riis-

Magnussen som der plejede, saaledes havde dette brev virket. Martinus var saamænd nærmest glad herover, idet han længe havde følt at de penge han modtog fra Riis-Magnussen ikke var givet i den rette aand, og jeg havde flere gange sagt at hvis Riis-Magnussen holdt op med at sende pengene, vilde vi forhøje Martinus' maanedspenge med det tilsvarende beløb, saaledes at Martinus ikke behøvede at føje sig det mindste bunden af økonomiske hensyn.

Det er meget interessant saaledes at staa i selve begivenhedernes centrum og se hvorledes sagerne udvikler sig, at se hvorledes de forskellige mennesker man kommer i berøring med, staar eller falder for de fristelser der møder dem, at se hvorledes de forgæves, kæmper for at bringe sig selv frem paa grund af deres ærgerrighed. Paa den anden side er det ikke morsomt at se, hvorledes de mennesker der engang hjalp Martinus over hans første vanskelige aar, og som Martinus slet ikke har kunnet undvære, falder fra saa snart deres lavere naturer kommer op til overfladen ved den første alvorlige prøvelse. Det er som Martinus siger: "Ethvert menneskes sind er som en skovsø, paa overfladen rent og skinnende, men saasnart en sten kastes ned i den glumres vandet af det mudder der ligger begravet dybt nede i den. Menneskets lavere og urensede begær ligger ligesom mudderet og venter kun paa en lejlighed til at komme frem." Men een ting maa siges, er det kedeligt for Martinus' tidligere venner at blive holdt lidt paa afstand, er det saa sandelig ogsaa kedeligt for Martinus selv, at være nødt til at se sine venner, begaa saadanne store fejltrin og se dem være i besiddelse af saadanne daarlige egenskaber. Det gamle ord: "de første skal blive de sidste og de sidste skal blive de første" har stadigvæk hævd.

Løj var nu i sommeren 1931 blevet meget syg. Han havde

Kræft i maven sagde lægerne, og der var intet at gøre nu. Sygdommen var skredet for meget frem, og Løv afgik ved døden d. 16/6-31. Martinus havde været ganske klar over i lang tid, at det ikke drejede sig om et langt tidsrum inden Løv maatte afsted, og havde da ogsaa meget ofte været ude og se til ham. Løv talte næsten ikke om andet end Martinus' ting naar han var derude, men kunde tilslut ikke sige noget mere. Dagen før Løv døde havde Martinus ogsaa været der. Ved Løvs død mistede Martinus en af sine trofasteste tilhængere og forkæmpere, men han havde dog været saa forsynlig først at garantere Martinus pengene til den første bog, og disse penge blev saa efterhaanden betalt af arvingerne direkte til bogtrykkeren efterhaanden som arbejdet med bogen skred frem. Der havde været en kedelig ting ved Løvs død, nemlig det at han stod i ligbrændingsforening og som følge heraf skulde hans lig brændes. Det gjorde os alle ondt, men der var intet ved dette at gøre.- Erik drømte nogle nætter senere at han mødtes med Løv der da var blevet betydelig yngre end da han levede, han havde nemlig sort skæg i modsætning til før da hans skæg var hvidt. Han sagde blandt andet at der var een ting han var ked af, men sagde ikke noget om hvad det var for en ting, men vi tog vistnok ikke fejl i at mene at det netop var ligbrændingen. Martinus sagde ogsaa, "Ja jeg har maaske allerede været med til at modtage Løv i den aandelige verden nu".

Bogtrykkeren var som sagt allerede gaaet i gang med sætningen af Martinus' Manuskript idet det var meningen at sætte og trykke manuskriptet efterhaanden som det blev færdig fra Martinus' haand. Da Martinus havde faaet sit første manuskript tilbage igen fra bogtrykkeren, blev han lidt forbavset og maaske ogsaa lidt ærgerlig over at det var fuldt af fingeraftryk og sorte pletter. Dette manuskript var det jo Martinus' mening at lade opbevare

for fremtidens mennesker. Og det saa jo egentlig ikke godt ud nu. Grunden hertil var, at alle typograferne havde læst manuskriptet igennem, den ene efter den anden, og dette havde altsaa ikke undladt at sætte sine spor, men det viste ihvertfald hvor interesserede disse mennesker var blevne i Martinus' skrift.

Paa Grund af det for tiden lidt spændte forhold der var mellem Iverts og Martinus, vilde han ikke holde sin fødselsdag som han plejede oppe hos dem, men i stedet holde de ganske i stilhed, og fru Olufsberg havde derfor inviteret ham og Erik til en tur til Kullen paa et par dage. Martinus havde een gang før været paa Kullen, idet det interesserede ham at drage sammenligninger mellem den svenske og den danske folkeaand, der trods det nære sankvem, dog var vidt forskellige. Martinus var dog alligevel glad over at komme hjem igen derfra. Martinus kedede sig vist ogsaa en smule, han kan slet ikke undvære sit arbejde ret længe af gangen. De havde vist ogsaa haft nogle forskellige besværligheder, grundet paa vanskeligheden ved at skaffe vegetarisk kost, hvad der var en ny og ukendt idé for den svenske kone de boede hos.

Min interesse for min fabrik var i stadig tiltagende dalen. Hele min interesse og higen laa i at arbejde med Martinus' ting, og jeg bestemte mig saa, da jeg indsaa at det vilde være det samme som at spille tiden, stadig at fortsætte, til at fratræde til paafølgende nytaar. Saa kunde jeg faa mere tid til de aandelige studier og ogsaa til at lære engelsk som jeg følte vilde være en nødvendighed for mig at kunde i fremtiden. Min Kompagnon var ikke glad ved dette, da han ikke mente at han kunde undvære mig og min indsigt i forholdene, og han havde maaske ogsaa ret heri. Vi blev dog saa tilslut enige om et kompromis, idet jeg skulde ansætte en ung mand, der skulde gøre expeditjonsarbejdet, saaledes

①

Ligeledes ville Martinus ud af folkekirken. Det var jo ikke meningen, at han skulle stå i den, når han trådte offentligt frem.

Jeg for min part meldte mig ud ved denne tid, så var jeg da på den rigtige side.

at jeg selv kunde nøjes med at anvende tre dage om ugen i fabrikenes tjeneste, og have resten til min egen raadighed og til at dyrke mine egne studier og interesser.

Nu i September maaned begyndte den over hele verden gaaende krise at gøre sig følelig gældende paa det danske marked. Vi havde endtil nu undgaaet den, men nu begyndte ordreindgangen at sløje af, og over hele landet voksede arbejdsløsheden stærkt. Vi kunde ikke mere holde fabriken paa fuld beskæftigelsesgrad, men maatte nøjes med at arbejde 3-4 Dage om ugen. Krisen forværredes mere og mere, folk skal og maa jo ogsaa til sidst faa øjnene op for privatkapitalismens skrøbeligheder.-

Nu begyndte Martinus at gøre de første skridt til at faa forandret sit døbenavn "Martinus Thomsen" til blot og bart "Martinus". Han vilde ikke længere hedde dette "Thomsen" og have dette klæbet til sit navn, hvorfor skulde han dog det. Martinus havde først henvendt sig til politimesteren paa Frederiksberg, men dér faaet den besked, at han kunde sikkert ikke vente at faa lov til kun at bære eet navn, men der var større sandsynlighed for havneforandringen, hvis han vilde sende ansøgning ind om at komme til at hedde "Martinus Thomsen Martinus". Dette kunde Martinus i grunden godt tænke sig, saa kunde han idet mindste anvende navnet Thomsen naar han rejste incognito uden at lyve. Men det blev alligevel ikke bevilget. Saa maatte Martinus igen søge om det paa kongelig bevilling, men med samme negative resultat. Saa maa Martinus altsaa frentidig forelsbig blive ved med at bære Thomsen-navnet, og underskrive med dette, ihvertfald de steder hvor der fordreres retsgyldigt underskrift. Senere hen i tiden tænker han nok det skal blive tilstrækkeligt at skrive Martinus.

Ligeledes vilde Martinus ved første lejlighed melde sig

ud af den danske folkekirke, det var jo ikke meningen at han skulde staa deri naar han engang traadte offentlig frem. Martinus vilde være fri paa alle sider.

Jeg for min part meldte mig ud ved denne tid, da jeg naturligvis heller ikke vilde staa deri.

Martinus har nu i den senere tid spekuleret lidt paa at faa en anden lejlighed. Dels er de to værelser jo ikke meget til ham og Erik, naar de desuden skal anvendes til arbejds- og modtagelsesrum, kontor og lager for Livets bog, dels vilde de begge være saa glade for at komme lidt paa afstand af frø. Gregersen der, hendes gode sider ufortalt, laver meget daarlig mad som de langt hellere vilde være fri for, og hellere endagerne selv vilde tilberede.

De havde sammen været henne og se paa en 3 værelses lejlighed paa Rosenvængets sidevej, og de var meget begejstrede over den. Der var fra lejlighedens vinduer en glimrende udsigt ud over Øresund. Martinus spurgte dog først os hvad vi mente angaaende denne sag. Vi havde naturligvis ikke andet at sige end, hvis Martinus syntes at denne nye lejlighed tilfredstillede ham i alle maader, saa skulde han flytte derhen, prisen skulde han ikke se saa nøje paa, det skulde vi nok klare. Det var jo nemlig det spørgsmaal, Martinus skal alligevel i løbet af forhaabentlig kort tid have anskaffet sig en større og bedre lejlighed, naar han bliver offentlig kendt og der kommer mange folk til ham, og det var bedst at afgøre dette i god tid forinden. Naar man kun havde kort tid til at bestemme sig for en ny lejlighed, var det jo slet ikke sikkert, at han saa kunde finde een der var fuldstændig tilfredstillende. Martinus vilde saa sove paa dette, og nærmere komme til kundskab over om han skulde tage denne lejlighed eller ikke. Han

maatte nemlig tage en beslutning hurtigt, idet han kun havde lejligheden paa naanden indtil kl. 10 $\frac{1}{2}$ næste morgen.

Næste morgen ringede Martinus saa til os og meddelte at han alligevel ikke tog den lejlighed, idet han efter nærmere eftertanke ikke mente, det var tilstrækkelig grund til flytning, at han selv personlig gerne vilde, saalænge hans arbejde ikke bestemt fordrede det, var det ikke nødvendigt eller paakrævet. Min moder som talte med Martinus i telefonen, sagde saa kun, at han selv bedst vidste hvad han skulde eller ikke skulde, og naar det blev saadan, var det nok det rigtigste.

Senere havde Martinus og Erik været ude at se paa en anden lejlighed beliggende paa ^{Isakim Sørensens og Sørensen's} Dalgas boulevard. denne var de blevet meget begejstrede over. Det var en helt moderne 2 værelses lejlighed med kammer og badeværelse, og centralvarme. Lejen var ^{komparativt med} høj, ^{gamle lejligh-} den kostede med varme ca. 1100 Kr. aarlig, altsaa omtrent det dobbelte af hvad den gamle lejlighed koster, men denne nye lejlighed var akkurat som han vilde have den. Huset var ikke færdigt, men skulde være det til April flyttedag 1932. Det var Martinus' mening først at høre hvad vi mente om denne, men da det var den sidste lejlighed til denne pris, de andre kostede mere, og der, medens han var derude kom nogle andre der ogsaa gerne vilde have saadan een, tegnede Martinus sig for den med det samme.

Vi var ligesom Martinus meget glade for at han skal flytte bort fra Irk. Gregersen, og Martinus er selv overmaade lykkelig over at faa en saa god og moderne lejlighed. Han siger at der er en herlig atmosfære derude paa de kanter. Det er maaske fordi der i oldtiden engang var et mysteriested paa Solbjerg bakke som ligger ikke langt derfra. Men Martinus er desuden ogsaa glad fordi han skal flytte ind i en lejlighed, hvor der ikke har boet

①

Ligedan er selve kvarterets atmosfære en hel anden, end der hvor han bor nu, hvor der er opfyldt af forretningstanker og lignende. Martinus siger også, at han kan mærke de kræfter, der stammer fra det ældgamle mysterie^{ted}~~sæfnd~~ på Solbjerg Bakke, som i oldtiden netop var viet til Solens Dyrkelse. Heraf stammer den skik, at man pinsemorgen skal ud på Frederiksberg Bakke og se solen "danse". Det er velgørende at bo i en sådan atmosfære.

nogen mennesker før ham, saa kan han nemlig rigtig fylde sin nye lejlighed med sin egen aura, i modsætning til den lejlighed han før tiden beboer, hvor saa mange forskellige menneskers aura i aarenes løb ligesom er bleven hængene. Og saa er der ogsaa det, at der er badeværelse, hvilket Martinus aldrig har haft før, og alligevel har savnet meget. Naar Martinus tidligere skulde i bad maatte han gaa paa den kommunale badeanstalt, og dér maatte han møde meget tidlig om morgenen for at være sikker paa at komme først ind, han skulde rigtignok ikke have noget af at komme ind senere hvor saa mange mennesker havde benyttet badekarrede, man kunde jo aldrig vide noget om hvilke sygdomme disse havde, og han vilde ikke løbe nogensom helst risiko, hvor han kunde undgaa det. Det vilde ogsaa styrke hans nerver meget at tage bad hyppigt sagde han. Foruden alle disse fordele er der ogsaa een til, sidst men ikke mindst, vilde de være yderst henrykte over at slippe bort fra frk. Gregersen og hendes madlavning paa en nogenlunde pæn maade. Hendes madlavning er skrækkelig, og de kan ikke holde den ud. De længe begge to svært efter at komme til at føre deres egen husholdning, saa kan de da selv bestemme hvad de vil have, og kun vælge det de bryder dem om og hvad de kan taale. Foreløbig har de bestemt at de ikke skal have macaroni det første aars tid det har de nemlig faaet saa ofte at de ligefrem faar kvalme ved at tænke derpaa. Alligevel, trods den daarlige kost, har baade Martinus og Erik taget paa i vægt i det sidste halve aar. Jeg har nemlig købt mig en lille badevægt, for derigennem at holde lidt kontrol med min egen vægt, og naar saa Martinus og Erik kommer herud torsdag aften, skal de altid op og vejes først før de faar the. Martinus holdt længe sin vægt paa 75 kg. men i de sidste par maanedes er den steget og svinger imellem 77-78 kg, og Eriks

er steget fra 78 til 80 kg. Jeg selv gaar sjælden over 70 kg. Martinus siger selv at man i hans alder, maa begynde at passe paa da man naar man naar de 40 aar er tilbøjelig til at tage paa i vægt og blive for fed, og dette vilde være Martinus en gru. Før i tiden, da han var paa min alder kunde han spise hvad det skulde være uden at frygte for at blive for tyk, akkurat ligesom jeg. Ja han drak jo en masse fløde da han var mejerist uden at dette kunde ses paa ham, men nu er det vist lidt anderledes.

Man siger forresten for tiden, at Martinus snart skal giftes, med en lille lys dame, frk. Gregersen ?, og netop i den anledning søger ny lejlighed. Det er mærkeligt at se hvorledes disse rygter opstaar aldeles grundløst, men det er jo mulig at det er frk. Gregersen der selv har udspreidt det, hun har da i alle tilfælde været stærkt forelsket i Martinus. Man ved aldrig hvor man har disse ældre ugifte damer.- "Næh" sagde Martinus da han hørte det, "jeg er skam allerede gift med mit arbejde og det er tilstrækkeligt".-

Baade Martinus og Erik er blevet saa bange for frk. Gregersen, at de ikke turde sige hende at de har bestemt at flytte, da de ikke var sikker paa hvad hun saa kunde finde paa at gøre. Følgen var at hun fik det hele at vide af fru Ivert, der var inde for at besøge Martinus, der dog ikke var hjemme. Saa havde hun gaaet ned til frk. Gregersen. Fru Ivert havde hørt om flytningen gennem Lasse, der igen havde faaet det at vide af sin svoger i Pilealléen. Det var frk. Gregersen naturligvis blevet grum i hu over, og havde straks taget derud for at undersøge om der ikke var en lejlighed ledig endnu, saa hun ogsaa kunde flytte med. Det blev der dog heldigvis ikke noget ud af.- Hun sagde nogle dage senere til Erik, at hun syntes han og Martinus dog var nogle

"løjerlige fyre". Dette stemte ikke Martinus blidere imod hende.

Lejligheden var som sagt meget dyr i forhold til hvad Martinus gav nu, men han sagde saa "at hvis det skulde komme til at knibe med det økonomiske, kunde vi altid leje et værelse ud". Dette kunde vi ikke lade være at grine af, det vilde dog være lidt utænkeligt, saa haardt skulde det nødig gaa os, at vi ikke skulde klare det ogsaa. "Ja, man maa jo tage alle forhold med i betragtning" sagde Martinus.

For i fremtiden at undgaa at Martinus' adresse blev for meget kendt af uvedkommende, havde han tænkt, at det var det bedste at anskaffe sig en post-box, saa kunde Erik hente brevene. Der skal ogsaa laves et navn hvorunder hele udgivelsen af Livets bog skal ordnes, og i det hele taget alt hvad der kommer ind derunder. Det bliver saadan noget som "Livets bogs bureau" eller Bureauet til udbredelse af Livets bog" eller saadan noget i den retning.

Arbejdet paa "Livets bog" skrider nu rask fremad. Martinus haabede at bogen kunde blive færdig til jul eller maaske til nyttaar, men det bliver nok heller ikke til noget. Bogen, eller rettere indledningen til den, stulmede ganske foruroligende op. En lille pasus som Martinus først mente kunde skrives i faa sætninger, voksede op til 40 Sider, og saaledes gik det stadigvæk. Martinus skal nok i fremtiden vogte sig for at sige noget om hvornaar hans bøger kan ventes. Det er nemlig ikke til at vide i forvejen hvormeget stoffet fylder. Først naar Martinus kommer ind i stoffet og arbejder med det, kan han nogenlunde sige noget om hvorstor det paagældende kapitel eventuelt kan blive.- Bogen er allerede oppe paa ca. 200 sider i manuskriptet, og Martinus havde fra begyndelsen ikke regnet med mere end ca. 100 sider.

Men, det er rigtigt som Martinus siger, det var godt bogen ikke kom for et aar siden, saa havde folk ikke nær de forudsætninger der var nødvendige for at kunde forstaa mange ting i den om kapitalismen o.s.v. Den kunde slet ikke have gjort den virkning som den vil gøre naar den kommer. Man ser hvorledes forsynet lægger alt tilrette for at gøre tidspunktet for dens fremkomst paa det gunstigst mulige øjeblik.

Martinus læser op af det han har skrevet hver uge naar han kommer ud til os, saa vi er hele tiden fuldstændig a jour med arbejdet.-

Jeg havde allerede for lang tid siden begyndt at samle udklip fra aviserne, særlig dem der belyser menneskenes indstilling til den nye tid og til de nye spørgsmaal der stadig viser sig, og som tydelig anskueliggør hvorledes kapitalens lerfødler slaar revner og smuldrer hen. Det er netop for at vise tidsaanden i tiden lige før og under Martinus' fremkomst jeg vil genne disse udklip, og det vil blive morsomt senere hen at læse disse ting. Og særlig at læse om hvorledes Martinus' bog vil blive modtaget af verden. Herom ved vi jo endnu intet, og det kan ligesaa godt brede sig som en explosion som stige ganske jævnt og automatisk, men meget interessant vil det i alle tilfælde blive at følge udviklingen. Paa tilskyndelse af Martinus er Erik nu ogsaa begyndt at samle udklip til en scrapbog over tidens aandelige rørelser.-

Martinus mener at vi senere skal have lavet et emblem som dem der er interesserede i Martinus' ting kan have paa. Det skulde vel være af emaille, hel hvidt men med en gylden trekant eller pyramide paa, og maaske med straalene i korsform ud fra denne. Altsaa ligesom paa "Livets bog". Tanken syntes mig nu lidt imod, thi hvorfor skal man skille med sine meninger? Idet hele taget

foretrækker jeg ubemærketheden.

Martinus vil ogsaa lave om paa begravelsesceremonierne naturligvis, thi folk der søger at virkeliggøre Martinus' ting kan jo ikke tillade at der som nu ofres i tusindvis af blomster paa deres kiste, men i stedet for kunde Martinus tænke sig at et stort hvidt klæde skulde dække kisten, Paa dette klæde skulde der ogsaa være det samme mærke nemlig en gylden pyramide med lysstraaler i korsform. Kanterne kunde ogsaa bræmnes med en gylden kant. Det vilde være ganske anderledes stemningsfuldt og højtidsfuldt end begravelserne nu. Naar man nu faar et saadant internationalt mærke, maatte man jo ogsaa have et internationalt flag, det kunde saa være ligesom de ovenstaaende, nemlig hvidt med en gylden trekant, men i stedet for lysstraaler i korsform skulde der staa alle farver ud fra trekanten, saaledes at hvert land kunde have sine farver i dette internationale banner.

Nu paa slutningen af aaret 1931 talte Martinus for første gang i det sidste halve aar med Lasse i telefonen. Aarsagen var den, at en af dem, der var meget interesseret i Martinus' ting, nemlig Heinrich Hansen, der tidligere havde været antroposof, havde dannet en gruppe der skulde dyrke Steiners og Martinus visdom og altsaa ligesom at danne et mellemlid mellem før og nu i sandsforskningen. Heinrich Hansen havde tidligere vist Martinus lovene for denne gruppe og Martinus havde bare sagt at det var godt. Denne gruppe havde i daaben faaet navnet "Societas Skytsianos" og nu havde de faaet trykt lovene og sendt dem ud til alle dem de mente kunde tænke sig at blive medlemmer. Et saadant exemplar havde Riis-Magnussen modtaget, og da han heri saa et forsøg paa at indkapsle Martinus' meninger i en gruppe eller forening, havde han øjeblikkelig ringet til Lasse og forklaret ham sagerne. Lasse

havde saa straks ringet til frk. Gregersen og bedt om Martinus snarest mulig vilde ringe ham op. Det skete og Lasse havde saa spurgt om det var rigtig at Martinus' ting skulde frem gennem en gruppe, da dette jo i høj grad stred mod Martinus' egne forudtalte principper. Martinus fik dog hurtigt beroliget Lasse, idet han sagde, at han jo ikke kunde forbyde folk at danne grupper, hvis dette nu engang morede dem, naturligvis var han selv, Martinus, ikke med i denne gruppe, og alle de der stod udenfor havde ligesaa meget ret til hans viden som dem der stod i den. Men man maatte vel se paa denne foreningsdannelse som et overgangsfænomen. Naar folk lige fra ungdommen har været vant til at danne foreningen omkring alt mulig, kan de ikke saadan vænnes af hermed.-

Forresten har Lasse og Iverts faaet den idé at Martinus har arvet en stor sum penge fra Løv, og blandt andet af den grund flytter hen til den dyrere lejlighed. Faktum er imidlertid at Martinus ud over den sum penge som 1ste hefte af Livets bog kommer til at koste, ikke fik en øre fra Løv i arv, men vi lader de andre blive i troen. Nu forsøgte Riis-Magnussen ogsaa herigennem at redde en smule af æren idet han paastod, at det var fordi han mente at Martinus havde faaet en stor sum penge, han, Riis-Magnussen, ikke mere sendte sine maanedspenge til Martinus, han behøvede dem ikke mere, mente Riis-Magnussen. Han overser imidlertid ganske det faktum at han holdt op med at sende sit tilskud inden Løv døde. Riis-Magnussen er forresten nok temmelig ked af at han saaledes dengang stillede sig imod Martinus, men ikke destomindre vilde han gerne beholde et skin oversig, idet han sagde han syntes det var rimeligt at det var Martinus der maatte komme først til ham efter denne episode. "Jeg er jo dog den ældste" sagde han. "Ja, jeg skal rigtignok ikke have noget af at komme der mere", sagde

Martinus," det vilde jo se ud som om jeg ikke kunde undvære ham, og at det var mig der havde skylden for bruddet. Nej, jeg kan udmærket godt undvære dem der tror at de kan undvære mig. Een gang før eller senere vil de alligevel af sig selv komme tilbage".

Det er meget interessant at høre, hvorledes anelsen om Martinus har udbredt sig, uden at man egentlig har vist noget derom. De fire foredrag Martinus holdt sidste vinter har alligevel sat sine dybe spor, man kan stole paa at der er blevet diskuteret og snakket siden dengang. Selvom det talmæssigt ikke er mange der har overværet disse foredrag, maaske ialt ca.400 mennesker, har det alligevel været begyndelsen, og har virket i det skjulte. I de højere intellektuelle kredse her i byen, skal man efter sigende vide, at der et eller andet sted i København sidder en mand der ikke er kendt, han skriver en bog, hvis afsløringer og analyser er saa usædvanlige at han naar hans bog kommer ud, vil vække en umaadelig opsigt. Kun nogle faa ved noget rigtigt derom, og de der ved noget siger intet. Forresten har der allerede været en journalist fra Extrabladet hos Martinus for om mulig at faa et interview, men Martinus bad han vente med dette indtil hans bog var kommet ud. Det var jo ikke i Martinus' interesse pludselig at blive slaaet op som en sensation endnu inden han havde noget trykt færdig. Naar 1ste hefte kom ud, saa kunde det jo nok ske at det vil gaa lidt kraftigt med reklamen.-

At folk har nys om bogen, viser blandt andet at der til den foromtalte Heinrich Hansen, der bestyrer en antikvarboghandel i Pilestræde, flere gange er kommet vildiremmede mennesker ind og spurgt om han kendte noget til en ny bog der skulde være udkommen i den senere tid og omhandlende det og det, og i det tilfælde han kendte den om han saa kunde skaffe den til dem.

I en sporvogn havde en vildfremmet ældre dame henvendt sig til Lasse og spurgt om han tilfældigvis kendte en mand der hed Martinus. Jo, det gjorde han da. "Ja for denne mand han gaar og siger at han er Kristus", sagde hun. Lasse svarede naturligvis, at dette sikkert ikke var rigtigt, Efter det kendskab han havde til Martinus kunde han sikkert garantere for at en saadan udtalelse aldrig var kommet ud af Martinus' mund. Man ser af alt dette hvorledes rygterne svirrer.

Martinus havde ogsaa forleden besøg af en mand, der lige skulde være kommen fra Amerika. Han nemte at vide, at Martinus havde kaldt paa ham, og havde brug for ham, og blev ganske forfjamsket ved at høre at det havde Martinus ikke. "Ja, men de kender mig da fra den aandelige verden" spurgte manden, Nej det gør jeg heller ikke sagde Martinus. Denne Mand havde skrevet en bog og han mente at denne vilde hjælpe Martinus i hans arbejde. Ja, hvis det er førsynets mening at den bog skal komme ud saa kommer den ogsaa nok, thi saa er der intet der kan standse den. Naa, manden maatte saa gaa igen, men han fortalte dog at hans broder her i Danmark var antroposof, han havde vel sagtens hørt Martinus ved hans foredrag og mulig skrevet til broder i Amerika derom, denne havde saa faaet den ide han skulde hjælpe Martinus. Han havde haft en hel del at gøre med psykiske eksperimenter og havde sjensynlig derigennem faaet delagt sin intelligens.-

Martinus og Erik var ude hos os den sidste Aften i det gamle aar for at fejre denne sammen med os. Vi modtog saa det nye aar 1932 kl. 12 med punch af frugtsaft og æbleskiver.-

Martinus var i dette Foraar 1932 - jeg tror det var i Kinopælæet - og se filmen Dr. Jekyll og Dr. Heide, denne handler som bekendt om en læge der ved sine experimenter opnaar at kunde spalte sin person i eet menneske med alle hans gode egenskaber og eet menneske med alle de daarlige. Denne Film var Martinus meget begejstret over "det er jo ogsaa det der foregaar i virkeligheden, naar et menneske bliver grebet af vrede eller som det ikke kan beherske misundelse saa er dette jo intet andet end at dets onde naturer for øjeblikket har overhaand".

Nogen tid efter at Løw var afgaaet ved døden, rejste fru Løw ned til tyskland hos sine slægtninge. Det havde nok været meningen at hun skulde have været hjemme til Jul igen, men det blev der nu ikke noget af. Om det var hende selv eller hendes slægtninge der holdt hende tilbage, det ved jeg ikke, men givet er det at disse slægtninge var meget omsorgsfulde for at hun ikke skulde komme i personlig forbindelse med Martinus. De vilde vel helst ikke have at der skulde gives flere penge ud til ham end højst nødvendigt. Beløbet til trykningen af "Livets bog" det var afgjort at det skulde Løws arvinger betale og det kunde de ikke slippe udenfor, men ud over det skulde de nok passe paa deres penge.

Jeg tror nok at den almindelige mening var blandt de enkelte der kendte lidt til Martinus at Løw havde efterladt ham en hel masse penge testamenteret. Løw var jo meget velhavende og Martinus' ting var hans største interesse. Saa det kunde jo ogsaa være meget naturligt hvis han havde gjort det, men saadan skulde det nu ikke blive. Løw havde ikke selv troet at han skulde dø, ellers havde han nok ordnet sit testamente til fordel for Martinus. Pengene til Trykningen af det første bind af "Livets bog" havde han lovet men ikke givet Martinus Pengene, saaledes at disse maatte udredes af hans arvinger. Desuden havde han saet til Martinus at der stod 10.000 Kr. hos hans svigersøn Herr Kayser i dennes forretning. Disse Penge havde det

mele tiden været Løws mening skulde bruges til Martinus. Men der var som sagt kun det mundtlige mellem Løw og Martinus saa det, hverken kunde eller vilde, Martinus fremkomme med bagefter. Naar Martinus nu tid efter anden skulde betale forskud paa trykningen af bogen, maatte han skrive og bede om Pengene, saa det var jo heller ikke rart for ham, men han har da ogsaa lovet sig selv, at saasnart han faar penge nok mellem haenderne, skæl disse penge blive betalt tilbage. Martinus vil ikke skyldte penge til nogen der med misundelse har ~~xxx~~ været nødt til at betale dem. Nej, bortset fra de penge til bogen fik Martinus ikke en øre dærfra, og det var ~~xxxxxxx~~ ogsaa nok det bedste. Fru Løw havde lovet Martinus Løws skrivebord, og Martinus var meget glad herover, da han jo gerne vilde have pæne møbler naar han snart flyttede ind i sin nye lejlighed. Det gamle skrivebord kunde Erik saa faa. Men heller ikke dette skulde Martinus faa. Der var lagt beslag paa det fra Døtrenes side, de havde truffet anden bestemmelse.

Det kunstige tandsæt som Martinus fik lavet hos Ivert i Hillerød havde han slet ikke været tilfreds med, det havde aldrig passet ham, men tit og ofte generet ham meget. Nu handte det at ganen knækkede en gang og saa syntes Martinus at han ikke vilde risikere at saadant noget skete mere, og gik til en kvindelig tandlæge for at faa et helt nyt tandsæt. ~~xxxxxxx~~ Min moder havde lovet at betale det for vi kunde jo nok indse at det var absolut nødvendigt at Martinus havde et tandsæt han kunde stole paa. "Det vilde jo være skrækeligt hvis tænderne gik i stykker midt under et foredrag" sagde Martinus "det kunde jo slet ikke gaa". Under denne behandling var der ikke tale om de ubehageligheder som da Iverts lovele ~~et~~ tandsættet. Det gik hurtigt og let med at faa taget aftryk og Martinus var ganske tilfreds med det endelige resultat.

Jeg havde i lang tid - lige siden efteraaret 1931 - følt at det vilde være nødvendigt for mig at faa en lejlighed for mig selv, før eller senere. Jeg længtes efter at komme lidt paa afstand og faa lidt helt for mig selv. Mine arbejder krævede det hvis jeg skulde fortsætte og udvide dem, men nu stillede de økonomiske forhold sig hindrende op for mig. Fabriken havde gaaet daerligt de sidste 6 maaneder paa grund af den krise hele industrien var inde i, og da den ikke gav noget videre i overskud, men hovedsagelig kun min ugeløb paa 85 Kr. hvoraf jeg skulde uddele de 25 til min stedfortræder, havde jeg simpelt hen ikke raad til at gøre nogen forandring der vilde komme til at belaste mig haardere. Saa maatte jeg tilsidst fra 1 Maj opgive mit engelsk kursus og arbejde hele paa fabriken igen hele ugen, og afskedige min stedfortræder. Saa maatte det gaa som det maatte, men jeg var ikke glad ved forandringen. Dog det trøstede mig at Martinus ~~xxxxxxangang~~ engang havde sagt, "Enhver som er bestemt af forsynet til at udføre et arbejde for Sagen kommer til at udføre det, saa er det lige meget hvordan han bærer sig ad, tingene vil indordne sig derefter". "Omvendt kan enhver der ikke er forudbestemt til at betyde noget for sagen, ikke paa nogen mulig maade komme til det, hvad han saa end gør og hvilke metoder han saa bruger".

Da Paasken nu kom tog jeg alene til ~~børnholm~~ paa tur med telt for at trakke vejret. Martinus fulgte mig ned til damperen ligesom sidste paaske og vinkede aisked til mig. Jeg tror ikke han var helt dristig ved at lade mig tage afsted saa tillig paa aaret, men jeg har dog en del erindring i dette sporsmaal og naar man er godt klædt paa, er det absolut ikke spor af voveligt. Jeg ved jo nok at jeg skal passe paa mig selv og jeg gør det skam ogsaa.-

Medenes jeg var derovre i gaasken læste jeg at Riis-Magnusseh var død af et apoplektisk tilfælde. Det kan nok være jeg blev noget forbavset. Det var jo kommet ganske pludselig. "Han havde ganske vist et for højt ~~højt~~ blodtryk saa man maatte jo regne med en saadan udgang" Sagde Martinus da jeg kom hjem. Altsaa igen en af de der havde støttet Martinus blev fjernet. Lasse eller Iverts der var med til begravelsen Havde udtalt "det var dog irøgteligt at en saa højt udviklet og prægtig mand skulde gaa bort saa tidligt". Martinus var ikke med til begravelsen, det vilde han ikke begynde med, og hvorfor skulde han staa og høre paa alt det præsten sagde. Desuden kunde Martinus ikke lide ~~at~~ at være imellem en sammenstimling af mennesker.

Nu efterhaanden kom tidspunktet hvor deres nye lejlighed var færdig Nu havde det lidt nok nede hos frk. Gregersen. Den beklagelsesværdige unge dame havde i det sidste halve aar ligesvøm ødelagt deres appetit. Sagen var, hun selv kunde intet smage og hun brokkede derfor de vidunderligste ting sammen som de saa fik til middagsmad. De har lovet hinanden at de skal ikke have Macaroni de første 2 aar naar de kommer ud til dem selv, det har de faaet nok af hos frk. Gregersen. Desuden er der den ting at frk. Gregersen er forelsket i Martinus og har været det lige fra først af. Da Martinus engang fik det af vide af andre kunde han jo selv nok se det, men han havde dog ikke i sine vildeste fantasier troet det mulig. Nu kunde han jo nok se hvad aarsagen var naar han fik et langt og dvalende haendtryk naar de hilste paa hinanden, han trak saa fremtidig sin haand tilbage snarest men hun holdt fast. Nu kunde han forstaa de samme blikke hun sendte ham engang imellem. "Uh, det krøb i ham" af uhygge sagde han. Trods denne forelskelse var det jo egentlig ikke herreretter Martinus fik. I gaasken i. Eks. Erpdsuppe til middag den ene dag og noget lignende den anden. Nu drak de ikke læsere ~~the~~ able the hos ~~XXXXXX~~.

nende, nu var de begge gaaet over til at drikke kogt vand, det var langt det bedste var Martinus blevet enig med sig selv om, som man ser "gammel kærlighed rustet ikke", han drak jo ogsaa vand lige fra sin Indvielse og adskillige aar frem i tiden. Og jeg er blevet ~~xxxxx~~ staaende paa dette standpunkt ogsaa lige fra jeg holdt op med kaffen.

Der var dog en episode som jeg ikke kan lade vare med at fortælle om frk. Gregersen og Martinus. Hun havde haft et hold i ryggen og bad Martinus om at gnide hende paa ryggen med en eller anden medicinsk væske til udvortes brug. Det vilde Martinus jo ikke gerne, og sagde at han kunde sende bud efter en af hendes veninder frk. Nielsen der boede ikke saa langt væk. Men hans udflugter hjalp ham ikke, ~~han~~ smøgede sin ~~sig~~ Nattøj op saaledes at han kunde komme til hendes nøgne ryg og saa maatte han gnide. Uh ha, Uh ha, det var en modbydelig følelse for Martinus at røre ved hendes bare ryg, han væmmedes saa forfærdeligt ved det, men han maatte gøre det. Maa ske har frk. Gregersen troet at hun kunde bedaare Martinus med sine yndigheder. Jeg ved det ikke, men det tyder jo ikke paa stor forstaaelse af hverken Martinus og hans ting.

Martinus flyttede til til deres lejlighed den 15 Marts. Jeg var derude paa et lille besøg nogle dage senere om aftenen for at se hvordan det gik. De var begge i fuld aktivitet sammen med fru Olufsberg der hjalp dem med at hænge gardiner op og alt saadant noget. Lejligheden er dejlig syntes jeg, og Martinus er ogsaa vaeldig tilfreds. Badekammeret kan foruden dets oprindelige bestemmelse anvendes til mørkekammer.

de 26. ①.

Radioen er jo ogsaa en vældig kulturfaktor der spreder oplysning jorden over ~~xxx~~ og den staar endda kun i sin begyndelse, senere hen vil den udvikle sig fænomenalt, ikke allene fjernsynet vil snart komme, men selve det princip hvorefter Radioudsendelser bestaar ~~xxx~~, nemlig transformation af en grovere energi (lyden) til en finere (lyset) der derefter bliver udspreedt til alle de mange modtagerapparater og igen dér transformeret til en grovere energi (lyd) , dette princip vil blive videreført saaledes at man ikke nøjes med at transformere en forholdsvis fin energi eller vibration, ~~som~~ som lyden men efterhaanden lærer at transformere langt grovere vibrationer som f. Eks. materielle ting. Ved særlige modtagerapparater vil saa disse ting blive materialiseret det vil med andre ord sige at man ved hjælp af radioen vil kunde flytte ting fra den ene ende af jorden til den anden i løbet af et øjeblik. Men ikke allene ~~ting, men~~ fysiske og materielle ting vil kunde flyttes paa denne maade. Ogsaa de ting vi kalder levende, altsaa ~~dyr~~ planter dyr og mennesker vil kunde sendes paa denne maade. Radioen er fremtidens transportmiddel.

Martinus agter derfor ogsaa i højest mulige grad at tage Radioen i sin tjeneste, vil senere have sin egen afsenderstation med korte bølger

En privat Forening "Frit Forum" eller rettere dens Formand Fru M^oholm? havde inviteret Martinus til at holde et Foredrag hos dem, og da Martinus selv syntes det kunde være ganske rart at faa prøvet sin Stemme inden han ~~igaa~~ skulde begynde paa de store offentlige Foredrag var det saa bestemt til Afholdelse den 6 Okt. 1932 Kl. 8 i Grundtvigs Hus i den lille Foredragsaal paa 3die Sal.

Jeg var der godt en halv Time før ~~og~~, da havde Martinus og Erik allerede ordnet det meste af Opstillingen af Lysbilledapparatet og jeg hjalp til med Resten. Salen var just ikke imponerende, der var vel ikke Plads til mere end højst 80 - 100 Personer naar de sad pakket tæt sammen, men det gjorde jo ogsaa mindre til Sagen. Naar man husker de Lysbilleder der blev frembragte i Salen paa Forstædningsholms Alle for to Aar siden var det jo ikke synderlig overvældende at se dem nedbragt til en Størrelse paa 1 gange 1 1/2 Meter - større kunde de nemlig ikke blive her i denne Sal. Der kom nu efterhaanden mange af dem vi kendte, da der var sat en Annonce i ~~xx~~ Politiken om at "Forfatteren Martinus holdt Foredrag om Skabnedannelse". Desuden var der mange andre - men ikke saa farlig mange fra Foreningen selv, fra den regnede de ikke med mere end maaske en 20 Stykker. Men Martinus havde jo heller intet "Navn" saa mange er vel af den Grund blevet borte - heldigvis, thi ellers vilde der være blevet alt for overfyldt i Salen, det blev slemt nok endda. Naar Forresten tror jeg nok at de forskellige ærede Medlemmer der blev borte den Aften senere har ~~argv~~ sig gule og gronne naar de har talt med de af Medlemmerne der ~~kann~~ overværede Mødet. Efterhaanden blev Salen fyldt, vi flyttede lidt om paa Bænke og Stole, saa der blev lidt mere Plads og spaleles at ingen kom til at staa op, og saa besvndte det. Formanden for Foreningen Erg? steg op paa Talerstolen og forklarede lidt om Foreningen hvis Motto var "Tolerance" hun fortalte hvorledes hun var blevet begejstret over Martinus' Ting, hvorledes man endaa da Martinus var her en Aften, havde samlet et saaledes at Klodsen for de

anede det var blevet 3 om Natten o. s. v.

Saa fik Martinus Ordet, Lysene blev slukket og Foredraget begyndte. Erik passede Pladerne. I Begyndelsen var Martinus lidt usikker, famlede lidt, men det varede kun et Øjeblik saa fik det som om det var smurt. Men, det uoplerede kan endnu en Gang imellem stikke Hovedet op, Martinus fortalte sig og rettede sig selv med "nej, Sludler" Det var jo ikke saa heldig, men igrigt havde Folk vel nok at gøre med at betragte Billederne saa den Slags Smastings betyder intet. Ellers var Foredraget som Helhed meget klart og tydeligt, selv om som sagt Billederne ikke imponerede saa meget som i den store Foredragsaal i Fornavningsholms Alle. Det varede i alt en Time. Saa tændtes Lysene og Fru ? stod op paa Talerstolen og takkede Martinus for hans forunderlige Foredrag som sikkert havde vakt mange Tanker i Forsamlingen. Martinus hilstes derefter med Klapsalver, Saa blev der kundgjort en Pause paa 5 Minutter og derefter vilde der blive Lejlighed til Diskussion.

Saa Discussionen begyndte og den var næsten det bedste ved det hele. Der var adskillige der just ikke var Martinus venlige stemt, men det gjorde heller ikke noget. "Tvertimod gavner de min Sag meget," sagde Martinus "Ilet de nemlig kommer med Spørgsmaal der giver mig Anledning til at svare paa mangt og meget som man ikke faar Lejlighed til at tale om ved Fremvisningen af Lysbillederne." ~~Cxixjæxxkixkøgxxxnæxxsigexaix~~ "Man faar en glimrende Lejlighed til at vise Folk at man er inde i Emnerne." Og jeg vil jo ogsaa nok sige at Martinus bliver stillet i "Haut-Relief" netop ved Siden af dem der spørger. En Forfatter Nielsen-Stevns havde sjensynlig ikke forstaaet ret meget af det hele, da han senere spurgte om "Hvorfor Verden da er saa ufuldkommen?" Det var jo netop det Martinus hele Foredraget igennem havde forklaret at den ikke var. Senere raabte samme Herre højt "Det står alt sammen hos Rudolf Steiner - og mere til". Der var en Diskussion ogsaa - man stod igrigt nære lige ved Siden af mig i Forrunden af Salen. Et vist Tidspunkt da Martinus havde svaret paa

et Spørgsmaal raabte han "Sludder" og var sjensynlig ivrig for at komme til at udfolde sig. Han albede sig ned gennem Salen ned til Martinus og spurgte ham om "Tro og Frelse, og ~~hva~~ at han ikke kunde forstaa at Martinus ikke havde forklaret noget om Gud i sit Foredrag." Martinus svarede ham blandt andet "Jamen jeg er frelst" og saa saa man det gav et helt Sæt i Manden. Da Martinus havde forklaret at hans selv saa disse Ting som de var med de særlige Sanser, spurgte man ham "om der var andre der havde de Sanser her paa Jorden?" "Ikke ret mange" sagde Martinus. "Staar De da over alle andre Mennesker?" spurgte man saa, men lette vilde Martinus naturligvis ikke ind paa, og sagde at det maatte enhver afgjøre med sig selv hvor han mente at Martinus stod. "Det manglede bare at de skulle kikke mig i den Fælde, at faa mig til at udtale mig om det." sagde Martinus til mig bagefter. Ham, Missionsmanden var dog endnu ikke færdig og paa stod at det var en Forbrydelse ~~xxxxxxxx~~ mod Menneskene, det Martinus lærte. Og senere, da Mødet var ophørt og man skiltes havde han sagt, "Det var en Skandale at en ^{fr}it saadan Mand gaar ~~ix~~ omkring." Under alle de mange Spørgsmaal og Svær fik Martinus rigtig Lejlighed til at udfolde sig, nu var han ikke mere bunden af at skulde følge Billeternes Tekst, men kunde rigtig give sig Intuitionen i Vold, og det var nu pragtfuldt at høre ham give igen paa Spørgsmaalene. Saadan tror jeg ikke jeg har set Martinus før. Han sagde ogsaa selv til os bagefter at det var ligesom et Fingerpeg med denne Orning, først Foredrag - ikke for langtrukket, derpaa en lille Pause og saa - ikke Diskussion men Lejlighed til at give Folk igen paa deres Spørgsmaal. Man kom helt anderledes i Kontakt med dem og de folte sig paa den anden Side ogsaa meget mere i Kontakt med Tingene paa denne Maade. Mødet blev sluttet Kl. 10 under Klapsalver til Martinus igen. Og saa blev vi The eller rettere Vind hale i Restauranten. De fleste af de gode Deltagere var der ogsaa og det sumlede som i en Kirke. Aldrig har der været en saadan Diskussion i denne Forening

fj. Det kan nok være der var Epre i Andersen.

Efter at det materielle Behov var stillet fik jeg hentet en Bil og vi pakkele sammen og tog hjem til Martinus direkte.

Martinus var meget glad over hele Mødets Forløb og syntes ogsaa at det var en glæmrende idé med denne Diskussion bagefter. det vilde han ogsaa optage naar han den 24 Okt, skulde begynde sit første offentlige Foredrag i Borups Højskole.

Mandag d. 21 Okt. 1932.

Martinus afholdt det første offentlige Møde i Dag. Gennem de førende Blade i København, Politiken, Berlingske, Socialdemokraten, Dagens Nyheder, var der om Søndagen indrykket en Annonce. Saa vi var temmelig spændte paa at se hvad disse vilde gøre. Martinus var hel oprømt over at i Listen over Foredragene der stod for annoncerne var han taget med melens man havde udelant en Professor.

Lige efter Arbejdet skynite jeg mig hjem og spistem klædte mig om og tog afsted ind til Borups Højskole. Mødet skulde begynde kl. 20,15 præcis, saa jeg kom kl. 19,15 for at hjælpe hvor jeg kunde. Martinus og Erik var ved at indstille Apparatet oppe paa Balkonen. Erik skulde passe det og jeg skulde forestaa Billetsalget. Lystbilleterne blev kastet lige paa den hvide Bagmur ved Talerstolen og opnaede en meget smuk Støprelse vel nok 4 x 4 Måter, de stod meget skarpe og tydelige. Jeg maatte snart ud til Indgangen med Rengekassen og Billetterne og saa begyndte salget. Der havde ikke staaet noget i Annoncen om at Entreen var 1 Kr. (det vilde nemlig have kostet en Del mere) ~~men~~ som Følge heraf var der en Del der lavede Vrøvl over Krisen, "Det var dog en stiv Kris" o.s.v. Min Moder var jo stadig syg saa hun kunde ikke komme med, og mine Brødre undskyldte sig skønt der var Billetter til dem. Men naar man ingen Interesse kan man jo godt blive borte. Men man bliver unagtelig en smule flov naar den ene Undskyldning er at man er bange for at det skal blive daarligt Vejr og den anden er at man skal til Generalforsamling paa torsdag og har et Eksema man skal udfylde. De maatte da kunde finde paa bedre Undskyldninger naar de ikke vilde sige rent ud at de ikke bryder sig om at komme.

Saa, de Publikums Myldrere ind, af dem jeg kendte kan jeg nævne, I.F. Müller lige kommen fra England som omvendt spiritist, Augustinus, Pastor Kirkegaard Unitarpræsten, Köhlerberg, Direktørsvett, Brinkfort,

foruden alle dem som var Martinus' Venner. Der var blevet sagt at Salen kunde rumme 500 Personer men det var vist ikke helt paalideligt. Saa skulde der i hvert Fald mange flere Stole ind. Jeg solgte 213 Billetter og der var nok en 60-80 Fribilletter saa der har været op mod en 300 ialt. Meget godt syntes jeg. Martinus begyndte saa foredraget "Hvad er det levende væsen?". Jeg sad helt i Baggrunden, men der var en glimrende Akustik, saa jeg kunde høre hvert Ord ganske tydelig. ~~ix~~ Martinus begyndte med at vise et nyt Symbol, der viste det Trin hvor Menneskene stod og hvilke Relter deres Ansomsraade omspandte. Derefter fremførtes en hel Del Billetter fra det daglige Liv (Lidt for mange syntes jeg) der skulde vise hvorledes intet skaber sig selv, at der er levende væsener bag enhver Ting i Tilværelsen, derfra gik han videre over de 3 x'er til andre kosmiske Analyser. Foredraget var ganske godt, kun var Slutningen ikke helt paa Højde med hvad det ~~xxxxxx~~ maaske kunde have været, idet Liden var fløjet saadan for Martinus, at han troede der kun var gaaet en halv Time medens der i Virkeligheden var gaaet over een Time. Man burde nu have holdt op, men fortsatte videre med Intolerancesymbolet der derved kom til at virke ligesom paaklisteret.

Da Martinus holdt op lønneles ham med kraftige Klapsalver. Han meddelte at der nu vilde blive 5 Minutters Pause og derefter vilde der blive Lejlighed til at fremkomme med Spørgsmaal, som han vilde besvare. I Pausen gik vi op paa Balkonen. Han havde det varmt og svedte stærkt. Vi trak nu vejret i de 5 Minutter og saa gik vi ned igen. Jeg fulgte Martinus ned til Kasserstolen for at være ved Haanden hvis der skulde blive Torien i ~~xxxx~~ Spørgernes Rækkefølge, men det blev der nu ikke. Saa begyndte de at spørge, meget fornuftige Spørgsmaal forresten. Og med Smilgeiser, naturligtvis. ~~ix~~ Saa da Martinus ikke forstod at et Barn der blev kørt ned af en Lil paa Fortovet selv var årsag til at det blev ramt af denne Lykke.

Det var morsomt for mig at se ned over Publikums Ansigter.

Ved de Foredrag Martinus tidligere havde holdt, havde jeg jo altid staaet i Baggrunden og som Følge deraf ikke kunnet se mere end de nærmestes Ansigter, men nu kunde jeg se hele Publikums Ansigtsudtryk. De sad musestille med spændte Udtryk in Ansigtet, nogle med et helt lykksaligt Mine uden at røre sig, uden at rømme sig, ikke en Lyd undtagen Martinus Ord. Og som han talte. Nu da han ved at besvare disse Spørgsmaal blev stillet langt mere frit end naar han skulde følge Symbolerne, kunde han rigtig lade Inspirationen holde for. At følge hans Armbevægelser var et helt Studium, snart var de kejtede men mest var de smukke og aistente selv om de kom impulsivt. Det trak lange ud. Klokken blev 22,30 inden Martinus brød af. Jeg tror nok jeg tør sige at Publikum var begejstret, og Martinus lønnes endnu engang med nye Klapsalver, og gjorde nogle dybe Buk for dem. Da Publikum brød op lod der en nøjrøstet Snakken og Diskuteren. De samlede sig i Grupper, de trængte sig om Martinus for at takke ham, der var sandelig ingen Tegn paa Ligegyldighed. Man kunde mærke at denne Aften havde været en stor Oplevelse for de Tilstedeværende. Og ogsaa for mig.

Da de omsider var gaaet fik vi travlt med at pakke sammen og jeg fik fat i en Bil hvorefter vi kørte hjem til Martinus. Martinus var selv meget glad over Foredraget men kunde dog nok se at der var en Del at rette til en anden Gang. Særlig med Hensyn til Foredragets Længde. Man kunde se hvordan Martinus havde arbejdet idet hans Ryde Skjorte var pladskvaad helt op til Nakken.

De havde været to Journalister med for at referere, men ikke et Ord var der i Morgenpressen. De tør ikke, de kan ikke, tage Stilling til Martinus.

Martinus var blevet inviteret til Iverts i Hillerød paa Søndag den 30 Oct. Saa han ventte at faa en voldsom Kritik fra Samfundets og fra Lasse, dels med Hensyn til Foredraget, men vel mest paa Grund af

at xrix det nu er bestemt at Erik skal rejse i næste Uge og til Pro-
vinsen, hvilket Lasse fik at vide lige inden Foredraget. Det har jo
nok berørt ham pinligt, han så saa ond ud da jeg hilste paa ham under
Foredraget. Men Martinus sagde, at hvis der kommer den mindste Kritik
vil han tage hjem igen med det samme, saa har han ikke noget at gøre
der mere. Jeg vil ogsaa nok sige at det er at gaa for vidt stadig at
kritisere Martinus Handlinger i den Grad som det har været Tilfældet.

PYRAMIDE

